

Giới thiệu Tù Tình Sở Dục

Edit: Sam

Độ dài: 50 chương + 9 ngoại truyện

Thể loại: hào môn, hắc bang, ngược, 18+

Giới thiệu vắn tắt

Trong cuộc sống, con người đều đang tìm kiếm một hợp âm cuối cùng.

Vào lúc anh không có gì cả, rốt cuộc anh đã tìm được em.

I have you. That's all I need.

Văn án

Xuất thân từ hào môn Hồng Kông lạnh lẽo và vụ lợi, những người cùng huyết thống đã giúp anh lựa chọn, không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

Anh thiếu thốn tình yêu và sự ấm áp, còn cô từ bé đã có được sự nuông chiều của ba mẹ trong dòng họ gia thế.

Không thể chạy trốn số mệnh, hấp dẫn mà trí mạng.

Yêu một người đến tột cùng có thể điên cuồng đến mức nào?

Là điên cuồng đến mức tình nguyện dùng chính đôi tay của mình làm đau đớn đối phương, thành toàn mong muốn của đối phương.

Em ở đây.

Em đang ở trong tình yêu tuyệt vọng của anh, vô cùng nóng bỏng, vạn kiếp bất phục.

Lời editor:

Truyện này nằm cùng hệ liệt với “Trời đất tác thành”, mặc dù “Trời đất tác thành” được tác giả viết sau nhưng theo bối cảnh thì “Tù tình sở dục” nối tiếp “Trời đất tác thành”. Những ai yêu thích Doãn nữ vương và Kha lão đại thì sẽ được gặp lại hai người cùng với bé Kha Ân Thích.

Nhân vật Phong Trác Luân trong “Trời đất tác thành” là nam chính trong truyện này, anh này không sạch, truyện có sủng có ngược có H, mọi người suy nghĩ kỹ trước khi nhảy hố nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tù Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: (18+)

Thời tiết tại thành phố S có vẻ bớt nóng nực hơn Hồng Kông một chút, tia nắng giữa trưa tràn đầy ấm áp đúng là hợp ý người.

Ở trong cửa hàng đã thử gần bốn bộ lễ phục rườm rà, Dung Tư Hàm mới nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên sofa nhẹ nhàng gật đầu.

“Doãn Bích Giới.” Cô lắc đầu, có phần không thể nhận được nữa, “Cậu có biết bộ dạng bây giờ của cậu giống như thời tiểu học hay không, hai hàng lông mày dính lại một chỗ.”

Doãn Bích Giới phản đối cười nhạo một tiếng: “Xem giọng điệu của cậu kia, có nhà thiết kế Phong nổi tiếng bên cạnh thì ghét bỏ ánh mắt thẩm mỹ của tớ.”

Dung Tư Hàm đứng trước gương thong thả điều chỉnh vạt váy ở phía dưới, không thèm nhìn cô bạn của mình.

“Tớ vốn cho rằng tiểu thư thô xù lông của Đan Cảnh Xuyên không đáng tin cậy.” Cơ thể Doãn Bích Giới dựa vào lưng ghế, nói chậm chậm, “Nhưng lần trước một câu tổng kết về vị kia của cậu dưới ngòi bút vàng của cô ấy quả thực khiến người ta nhìn bằng một đôi mắt khác.”

Thấy cô có hứng thú nghe, nụ cười của Doãn Bích Giới dần dần rộng mở: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ*...”

“Cúc hoa khai?” Dung Tư Hàm đột nhiên ngắt ngang, giương mắt nhìn không tỏ rõ ý kiến.

(*) câu gốc là “*hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai*” – dường như qua một đêm gió xuân thổi về, ngàn cây vạn cây hoa lê rộ nở.

Doãn Bích Giới búng ngón tay: “Thật không hổ là người bên gối.”

Cô nhân viên cửa hàng đứng cạnh các cô cách đó không xa luôn lắng nghe họ nói chuyện, lúc này dường như theo phản xạ mà nhìn thoáng qua phòng thay đồ ở phía bên trái cuối cùng tại hành lang, cô ta bỗng nhiên ho khan một tiếng.

Dung Tư Hàm đứng trước gương không còn sức để cầm mấy bộ lễ phục, cô dùng sức vẩy tay về phía Doãn Bích Giới: “Chị hai à, cậu mau qua đây đi.”

Lúc này Doãn Bích Giới khoác áo choàng ngắn hơi mỏng, gió lên di động về phía cô: “Nghe chị nói này, đàn ông và di động đều giống nhau, chức năng nên có thì phải có, quan trọng nhất là dễ sử dụng, mã ngoài đẹp để bán chạy đều là mây bay.”

“Ừm.” Cô trầm ngâm một lát không trì hoãn mà tiếp lời, “Tớ biết Kha Khinh Đằng từ trong ra ngoài đều dùng tốt lắm.”

Khuôn mặt Doãn Bích Giới tối sầm, âm thanh dè dặt mấy phần nói với cô: “Trong mấy anh em bọn họ, anh ta và Kha Khinh Đằng là thân nhau nhất, nhưng thật ra Kha Khinh Đằng cũng không hiểu anh ta cho lắm, cậu nghĩ kỹ lại xem, hai người rất cuộc cần phải làm gì, đừng có lần nào cũng làm phù dâu.”

“Có thể thế nào chứ?” Cô nghe thấy nửa câu sau liền mím môi, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cậu thay quần áo đi rồi xuống dưới.” Doãn Bích Giới thở dài, dường như lơ đãng cầm lấy túi xách, “Tớ xuống dưới lầu trước đợi cậu, Kha Khinh Đằng chắc là đến rồi.”

...

Doãn Bích Giới đi rồi, cô liền để cho nhân viên cửa hàng tính tiền, nhân viên lễ phép nhận lấy thẻ tín dụng rồi dẫn cô đến một gian phòng chỉ vào trong đó nói: “Quần áo của cô Dung để trong gian này, cô có thể từ từ thay đồ, lát nữa tôi sẽ đưa thẻ lại cho cô.”

Cô gạt đầu, vừa đi vào trong vừa cúi đầu tháo sợi dây trên lễ phục, tay còn chưa đụng tới tấm rèm thì đột nhiên bị một lực mạnh mẽ dùng sức kéo vào.

“... Sao anh lại ở đây?”

Dần dần nhìn rõ dung mạo của đối phương, từng lớp cửa tấm rèm nhanh chóng thả xuống, cô bị cánh tay kia giữ chặt, trong lúc thân mật đành phải bị động thừa nhận sự tấn công hết sức triển miên của đối phương.

Trong phòng thay đồ của cửa hàng lễ phục này trang trí cực kỳ xa hoa, trong gian phòng to lớn lễ phục được sắp xếp gọn gàng, đèn chùm thủy tinh treo ở phía trên lay động chiếu xuống những bóng mờ.

Trong lúc cọ xát giày cao gót trên chân Dung Tư Hàm đã bị cởi ra một chiếc rơi xuống đất, bên tai chỉ nghe được tiếng thờ dốc nặng nề của hai bên, cảm giác kia như ùn ùn kéo đến khiến cả người cô run rẩy.

Nhân vật chính của đề tài ban nãy, lúc này ôm cô xoay lưng ra sau, một bàn tay ung dung bắt đầu cởi nút áo trước ngực mình.

Hành động đơn giản của anh luôn có phong cách khác thường, lần này Dung Tư Hàm đã gần một tháng chưa gặp anh, giờ đây cô đang dựa trên giá quần áo lạnh lẽo, nhìn người đàn ông trước mắt đang mặc áo sơ mi đen kèm theo măng sét màu vàng, cô dần dần cảm thấy miêng lưỡi khô nóng.

“... Nhân viên cửa hàng lát nữa sẽ qua đây ngay.” Phong Trác Luân là người luôn làm theo ý mình, do sự dạy bảo của anh mà da mặt cô đã dày hơn trước kia mấy phần, đương nhiên cô biết anh muốn làm cái gì, cô nhin không được mà vội vàng dùng sức đẩy hai cánh tay của anh ra, “Lễ phục nhàu nát sẽ không mặc được.”

“Không sao.” Lời nói của anh ngắn gọn mà có ý sâu xa, anh quăng áo sơ mi của mình lên giá áo, một tay nâng mông cô lên rồi bồng trên tay, tay kia chuẩn xác tìm được khóa kéo ở sau cổ cô, “Xoẹt” một tiếng kéo xuống, anh cúi đầu hôn lên làn da trắng mịn của cô.

Phía sau là giá áo lạnh lẽo, trước người là môi lưỡi nóng bỏng của anh, Dung Tư Hàm chỉ có thể cảm giác được tay kia của anh đang nâng mông mình đã chạm rãi thăm dò vào trong quần lót của cô.

Gò má cô ửng hồng xinh đẹp, buồn bực trừng mắt nhìn anh: “Anh...”

“Anh cái gì?” Một tay anh nhanh nhẹn cởi váy cô vút xuống dưới đất, để hai đùi cô kẹp chặt vòng eo của mình, rồi anh cắn môi cô, âm thanh khàn khàn khẽ cười, “Ngay cả hoa cúc cũng bị em lấy ra thảo luận với người đã có chồng, em không phải nên trực tiếp cùng anh thảo luận về chức năng của anh, xem thử rốt cuộc có bền chắc hay không?”

Khó trách về mặt kỳ lạ của Doãn Bích Giới trước khi xuống lầu, thảo nào nhân viên cửa hàng dẫn cô đến gian phòng thay đồ này, cô có thể lấy bản thân ra thề những người ở cửa hàng này đã thông đồng với anh từ trước rồi!

Phong Trác Luân đợi một hồi không nghe thấy cô trả lời, anh vừa cởi quần tây vừa tăng thêm vài phần sức lực, vừa nặng vừa nhẹ xoa nắn nơi ẩm ướt phía dưới: “Hửm?”

Dung Tư Hàm rõ ràng cảm giác được nơi đó của anh đã nóng bỏng dính sát, cô dùng sức xoay mặt qua không nhìn anh.

Miệng anh nhếch lên, lúc này đã rút ngón tay ra, đưa vật cực nóng đang nhô lên ở phía dưới mà tiến thẳng vào.

“Ah...” Cảm giác dạt dào đã lâu không cảm nhận, giờ đây lan tràn toàn thân trong nháy mắt, mang máng đưa đến cảm giác đau đớn nóng bỏng phình trương, cổ họng cô phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, hai tay không tự chủ mà ôm chặt cổ anh.

Bàn tay Phong Trác Luân xoa bóp bờ mông trắng mịn của cô, vừa không quên vững vàng đâm vào bên trong, vừa nâng cô lên đi về phía sofa.

Phía dưới bị căng ra đến phát đau, cô cố hết sức chứa đựng anh, bây giờ anh còn vừa đi vừa làm chuyện xấu đâm vào thật sâu mấy lần, cô làm sao có thể chịu nổi, Dung Tư Hàm nức nở cắn một cái trên vai anh, ở dưới không tự chủ được mà co rút nhanh.

Đau đớn trên vai gần như không có cảm giác, vết cắn đó chỉ làm cho anh thêm hưng phấn, anh sáng khoái thở dài một tiếng, bước chân dừng lại trước sofa, ôm cô chậm chậm thao túng một hồi.

Chất lỏng trong suốt nhỏ giọt xuống dưới, bên tai là tiếng dính nhầy mơ hồ, anh tiến vào, cọ xát mạnh mẽ bên trong khiến toàn thân cô phát run, khoái cảm từ ngón chân mà đi thẳng lên trên.

Cô luôn biết rằng anh là người đưa dục vọng đến mức tận cùng, gần như nguy hiểm, gần như trí mạng.

“A...” Cô vừa mới đến một lần, miệng mở to thở hổn hển, ai ngờ lúc này tay anh đột nhiên buông lỏng, ngay lập tức cả người cô từ trên người anh trượt xuống ghế sofa.

Cơ thể trần trụi ở trong không khí lạnh lẽo, nơi vừa rồi kết hợp tiết ra lớp dịch mỏng trên đùi, đầu óc cô trống rỗng, bàn tay run rẩy với lấy quần áo bên cạnh.

Anh cúi người theo cô, vươn tay tách hai chân cô ra, hai bên mở ra biến thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nhìn từ khuôn mặt xinh đẹp của cô thẳng đến nơi còn chưa khép lại do bị chiếm giữ trong thời gian dài.

Lối vào trắng mịn nho nhỏ theo hô hấp của cô mà mở rộng, mặt hoa trong suốt tiết ra, dục vọng kích động thâm sâu như vậy, cô nhận thấy ánh mắt anh ngày càng đồ tươi.

Thần sắc của anh khiến cho Dung Tư Hàm không thể nén được bình tĩnh, cô vươn tay trêu chọc thân thể anh, Phong Trác Luân bất động, tùy ý để tay cô vuốt ve cảm mình, anh từ trên cao nhìn xuống rồi đẩy vào một lần nữa.

Trước mắt là khuôn mặt anh tuấn nhỏ giọt mồ hôi, vừa gọi cảm lại khiến người ta hận không thể ngắt hoa, đời này của cô chưa từng trải qua thời khắc như vậy, trong hoàn cảnh lạ lẫm, hai chân mở rộng dưới ngọn đèn sáng loáng làm chuyện như vậy, nhưng anh dường như rất hưng phấn, rút ra rồi tiến vào lần nữa.

“Bảo bối, muốn đủ chưa?” Anh biếng nhác nói, cúi đầu nhìn đáng vẻ buồn bực nhưng không còn sức phản kháng của cô.

Tiếng động vang vọng trong phòng, may mà bên ngoài phòng không có ai đặt chân tới, khoái cảm chồng chất dâng cao, nhưng cô lại không tình nguyện rên rỉ ra tiếng theo ý muốn của anh.

Sau cùng, Phong Trác Luân thấy cô nhẩn nhẩn đến vành mắt đỏ ngầu, hơi thở hổn hển, anh mới nắm lấy chân cô khiến nửa người trên sofa bị đẩy lên, anh gia tăng tốc độ, vô cùng nhuần nhuyễn đưa cả hai cùng đến cực điểm.

“Đủ chưa?” Anh rút mình ra ngồi xuống sofa, ôm cô trong lòng cúi đầu ngậm lấy vành tai mịn màng của cô, rồi lại hỏi.

Giọng nói của anh luôn khàn khàn, lúc này càng trầm thấp hơn sau cuộc ân ái, Dung Tư Hàm im lặng một lúc, cô dùng sức lực còn sót lại cuối cùng mà nắm lấy thứ gì đó là chủ mưu mới vừa gây chuyện.

“Thì ra em nhớ ‘nó’ như vậy.” Vàng trán Phong Trác Luân giật giật, tầm mắt rơi xuống chỗ cô đang nắm, “Nhớ hơn cả anh, hửm?”

Cô nghe được sắc mặt liền tái nhợt, không quá vài giây giống như bị bỏng mà thả lỏng tay, đối diện với ánh mắt chứa ý cười thần nhiên của anh, khóe môi cô bất giác cong lên.

...

Lúc thu dọn hiện trường trên lầu xong xuôi rồi đi xuống, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng đã chờ đến mức có phần mất kiên nhẫn, điều

này khiến cho hai giới hắc đạo của Mỹ và Đông Nam Á ai ai nghe tiếng của hai vợ chồng này đều sợ mất mật đứng ngồi không yên, ngay cả biểu cảm trên mặt gần như nhất trí.

“Gần đây cậu tập thể hình à?” Doãn Bích Giới thấy bọn họ đi tới, cô dùng ánh mắt vô cùng hạ lưu mà đánh giá Dung Tư Hàm từ trên xuống dưới, “Xem ra rất bền.”

Dung Tư Hàm hơi đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng rồi đi ra cửa trước, Kha Khinh Đằng ở bên cạnh lúc này ném qua ánh mắt tán thưởng về phía vợ mình rồi đứng dậy theo, khuôn mặt như băng đá không có biểu cảm nào dư thừa, anh chỉ giơ lên ngón cái về phía Phong Trác Luân.

Người nào đó xa cách đã lâu nay được ăn một bữa no nê, nơi nào đó vừa mới bị ngược đãi phục hồi năng lực như cũ còn bền hơn con gián, dùng vẻ mặt thần nhiên “Đừng khâm phục tôi” nhún mày.

...

Khi từ cửa hàng lễ phục về đến nhà Doãn Bích Giới thì đi giúp việc trong nhà đang chiên bò bít tết, mùi hương nồng nặc cả phòng.

Trước khi bữa tối được dọn ra, Phong Trác Luân và Kha Khinh Đằng ở quán bar trong phòng khách khui rượu uống một tí, Doãn Bích Giới bật tivi, ngồi xuống sofa hỏi Dung Tư Hàm: “Kỳ nghỉ lần này của cậu dài hơn mọi khi, cậu định lúc nào trở về?”

Cô thoáng nhìn qua người đàn ông bên kia, nghĩ nghĩ nói: “Chờ sau khi hôn lễ kết thúc thì ở thêm hai ngày nữa, tớ muốn ở cùng ba mẹ.”

“Đoán chừng hai ngày đó cậu sẽ bận rộn cho coi, hiếm khi cậu trở về một chuyến, mẹ cậu chắc sẽ giới thiệu tất cả học trò dòng dõi thế gia của đi ấy cho cậu quen biết một lần.” Doãn Bích Giới cười đùa, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Cậu và anh ta không cùng nhau trở về ư?”

“Tớ không biết anh ấy có sắp đặt gì.” Cô thần nhiên trả lời, ánh mắt chợt dừng lại trên màn hình tivi.

Hai người đàn ông bên kia vốn đang nói chuyện giờ đây cũng ngừng lại, Kha Khinh Đằng ngấm ngấm ly rượu trong tay, ánh mắt từ tivi chuyển qua người bên cạnh, biểu cảm dần dần trở nên cười như không cười.

“Nghe nói cô bé này mới mười sáu tuổi.” Trên tivi đang phát sóng chương trình phỏng vấn của nữ minh tinh Milk, nổi tiếng với tốc độ nhanh nhất trong hai năm gần đây, Doãn Bích Giới vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phong Trác Luân, “Người thật thực sự có 34D không?”

“Chưa đo qua.” Anh đặt ly rượu xuống, ánh mắt nhìn lên tivi, “Nếu tôi không phải giúp cô ấy thiết kế đồ trang sức mà là áo ngực, thì đương nhiên tôi sẽ biết.”

Câu trả lời này quả thật là phong cách của anh, vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Dung Tư Hàm không có chút biểu cảm, sắc mặt hai người kia có chút hẫ hẫ.

...

Phong Trác Luân không có bất động sản cố định tại thành phố S, ngày hôm qua sau khi tới nơi thì ở lại phòng khách của nhà hai vợ chồng Kha Doãn, ăn bữa tối xong hai vợ chồng Doãn Bích Giới cùng nhau lên lầu chat qua video với đứa con trai ở Mỹ. Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra thì thấy Dung Tư Hàm thu xếp hành lý trong phòng khách, anh vừa lau tóc vừa hỏi, “Em muốn đi ư?”

“Ba mẹ gọi điện giục em trở về.” Cô cất điện thoại vào.

Khi nói chuyện thì người kia đã tới gần, lúc này anh vươn tay kéo cô đến trước người mình: “Muộn quá rồi, ngày mai hãy đi.”

“Xe tới rồi.” Cô dùng chút sức gỡ tay anh ra.

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô một lúc, thờ ơ nói: “Thế nào? Em hy vọng ban nãy anh nói là đã từng đo ngực của cô ta sao?”

Giọng bản địa của anh rất tốt, ngay cả một chút giọng Quảng Đông cũng không có, cô vừa nghe liền cười lạnh một tiếng: “Anh đã từng đo chắc cũng không ít đâu nhỉ.”

“Ví dụ như em?” Anh nhếch môi, ánh mắt thoáng nhìn nơi dưới cổ áo cô, “Khẳng định không phải 34D.”

Trong lòng Dung Tư Hàm vốn không thoải mái, cô hất tay đi ra ngoài, anh đi lên một bước nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cổ tay cô, không dây dưa nói: “Không mang anh đi gặp ba mẹ vợ à?”

“Anh nghĩ hay nhỉ.” Cô nhắm mắt, cười lạnh, “Cả đời cũng đừng nghĩ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Anh nghe được lời nói của cô ngược lại không giận, ngón tay chậm rãi mơn trớn làn da mịn màng của cô: “Buổi chiều anh nên làm thêm ba lần.”

Cô nhìn anh cười nhạo một tiếng: “Ngựa đực.”

“Ăn sạch sẽ rồi thì không thừa nhận người ta à?” Khuôn mặt kia của anh ngay cả nhưn mày cũng là tai họa, “Ngựa đực mới có bản lĩnh khiến em cả buổi chiều vừa khóc vừa thờ gấp, lại muốn ngừng mà không được.”

“Anh cấp tốc từ văn phòng tại Pháp chạy tới đây chỉ là vì việc hồi chiều thôi ư?” Cô cắn răng đánh trả.

“Có thể nói vậy.” Anh vươn tay kéo cô đến trước ngực mình, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, giọng điệu anh chột điệu dàng, chậm chậm cất tiếng, “Còn nữa, là có người mời anh đến làm nghề cũ.”

“Nghề cũ gì?” Cô lắng nghe nhất thời không phản ứng lại.

Ánh mắt Phong Trác Luân tối sầm, ním môi nhưng không lên tiếng.

Dung Tư Hàm suy nghĩ một lúc mới đoán được anh nói nghề cũ là cái gì, ánh mắt cô thay đổi: “Anh làm phù rể của ai?”

Cô đứng trước mặt anh, chiều cao vừa tới ngực anh, mà anh thì nhìn từ trên cao xuống, từ lúc bắt đầu ánh mắt đã khóa chặt trên khuôn mặt cô.

“Em gái và em rể của em.”

Anh vừa dứt lời, trong phòng khách nhất thời tĩnh lặng, đến nỗi chút tiếng động cũng không có.

Dung Tư Hàm cảm thấy toàn thân hơi lạnh lẽo, lòng bàn tay cô khẽ run nhìn anh không nói được lời nào.

“Không chào đón sao.” Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn dán sát vào khuôn mặt cô, lúc này anh ung dung nói tiếp, “Phù dâu.”

“Em không cần cảm thấy hoảng hốt và bối rối, là em gái em lên nhờ anh, bọn Kha Khinh Đằng vẫn chưa biết.” Anh buông lỏng cái khăn trong tay, nở nụ cười thần nhiên, “Yên tâm, anh tuyệt đối giữ bí mật, cô ấy sẽ không biết chuyện em yêu thầm chồng cô ấy nhiều năm nhưng không có kết quả.”

“...Thế thì phải cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của anh.” Đáy lòng cô dâng lên nỗi chua chát đã lâu không chạm vào, giọng nói ảm đạm lại lạnh lùng.

“Như vậy thì không cần, cũng chẳng có liên quan gì đến anh.” Anh tùy ý nhếch môi, giọng điệu có vẻ hơi ngạo mạn, “Nếu rảnh thì em hãy kể câu chuyện vụn vặt này cho anh nghe, để anh cảm nhận được một chút luân lý trong vở kịch chị vợ em rể, để xem mối tình năm đó có bao nhiêu chua xót và nước mắt là được rồi.”

Cô cười lạnh lần nữa, không thêm nói thêm với anh câu nào, cô vươn tay xách túi, đóng sầm cửa chính bước đi ra ngoài.

Bên ngoài căn nhà là đêm tối khô hanh, sau khi bình tĩnh đứng lại Dung Tư Hàm mở mắt ra nhìn ánh đèn rực rỡ trước mắt, trong lòng không rõ có mùi vị gì.

Nhiều ngày không gặp, anh đưa cô vào cuộc triển miên quán quýt vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một động tác tỉ mỉ đều lộ ra sự nhớ nhung và dịu dàng.

Nhưng khi tất cả chấm dứt, anh dễ dàng nói ra những câu này giống như nước lạnh đổ xuống đầu khiến cô tỉnh táo lại.

Cô vốn tưởng rằng anh có nói trước với vợ chồng Doãn Bích Giới, đặc biệt từ Pháp chạy về đây chỉ là vì cho cô một sự bất ngờ.

Quả thật là bất ngờ, hiện tại anh còn dùng thân phận phù rể để ở bên cạnh nhìn cô đối mặt với sự thật mà cô đã trốn tránh nhiều năm.

Dung Tư Hàm không khỏi cười nhạo bản thân trong lòng.

Rốt cuộc cô vẫn non nớt hơn anh, vậy mà nhất thời bị anh dẫn dắt mà nhập vai quá mức.

...

Dung Tư Hàm chờ dưới lầu không bao lâu, trước mặt nhanh chóng có một chiếc xe thương nghiệp màu bạc rất quen mắt dừng lại.

“Chú Tiểu Khổng.” Cô nhanh nhẹn đi đến bên cạnh người đàn ông đang đứng chờ tại cửa xe, cười mỉm chỉ gọi, “Khuya thế này còn làm phiền chú, cháu ngại quá.”

“Người trong nhà cả mà.” Tiểu Khổng đóng cửa bên kia của cô rồi quay về ngồi trên xe, “Cháu tới ngày hôm qua à?”

“Chuyến bay trễ giờ, cháu tới lúc rạng sáng ạ.” Cô mang dây an toàn, lễ phép trả lời.

Cuối tuần đường phố không kẹt xe, Tiểu Khổng lái xe trên con đường quen thuộc chạy về phía nhà họ Dung, ông ta cười nói với cô đang ngồi ở ghế phó lái: “Từ khi cháu đi Hồng Kông học đại học rồi làm việc, cuối tuần chủ đều nhàn rồi đến buồn chán.”

Tiểu Khổng làm tài xế của ba cô mười mấy năm, trước đây khi cô còn ở thành phố S, mỗi khi đi đâu cũng đều do ông ta đưa đón, vào dịp tết trước khi về quê ông ta sẽ ở nhà họ Dung cùng bọn họ ăn bữa cơm tất niên, đối với cô mà nói ông ta gần gũi như người trong nhà.

“Lúc cháu không ở đây, có vài con đường đã đổi mới.” Tiểu Khổng vươn tay chỉ ngoài cửa sổ, “Đây là mấy nhà hàng mới mở gần nhà cháu, mùi vị đều rất ngon.”

Ban đêm cuối hè tựa như bừng tỉnh trong mộng, Dung Tư Hàm vừa nghe Tiểu Khổng nói chuyện, vừa nhìn hai bên đường kỹ càng.

Ngô đồng xanh tươi, bóng cây ẩn hiện, cho dù là mỗi đèn đường tại góc đường đều lộ ra cảm giác rất thân quen.

Thành phố S là nơi cô sinh trưởng, nó ăn sâu bén rễ trong cô, là nơi mà ký ức không thể thay thế được, cho dù cuộc sống tại Hồng Kông ngập trong vàng son, có khả năng cho cô năm tháng tuổi trẻ đầu tiên tốt nhất đi chăng nữa.

Thời gian tám năm lướt qua, lúc đó cô dứt khoát từ bỏ cuộc sống được nâng niu trong lòng bàn tay ba mẹ, không hề phức tạp, bình thản yên ả, chung quy là vì phân cao thấp với bản thân, cuối cùng chỉ đổi lấy sự hoàn toàn khác hẳn của hiện nay.

“Kỳ nghỉ lần này của cháu là trở về làm phụ dâu cho Lục Lục phải không?” Tiểu Khổng xoay tay lái chậm rãi chạy vào tiểu khu, một tay vẫy tấm thiệp cưới đặt ở bên cạnh, “Không ngờ nha đầu Lục Lục kia từ bé đã hấp tấp giống như một cậu nhóc, lại gả cho một người tốt như vậy.”

Ánh mắt Dung Tư Hàm dừng ngoài cửa sổ, lúc này cô phục hồi tinh thần, cười cười nhẹ nhàng nói “Vâng”.

“Thằng bé kia rất tuấn tú lịch sự.” Tiểu Khổng kéo thắng tay, vẫn khen không dứt miệng, “Xem chú quên mất rồi, Hàm Hàm chắc cháu biết cậu ta rõ hơn, nghe nói ở trong quân đội cậu ta trẻ tuổi thế mà được thăng làm trung úy, tên gì đây...haiz, nhất thời chú quên rồi.”

“Cù Giản.”

Dung Tư Hàm thân nhiên tiếp lời, cô cúi đầu cởi dây an toàn.

...

Dung Thành và Lý Lệ đã chờ trong nhà từ sớm, Dung Thành ngồi trên sofa đang pha trà, Lý Lệ trông thấy cô tiến vào liền vui vẻ đến mức lông mày muốn nhảy lên, bà vừa kêu “bảo bối” vừa vội vàng đi qua đón.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm mặc mẹ nắm tay mình đi vào phòng khách, có chút bất đắc dĩ nói, “Con đã lớn thế này, mẹ có thể đừng kêu con như vậy được không?”

“Lát nữa ra ngoài đi thử quần áo, mau để mẹ nhìn kỹ xem.” Lý Lệ tươi cười kéo cô ngồi xuống sofa, quan sát tỉ mỉ, “Sao lại gầy rồi? Cả người chỉ còn xương thôi, con xem cánh tay con này, không cần bê cũng có thể gãy.”

“Con gầy rồi.” Dung Thành ở bên cạnh gật đầu, “Có phải công việc vất vả quá không?”

Cô lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt yêu thương ân cần của ba mẹ, trong lòng cô vừa ấm áp lại chua chát.

Người một nhà đã lâu không gặp ngồi trên sofa trò chuyện tự nhiên thoải mái, cho tới sau đó mấy vấn đề linh tinh của Lý Lệ được ném ra, trong lòng Dung Tư Hàm cảnh giác, sao có thể không biết bà muốn hỏi cái gì nhất, bắt đầu từ từ chui ra rồi kìa.

Lý Lệ đánh vòng một hồi lúc này rốt cuộc ngồi không yên nữa, bà nhìn cô hỏi sâu xa: “Hàm Hàm, hiện tại con có bạn trai chưa?”

Không đợi Dung Tư Hàm trả lời, bà nói tiếp ngay: “Lần trước mẹ đã nói với con, con muốn định cư tại đó mẹ cũng không phản đối, đi đi lại lại giữa thành phố S và Hồng Kông cũng không xa, ba mẹ đi qua thăm con cũng tiện.”

Dung Thành ở bên cạnh gật đầu: “Quan trọng là con người thằng bé đó nhất định phải ngay thẳng thật thà, có trách nhiệm với bản thân và với gia đình của hai đứa sau này.”

Hai vị này, một người là phó trưởng phòng của viện kiểm sát thành phố, một người là chủ tịch hội y tế quân đội, khi còn trẻ hai người cũng được học cao, nói câu nào cũng mang theo ý sâu xa, Dung Tư Hàm mura dầm dẫm đất từ bé, vừa nghe xong cô nói tiếp ngay: “Dạ...chủ tịch Mao nói không lấy yêu đương làm mục đích kết hôn thì đều là trò đùa.”

“Tự con biết là tốt rồi.” Lý Lị thở dài một hơi, “Mẹ không phản đối con quen biết bạn bè làm việc trong những lĩnh vực khác nhau ở đó, nhưng mà con đừng giống bọn họ, tùy tâm trạng mà làm ầu, coi tình cảm là trò đùa, chỉ theo đuổi khoái cảm nhất thời.”

Dung Tư Hàm nghe được, trong lòng hơi chột dạ, cô thầm thở dài một hơi. Lúc này Lý Lị đưa canh cho cô, lại bổ sung một câu: “Con xem, Lục Lục thường ngày tùy tiện, thời khắc quan trọng lại bắt trúng người tốt, hai đứa là chị em, con bé lại đi trước con một bước. Hàm Hàm, nửa đời sau của người con gái có khổ hay không, quan trọng nhất là bạn đời trong tương lai, cái này chỉ có thể do con nắm bắt và lựa chọn.”

“Được rồi được rồi, hiếm khi con bé trở về một lần bà đừng cãi nhái với nó nữa.” Thừa dịp hai mẹ con nói chuyện Dung Thành mới vừa nhận điện thoại, lúc này trở về liền nói với cô, “Hàm Hàm, chú hai con nói hôm nay Lục Lục gọi điện cho con mấy lần mà không được, lát nữa ăn xong con đừng quên gọi lại cho nó, nó mong con trở về lâu rồi.”

...

Chờ sau khi Dung Thành và Lý Lị đã ngủ, Dung Tư Hàm mới lên lầu, di động hết pin, cô liền dùng điện thoại bàn gọi qua.

Người nhận máy là Cù Giản, người đàn ông lịch sự “A lô” một tiếng, thấy bên cô không nói chuyện, hồi lâu sau anh ta hỏi dò một câu: “Hàm Hàm?”

Dung Tư Hàm ngắt ra, cô “ừ” một tiếng mới phát hiện giọng mình hơn khàn: “Là em, Lục Lục có ở đó không?”

“Cô ấy vừa vào phòng bếp lấy nước, lập tức qua đây ngay.” Giọng nói của anh ta vẫn trầm ấm như trước, dừng một chút anh ta hơi vui đùa nói, “Thật làm phiền em xa giá trở về một lần, chi phí phù dâu lên sân khấu lần này xem ra phải trả đủ, bao lương bao cơm bao luôn phù rể.”

Cô cười nhạt, nhẹ nhàng trả lời: “Vây em vui lòng chấp nhận.”

Hai người trò chuyện vài câu thì nghe được tiếng đi dép lẹp xẹp của Dung Tiễn ở bên kia, không bao lâu sau điện thoại đổi người: “Em ngóng trăng ngóng sao cuối cùng cũng mong ngóng chị về rồi!”

Cô cầm điện thoại từ sofa đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lắng nghe giọng nói trong trẻo của Dung Tiễn, khóe môi cô bất giác cong lên: “Chị thấy em muốn tiền mừng thì có.”

“Chị của em là ai chứ, tiền mừng tính là cái gì, có đóng gói xe tặng em cũng không ngại.” Âm thanh của Dung Tiễn nghe ra rất vui sướng, “Nếu không phải hai ngày nay em bận đến chóng vờ thì hôm nay em đã sớm đến chen chúc trên giường nhà chị, cùng chị lăn sàng rồi.”

Dung Tiễn lú lú một hồi, phần lớn thời gian cô chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, vừa mới gọi thăm thoát đã trở chuyện hơn nửa tiếng, cuối cùng Dung Tiễn mới ý được cô ngồi máy bay mới trở về rạng sáng hôm nay, giờ vẫn còn mệt, lúc này Dung Tiễn mới nhớ tới chuyện chính: “Hôm nay em bận đặt mua bãi cỏ tại nơi tổ chức hôn lễ nên không đi ra được, chị đã thử bộ váy phù dâu chưa?”

Cô nắm chặt ống nghe trong tay: “Ừm, Bích Giới trở về mấy hôm trước, hôm nay cậu ấy đã đi cùng chị.”

Dung Tiễn thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó ra về gian xảo nói: “Thế thì em yên tâm rồi, chị nghỉ ngơi thật tốt nhé, ngày mốt em và Cù Giản cộng với một phù rể tuyệt vời sẽ khao chị!”

Bên ngoài cửa sổ sát đất không phải ánh đèn rực rỡ của ban đêm tại Hồng Kông, những tòa cao ốc của thành phố S đứng sừng sững trang nghiêm trầm tĩnh, bóng đêm ngóng cuồng, ngất máy rồi toàn thân Dung Tư Hàm mới bình tĩnh lại, sau đó cô phát hiện lòng bàn tay nắm ống nghe đã hơi ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nơi tổ chức hôn lễ của Dung Tiễn và Cù Giản thật khiến người ta chấn động.

Nhìn ra bãi cỏ ở phía sau giáo đường là những khóm hoa hồng trắng, tất cả đều được bày biện rất thanh nhã, khi Dung Tư Hàm đi đến cửa trông thấy cảnh tượng này trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc không nói nên lời.

Nhiều năm qua, nhà họ Dung luôn là vọng tộc của thành phố S, hiện tại hai vị gia trưởng đều là nhân vật lớn của thành phố S, con trưởng Dung Thành theo chính trị, mà con thứ cũng chính là ba của Dung Tiễn thì theo thương nghiệp, hai anh em đều chỉ có một cô con gái, hiện tại Dung Tiễn lấy Cù Giản, lại là người thuộc dòng họ cách mạng đứng nhất nhì tại thành phố, theo góc độ của thương nhân mà nói tổ chức

đương nhiên phải lớn, cho dù hôn lễ có phô trương cỡ nào quả thật cũng nằm trong dự kiến.

Dung Tiễn biết Dung Tư Hàm thân với Doãn Bích Giới nhất, vì thế cũng mời hai vợ chồng Kha Doãn, ban đầu Doãn Bích Giới không muốn, nhưng bởi vì hiếm khi trở về một lần, Kha Khinh Đằng được gặp lại mấy người anh em, thế nên cô miễn cưỡng trình diện.

“Tớ không vào đâu.” Trên đường đến phòng nghỉ của cô dâu, đứng ngoài cửa có thể nghe được tiếng vui cười bên trong, Doãn Bích Giới dừng bước, cô cau mày nói với Dung Tư Hàm, “Tớ vào trong giá đường trước.”

Nữ vương là điển hình không vì quen thân mà bỏ đạo lý, hồi trước Dung Tư Hàm đã giải thích rõ ràng chuyện năm đó Dung Tiễn không có lỗi, nhưng Doãn Bích Giới vẫn kiên trì không thay đổi lập trường.

Dung Tư Hàm thấy thế cũng không miễn cưỡng cô, chờ cô đi rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa phòng nghỉ của cô dâu, chưa đến một lúc thì có một cô gái đáng người nhỏ nhắn chạy ra mở cửa.

“Chị Hàm!” Cô gái này dài mắt to này là Cố Linh Nhan, phu nhân loli của Đan Cảnh Xuyên phó cục trưởng cục cảnh sát thành phố S, Đan Cảnh Xuyên là một trong những người anh em của Phong Trác Luân, Cố Linh Nhan và Dung Tiễn lại thân thiết, Dung Tư Hàm đương nhiên cũng quen biết.

“Chị!” Dung Tiễn vén mái tóc ngắn ra sau tai, khuôn mặt trái xoan xinh xắn cười tươi lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, mấy người vây quanh cô không ngừng tấm tắc khen ngợi, “Lát nữa không biết có kết hôn được không, cả đám người sẽ quỳ dưới váy chị, chị làm phù dâu mà còn nổi bật hơn em thì làm sao đây!”

“Chỉ cần Cù Giản lập trường kiên định không phải là được rồi sao?” Cô cười âm thầm, “Em khẩn trương không?”

“Vẫn ổn ạ.” Dung Tiễn kéo cô ngồi xuống sofa, liếc mắt chế nhạo Cố Linh Nhan ở bên cạnh, “Dù sao cũng không giống vị tiểu thư này, hôm kết hôn đã lập kỷ lục vào toilet ba mươi lần.”

Bị giẫm trúng chỗ đau, trong chớp mắt Cố Linh Nhan xù lông, lập tức bỏ nhào vào người Dung Tiễn, Dung Tư Hàm trông thấy cô gái này tràn đầy sức sống cũng không thể nhịn cười, lúc này Dung Tiễn chợt nhớ tới gì đó, cười bí hiểm mà huých cánh tay Dung Tư Hàm nói: “Chị đã nhìn thấy anh chàng phù rể mà em đặc biệt mời tới cho chị chưa?”

Cố Linh Nhan vội vàng nói xen vào: “Tớ quen tớ quen! Chính là anh chàng đẹp trai nhất trong mấy người bạn của Oa Từ.”

Trong lòng Dung Tư Hàm run lên, khuôn mặt không biểu cảm, chỉ hơi gật đầu.

“Thế nào?” Dung Tiễn đắc ý nhún mày, “Chị xem xem, đầu năm nay có người đàn ông nào còn chưa kết hôn? Ngay cả gã Phó Chính kia cũng cưới được Bội Bội của nhà em, cuối cùng vẫn là Oa Từ đề cử Phong Trác Luân, anh ấy nói anh ta độc thân vạn năm, là phù rể chuyên nghiệp, hôn lễ của mấy anh em bọn họ đều do anh ta làm phù rể.”

Dung Tư Hàm cười gượng không nói, Dung Tiễn không để ý tới sắc mặt của cô, lúc này khoát tay lên vai cô nói tiếp: “Nhưng em không có can đảm giới thiệu anh ta cho chị với mục đích làm anh rể của em, ba mẹ chị sẽ đánh em chết mất.”

“Đừng nói đến bên ngoài, ngay cả đặt ở trong nhà cũng không bớt lo được.” Cố Linh Nhan tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý, ngay sau đó còn thêm một câu, “Một anh chàng như hoa như ngọc thế này, mấy cô gái đều muốn treo tường vào ngủ với anh ta.”

Dung Tiễn nghe xong liền ôm bụng cười lăn lộn trên sofa, Dung Tư Hàm muốn cười nhưng cảm xúc dâng lên trong lòng khó thể nói ra, bàn tay cô nắm chặt váy càng ngày càng chặt hơn.

...

Từ phòng nghỉ của Dung Tiễn đi thẳng vào trong giá đường, từ đằng xa Dung Tư Hàm đã trông thấy hai người đàn ông đứng cạnh cửa.

Phong Trác Luân dáng người thon dài, chiều cao một mét tám lăm, bộ âu phục màu đen trên người tôn lên phong cách biếng nhác lại sang trọng, Cù Giản đứng bên cạnh anh cao gần bằng nhau, bộ âu phục màu trắng tôn lên vẻ khí khái như khi mặc quân trang.

Thấy các cô đi đến trước mặt, Cù Giản tươi cười gật đầu với cô, sau đó lập tức nghiêng đầu về phía Dung Tiễn: “Em có mệt không?”

Dung Tiễn lắc đầu, nắm tay anh ta, nụ cười thật tươi đến nỗi sắp lan đến ra sau tai.

“Gần đến giờ rồi.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh Cù Giản lúc này nhìn đồng hồ đeo tay rồi đi đến bên cạnh Dung Tư Hàm, nhìn hai vị tân nhân trước mặt nói, “Bên ngoài đã chuẩn bị xong.”

“Được.” Cù Giản mở cửa ra, chậm chậm vươn tay về phía Dung Tiễn ở bên cạnh, “Lục Lục, đến đây.”

Dung Tư Hàm vẫn trầm lặng đứng phía sau bọn họ, khoảnh khắc Dung Tiễn nắm lòng bàn tay của Cù Giản, đáy mắt cô hơn uơn ướt.

Trên đường từ cửa đi về phía trước, mỗi một hàng ghế trong giá đường đều đầy người ngồi, dàn nhạc diễn tấu khúc nhạc hôn lễ trang nghiêm và du dương, hai đứa bé cầm hoa thích thú tung hoa từ trong rổ ra phía trước.

Cô đi theo sau Dung Tiễn cảm làn váy cưới thật dài đi lên bục, ánh mắt lướt nhìn từng vật trang hoàng trong giáo đường, về mặt của mỗi người ngồi dưới, hai người đằng trước trao đổi ánh mắt với nhau... trong lòng cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Hóa ra trưởng công chúa của nhà họ Dung làm được tất cả cũng có chuyện làm không thành.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh cô, nhìn cô dâu chú rể lúc này đang đứng trên bục cao đằng trước trao đổi lời thề, “Thật đáng tiếc, hôm nay người đứng bên cạnh anh ta không phải là em, mà là em gái em.”

Ngữ khí anh bình thản, khóe môi nhếch lên nụ cười thờ ơ trước sau như một, tựa như đang tự thuật một câu chuyện vụn vặt, trong mắt cô đó là vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nắm được nhược điểm mà uy hiếp người khác.

Dung Tư Hàm nhắm mắt lại: “Cũng đáng tiếc, nhiều giường tốt như vậy, cuối cùng em lại ngủ trên tấm vải bố rách nát của anh.”

“Thẹn quá hóa giận ư?” Anh vỗ tay theo mọi người tại giáo đường, trên vẻ mặt thanh thản lộ ra một chút lạnh lẽo, “Quả nhiên mối tình đầu khó quên, cũng có thể khiến em quên mất bản thân đang nằm trên tấm vải bố rách nát, mà nửa câu thốt ra cũng không lộ ra chút yếu đuối.”

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, như là không nghe thấy.

...

Sau khi buổi lễ kết thúc, Dung Tư Hàm và Dung Tiễn đi thay bộ váy khác để làm tiếp nghi thức trên bãi cỏ.

Thay xong quần áo, hai người trò chuyện từ phòng nghỉ đi tới, cạnh căn nhà gỗ nhỏ trước mặt trông thấy vài người đang đứng, trong đó có một người phụ nữ còn trẻ tướng mạo dịu dàng, bồng một bé gái trên tay trông như búp bê, Cố Linh Nhan đang ở bên cạnh người phụ nữ kia, ngồi xổm xuống chơi đùa với một cậu bé tuổi tú, còn chồng của Cố Linh Nhan là Đan Cảnh Xuyên thì đang trò chuyện với Phong Trác Luân.

“Bội Bội!” Dung Tiễn hô to gọi nhỏ chạy đến bên người phụ nữ, đoạt lấy cô bé trong lòng rồi hôn mạnh một cái, “Ôi, cuối cùng đem cháu gái của tớ đến rồi.”

“Buổi sáng Vần Vần khóc mãi, ba con bé suýt nữa là lấy tay bịt mũi nó rồi, vất vả lắm mới dỗ xong rồi đưa ra ngoài.” Người phụ nữ lắc đầu, khi nhìn thấy Dung Tư Hàm cô liền cười nói, “Đã lâu không gặp, Hàm Hàm.”

Người phụ nữ này là Thiệu Tây Bội, bạn thân nhất của Dung Tiễn, cũng là em họ của Đan Cảnh Xuyên, mấy năm trước lấy Phó Chính là Bí thư Thành ủy của thành phố S, Dung Tư Hàm đã thấy giới chính trị của nhà họ Dung, vì vậy đã biết từ lâu.

“Nam Nam, gọi đi đi.” Bé gái còn nhỏ, Thiệu Tây Bội liền khom lưng xoa đầu cậu bé, “Là phù dâu của đi Lục Lục đó, ban này không phải con đã bảo đi rất đẹp sao?”

Về mặt của cậu bé khác với bạn bè cùng lứa, nghe lời mẹ nói xong cậu hơi ngại ngùng, mặt đỏ mớ miến cưỡng gọi một tiếng “Dì”.

Lần đầu gặp mặt, Dung Tư Hàm rất thích hai anh em này, cô nắm tay cậu bé cười dịu dàng.

“Phó Cảnh Nam thẳng nhóc thôi này! Sao chưa từng thấy cháu ôn hòa gọi một tiếng mợ hả!” Cố Linh Nhan rút tay về, bám chặt cánh tay của Đan Cảnh Xuyên đứng bên cạnh nói, “Oa Tử, nó giống y chang ba nó, là một tên vô lại từ đầu đến đuôi!”

Cục trưởng Đan có thể anh dũng chế ngự không tặc đạo tặc, nhưng lại hết cách đối với vợ mình, anh ta chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nếu không phải Cù Giản đủ tuổi tú, xem chừng người ta còn tưởng rằng hai người họ là cô dâu chú rể.” Thiệu Tây Bội nhìn Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân, cười nhạo Dung Tiễn, “Sớm biết thế, hôn lễ của tớ cũng nên dùng một khoản lớn mời bọn họ đến để làm về vang.”

Dung Tiễn hừ một tiếng: “Hiện tại Phó Chính làm ăn ở bên ngoài, cậu bảo anh ta khi nào có thời gian rảnh thì để ý đàn ông tốt giới thiệu cho chị tớ, gả chị ấy ra ngoài sớm một tí, đỡ phải để chị ấy nổi bật hơn cô dâu khác.”

“Công khai kỳ thị à?” Hai tay Phong Trác Luân đút vào túi quần, lúc này ở bên cạnh như cơn mây, “Phí lên sân khấu của tôi đâu?”

“Anh đứng đây tùy tiện gọi một tiếng,” Dung Tiễn khoát tay, “Trên tay anh chắc chắn nhét một đồng giấy có số điện thoại.”

“Cũng có lý.” Anh cười nhạt.

Dung Tư Hàm lắng nghe từ đầu đến cuối, sắc mặt càng lạnh lùng hơn, bàn tay cô nắm tay cậu bé bắt giác nắm chặt hơn, bỗng nhiên cô nghe thấy cậu bé ngẩng đầu gọi “Ba”.

Lúc này Cù Giản đang đi cùng một người đàn ông mang sắc mặt lạnh lùng tới đây, người đàn ông đó chính là Phó Chính mà năm ấy khiến các viên chức nghe tin đã sợ mất mật, lúc này anh ta không nói gì ung dung bồng lấy bé gái trong tay vợ mình, lạnh lùng nói: “Tôi nên giúp Cù Giản để ý đối tượng...ngoại tình.”

Dung Tiễn tức giận giậm chân, chỉ vào anh ta nói “Anh” hồi lâu mà chẳng nói được một câu trọn vẹn, Cù Giản buồn cười xoa vai cô, rất nghiêm chỉnh mà an ủi cô: “Yên tâm, bây giờ chỉ mới là tiệc tân hôn của em, em nhất định ngồi vững ghế vợ cả, đàn ông bốn mươi là hoa, anh không vội.”

Tất cả mọi người bật cười, Thiệu Tây Bội đứng gần Dung Tư Hàm nhất, lúc này nhìn cô nhẹ giọng dịu dàng nói: “Chị đừng nghe bọn họ nói đùa, loại chuyện này không thể gấp gáp, đến lúc thì tự nhiên gặp đúng người.”

Trước đây Dung Tiễn đã từng nhắc đến chuyện của vợ chồng Phó Chính với cô, lúc ấy cô chỉ cảm thấy tình yêu và hôn nhân như vậy gần như không thể tưởng tượng nổi, cũng cảm thấy đáng tiếc và không đáng thay cho Thiệu Tây Bội.

Một cô gái tốt đẹp như vậy lại trao cả thanh xuân và lãng phí thời gian của mình trên người đàn ông bạc tình như thế, tám năm trời sống trong những vết sẹo chồng chất lên nhau không đẹp như mơ tưởng, cho dù thế nào cô cũng cảm thấy hoang đường.

Nhưng thời gian xoay vòng, hiện giờ đôi vợ chồng này đã có con cái, toàn thân lộ ra vẻ như ý từ trong ra ngoài.

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, người đàn ông đứng đối diện cô từ đầu đến cuối vẫn cười nói như mọi khi, vẻ mặt thanh thản, không có một chút băn khoăn phức tạp.

Dường như hôm nay cô và anh dùng thân phận phù dâu phù rể gặp nhau lần đầu tiên.

Giống như cô đã thỏa thuận với anh từ trước, tất cả những gì giữa bọn họ, chỉ để lại trong căn hộ tại Hồng Kông thôi.

...

Nghi thức trên bãi cỏ kết thúc, một mình Dung Tiễn chạy đi tiếp đón mấy cô bạn nữ binh trong quân đội năm đó, Dung Tư Hàm tựa vào lan can nhắm mắt nghỉ ngơi, mở mắt ra bên cạnh có thêm một người.

“Ở bên kia công việc vất vả không?” Cù Giản đứng bên cạnh cô, ôn hòa hỏi.

“Cũng ổn.” Cô nắm chặt lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn anh ta, “Anh thì sao?”

Anh ta không có chút thay đổi so với trong ký ức của cô.

Khéo léo, tuấn lãng, kiên cường chính trực, ôn hòa... Mỗi tình đầu của mỗi cô gái chắc đều là một người như vậy, mặc áo sơ mi gọn gàng, cười dịu dàng với mình.

“Làm sao không tốt chứ?” Anh ta cười nói, “Chỉ là danh chính ngôn thuận tiếp nhận cô em gái ngây thơ của em, cảm thấy áp lực hơi lớn.”

Cô cũng cười, đành chịu nhưng chân thành nói: “Hy vọng lần sau trở về gặp anh, anh vẫn còn sống tốt.”

Cho dù thế nào, cũng đã tới lúc thật sự từ bỏ rồi.

Bởi vì lúc bắt đầu là do cô hiểu sai ý, anh ta chưa bao giờ thuộc sở hữu của riêng mình.

Thật ra Phong Trác Luân nói cũng không sai, là cô ngạo mạn lại mềm yếu, tưởng rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, cuối cùng khi biết được sự thật lại không dám đi nói rõ, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Cho dù ở đâu, cũng đừng bị hoàn cảnh ảnh hưởng.” Cù Giản gật đầu, lúc này nhìn cô với vẻ ân cần, “Hàm Hàm, em hãy bảo vệ tốt bản thân mình.”

...

Cạnh đài phun nước, Doãn Bích Giới thu hồi tầm mắt nhìn về phía kia, cô nhìn qua Phong Trác Luân ở bên cạnh đang cầm ly rượu biếng nhác tựa vào, mày cô nhướn lên: “Cho nên nói, không chế được mặt sinh lý nhưng không có nghĩa là không chế được mặt tâm lý.”

Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo: “Nếu có thể không chế được tâm lý, cuối cùng chẳng phải là lột lớp da cho cô sao?”

“Tôi chỉ muốn cậu ấy được tốt.” Doãn Bích Giới nghiêm túc nhìn anh ta, “Hoà Luân, kết quả sau cùng của việc đùa giỡn chỉ có hai cái, một là làm giả hóa thật, hai là cả hai cùng chịu thiệt.”

“Cái trước và cái sau không thể xảy ra.” Anh nhếch môi, “Tôi có thể làm được điều ở giữa, chính cô ấy đã chọn, thế thì cô ấy cũng nên làm được.”

Ánh mắt Doãn Bích Giới đầy phức tạp nhìn anh ta, cô vừa muốn nói gì đó, Kha Khinh Đằng luôn ở bên cạnh chẳng nói gì đột nhiên phát ra giọng nói như máy móc, “Ly.”

Tay Phong Trác Luân khựng một chút, anh đang tươi cười rạng rỡ với một cô gái ở phía bên kia liền cúi đầu nhìn, ly rượu trong tay bị

nghiêng, làm ướt một mảng lớn chiếc áo trên bộ âu phục.

Trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Doãn Bích Giới hiếm khi lộ ra một nụ cười, cô ho khan một tiếng hơi nghiêng đầu.

Đối với cặp vợ chồng Smith luôn có thể chuyển tiếp một cách tinh xảo, lúc này trên khuôn mặt tuấn tú của một yêu nghiệt nào đó hiện lên một chút điểm đen khó có thể nhận ra, anh đặt ly rượu xuống thản nhiên đi vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 4

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn Thành Đông, Dung Tiễn sợ Dung Tư Hàm uống nhiều rượu sẽ làm hại dạ dày, vì thế đặc biệt đổ ra hai phần ba rượu vang trong chai, thay bằng nước ngọt.

Khi đến bàn của Dung Thành và Lý Lệ để kính rượu, còn có những người đàn ông trung niên nhìn qua là biết người trong chính phủ, lúc này Lý Lệ đặt ly xuống rồi kéo Dung Tư Hàm đến bên cạnh, nói với cô: “Hàm Hàm qua chào hỏi đi, các chú này đều là bạn của ba mẹ, đặt biệt từ Bắc Kinh tới đây.”

Dung Tư Hàm nghe lời chào hỏi, một người đàn ông trong đó vỗ vai Dung Thành cười nói: “Ai cũng biết lão Dung thương yêu con gái bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, một cô gái ưu tú như vậy, làm thế nào cũng không chịu gả cho người khác phải không?”

“Hơn nữa, hiện tại con bé có công việc tốt tại Hồng Kông, nơi đó lại là chốn phồn hoa, ở đó rồi khẳng định không muốn trở về.” Một người đàn ông đầu hói nói ngay sau đó, “Thằng con của chúng tôi chắc cũng không lọt được vào mắt con bé.”

“Chuyện này không nhất định.” Lúc này Lý Lệ cười nói, “Con trai anh chẳng phải lần này cũng cùng anh đến thành phố S sao, vừa lúc con bé ở lại mấy ngày rồi mới quay về Hồng Kông, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“Tôi cũng đang có ý này!” Người đàn ông đầu hói cười hớn hở, cứ nhìn Dung Tư Hàm mãi.

Thỏa thuận xong bữa cơm kết thân, khi xoay người đi sang bàn tiếp theo, Dung Tiễn nhìn không được mà than với cô: “Chị, nhất thiết đừng tìm một người đầu hói làm anh rể của em, coi như em xin chị đấy!”

“Đây không phải chuyện để em lo nghĩ tới.” Cù Giản bóp nhẹ vòng eo Dung Tiễn, “Cô ấy biết lựa chọn.”

“Từ từ chọn, từ từ chọn.” Dung Tiễn ra vẻ rùng mình, lúc này đột nhiên vươn tay chỉ vào Phong Trác Luân ở bên cạnh, “Đừng chọn loại không biết đường về như anh ta.”

“Thế thì nhất định có khó khăn rồi.” Phong Trác Luân nhướn mày tiếp lời, nhìn sang Dung Tư Hàm cười, “Nhưng tôi tin đối với phù dâu của tôi mà nói, chắc là nhanh thôi.”

“Có vàng sáng người tình thiên hạ của nhà thiết kế Phong nổi tiếng chiếu rọi đương nhiên là nhanh rồi.” Cô không chịu thua nói.

Đối thoại này nhìn qua tôn trọng lẫn nhau, thật ra là nổi sóng bốn phía, dây thần kinh lơ đãng của Dung Tiễn đương nhiên không phát hiện ra, lúc Cù Giản đi lấy rượu thì nhìn họ vài lần.

Trên đường đi kính rượu “bình an vô sự”, chưa tới một lúc thì ra tới đầu hành lang, cả bàn kia đều là những người có quan hệ tốt với Cù Giản trong quân đội năm đó, quân lính thẳng thắn không lòng vòng, vài người trong đó từ khi hôn lễ bắt đầu đã để ý đến Dung Tư Hàm, những người này có tư lượng rất mạnh, họ nâng ly lên cười tùm tùm nói với Dung Tiễn: “Chị dâu, hôm nay bọn tôi mang theo một chai rượu ngon vốn muốn uống cùng anh Cù, nhưng vì hôm nay là một đêm ngàn vàng của hai người, bọn tôi quyết định đổi qua phù dâu phía sau chị.”

Dung Tiễn sao không biết bọn họ nghĩ gì, lúc này cô nhìn Dung Tư Hàm một cái, rồi lắc đầu với đám người kia: “Tư lượng của chị tôi không tốt, mọi người hãy giơ cao đánh khẽ, đổi thành phù rể được không?”

“Đâu có được đâu có được, hôm nay chị có nói gì cũng vô dụng.” Người cầm đầu kia mày rậm mắt to, bộ dạng đầy khí khái anh hùng, có lẽ uống nhiều rồi nên thái độ rất cương quyết, anh ta lắc đầu, “Cả đoàn người từ nãy đến giờ đều muốn kính phù dâu một ly! Xong rồi còn muốn mời cô ấy đi ăn khuya nữa đấy!”

Ý tứ của lời này đã rất rõ ràng, cổ tình phơi bày ra.

Dung Tư Hàm trông thấy ánh mắt nóng cháy của người đàn ông kia, cô theo bản năng nhú mày, vừa định mở miệng nói thì đối phương đột nhiên đi lên phía trước một bước, cơ thể hơi ngã nghiêng muốn đến trước mặt cô.

Lúc này, Phong Trác Luân luôn ở bên cạnh cô đột nhiên ôn hòa cất lời với người đàn ông đối diện: “Anh coi cô ấy là nữ tiếp viên à, anh đã kêu thì phải tiếp?”

Ngữ khí của anh lười nhác lại có phần đột ngột, nghe kỹ ra còn mang theo mấy phần thờ ơ và khinh thường, sắc mặt Dung Tư Hàm căng thẳng, cô thấy khuôn mặt người đàn ông kia đỏ lên vì rượu, anh ta đột nhiên tiến lên một bước túm lấy áo Phong Trác Luân: “Mẹ mày không dạy mày ăn nói thế nào sao?”

Phong Trác Luân tỏ vẻ hồ hững, không ai thấy rõ anh ra tay như thế nào, người đàn ông túm áo anh chợt lùi về sau một bước, chỉnh lại áo sơ mi trong chớp mắt đã bị rượu đồ thấm ướt.

Lần này bầu không khí của cả bàn lập tức thay đổi, mấy người đàn ông bên cạnh lúc này đồng loạt vỗ bàn, kéo ghế ra định bao vây xung quanh Phong Trác Luân, Cù Giản không nói lời nào mà kéo Dung Tiển ra phía sau, rồi đi về phía trước vươn tay ngăn cản bọn họ.

“Cản bọn họ làm gì?” Phong Trác Luân có chút bức bối, anh nói lỏng cả vạt, đứng tại chỗ chẳng nhúc nhích mà nói với Cù Giản, “Bọn họ dám ra tay tại hôn lễ của anh à?”

Lời này vừa nói ra, từng câu từng chữ mang theo một chút ý khiêu khích, mọi người ở mấy bàn bên cạnh đã nhìn về phía này.

Thường ngày con người anh lười nhác lại ghét phiền hà nhất, tại nơi công cộng bớt đi một câu là tốt, Dung Tư Hàm nhìn anh với vẻ phức tạp, cô định tiến lên một bước muốn kéo ống tay áo của anh thì đã thấy Cù Giản xoay người nâng ly với những người kia, ngữ khí khá thông thả nói: “Phù rể phù dâu hôm nay hợp tác làm cộng sự cả ngày khẳng định rất nhập vai diễn, yếu điệu thực nữ quân tử đều hảo cầu, một ly này tôi uống thay phù rể.”

Ngữ khí của anh ta vững vàng lại mạch lạc, bầu không khí vừa nãy còn hống hách nay đã dịu xuống, mấy người kia đoán chừng đã tỉnh rượu nửa phần, nếu không muốn thì vẫn phải giữ thể diện cho Cù Giản, người đàn ông bị ướt áo đã đi vào phòng toilet.

Bầu không khí “giương cung bạt kiếm” lập tức xóa tan, Dung Tiển thở ra một hơi, vội vàng xoay người gọi người đổi ly rượu khác cho Phong Trác Luân.

Lúc này Cù Giản vỗ nhẹ bờ vai Dung Tư Hàm, thấp giọng nói câu xin lỗi, cô lắc đầu, cười ôn hòa với anh ta, hoàn toàn không để ý sắc mặt lạnh lùng của người phía sau.

...

Rốt cuộc kính rượu xong, bốn người đi đến một góc đặt ly rượu xuống, Dung Tiển mang theo vẻ mặt xin lỗi, nhìn Dung Tư Hàm có phần do dự nói, “Chị...”

“Chị đã công đức viên mãn rồi, về trước nhé.” Dung Tư Hàm vén sợi tóc rối trên trán, “Lát nữa hai người động phòng chị sẽ không náo loạn, nương tay tha cho hai người đấy.”

Thấy sắc mặt cô cũng không để ý chuyện vừa rồi, Dung Tiển cũng không biết nói thêm gì nữa: “Hôm nay bên phía bác cả đều là những nhân vật lớn, bọn họ có lẽ uống rất muộn, sẽ có chú Tiểu Không đưa về, em bảo người khác đưa chị về nhà trước.”

Cô gật đầu, theo bản năng nhìn thoáng qua Phong Trác Luân đứng bên cạnh, anh uống rất nhiều ở mấy bàn cuối cùng, lúc này nhìn cả người như là say khướt, Dung Tiển cũng phát hiện, thấy vậy liền lập tức vẫy tay gọi người.

Đêm mùa hè tại thành phố S rất oi bức, Dung Tư Hàm tìm dây cột tóc trong túi xách buộc lại mái tóc dài xoăn của mình, mới cảm thấy không nóng nực khó chịu, còn Phong Trác Luân ở bên cạnh cô thì cũng chẳng tốt gì hơn, anh cởi áo vét đặt trên cánh tay, còn cởi mấy cúc áo của áo sơ mi trắng.

Hôn lễ cả ngày, tức giận kiềm nén trong lòng cả ngày, đương nhiên cô chẳng muốn nói câu nào với anh, tâm tư đang không yên, lúc này cô đột nhiên nghe tiếng “phịch” ở bên cạnh.

Cô quay đầu qua nhìn cơ thể cao gầy của anh hơi ngã nghiêng, vai trái đụng vào cây cột bên cạnh, bước chân chỉ cần dời qua bên cạnh một bước thì chính là vũng nước, cô hết cách đành phải tiến lên mấy bước kéo cánh tay anh để anh đứng vững.

Ai ngờ tay cô vừa chạm vào cánh tay anh thì đã bị tay kia của anh kéo vào trong lòng.

Lòng ngực của Phong Trác Luân lộ ra bên ngoài một nửa, khuôn mặt cô chạm thẳng vào làn da trước ngực của anh, hơi thở nam giới lạnh lạnh vương vấn xung quanh, anh nửa kéo nửa ôm cô đi sang bên cạnh vài bước qua một góc tối rồi tựa vào cây cột.

Cô ngẩng đầu định trợn mắt nhìn anh, anh lại cười trên choker, hôn xuống đôi môi cô.

Nụ hôn của anh sâu hơn ngày thường vài phần, anh ngậm lấy môi cô vừa mút lại cắn, môi lưỡi giao nhau đều là mùi rượu. Cơ thể hai người dính chặt, ngay cả chút khe hở cũng không chừa lại, chiếc mũi thẳng tắp của anh ép thẳng vào chiếc mũi xinh xắn của cô, khiến cô hơi đau, Dung Tư Hàm gắng sức đẩy cánh tay anh ra không muốn phối hợp.

Ai ngờ lúc này một chiếc răng của anh dùng sức một tí, cắn xuống môi cô, vị máu nhanh chóng lan tràn, Dung Tư Hàm đau đến nỗi kêu lên một tiếng, nhưng bị miệng anh chặn lại sự phản kháng “ừm ừ” trong miệng, cô lấy tay dùng sức bóp mạnh vòng eo gầy gò của anh.

“Chim khôn chọn cây mà đậu.” Phong Trác Luân rút cuộc thả cô ra, dùng đầu ngón tay xoa tờ máu dưới môi cô, hai tay anh chống trên cột giam giữ cô chặt chẽ ở bên trong, anh cúi đầu nhìn cô nói chậm chậm, “Chọn người tốt mà theo, đó là lẽ thường tình của con người.”

“Nếu tìm được người đàn ông tốt thích hợp với em thì hãy ở lại thành phố S, đồ đạc của em ở căn hộ bên Hồng Kông anh sẽ gửi về cho em.” Ánh trăng chiếu vào đầu vai anh, một bên mặt anh ẩn trong bóng tối, chỉ có ánh mắt kia vừa đen vừa sáng phản chiếu khuôn mặt cô, sắc mặt anh dường như rất nghiêm túc, lại giống như là đang nói đùa, “Sau này tìm anh thiết kế nhẫn cưới theo yêu cầu, anh giảm giá cho em.”

Từng câu từng chữ lọt vào tai, kèm theo đau đớn của đôi môi, cô dần dần thoát khỏi sự mê hoặc trong nụ hôn lúc này của anh, cô bình tĩnh đáp lại: “Em hoàn toàn không phải của anh, anh đừng dùng thái độ người chủ tỏ vẻ khiêm nhường.”

“Đĩ nhiên rồi.” Anh buông tay thả cô ra, khoe miệng xinh đẹp vênh lên, “Trường công chúa của nhà họ Dung, là cờ thứ nhất của dòng dõi thế gia tại thành phố S, làm sao đến phiên anh khiêm nhường?”

“Anh đang ghen hả?” Cô cau mày giờ tay lau môi, đi vài bước ra khỏi góc tối của cây cột.

“Đối tượng là em rể anh mình thân vớ của em, người muốn em uống rượu cùng, hay là học trò kinh đô muốn kết thân với em?” Anh lạnh nhạt, vươn tay cài lại cúc áo sơ mi.

Lúc này xe đã dừng lại trước cửa khách sạn, Dung Tư Hàm không nói gì, cô hồ hững xách túi đi ngang qua người anh rồi ngồi vào ghế sau của chiếc xe đậu đằng trước.

“Đi thông thả.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn một bên mặt tinh xảo của cô, anh đứng ngoài xe duỗi tay đóng cửa xe, cười nhạt.

Cửa xe vang lên một tiếng, cô giờ tay ấn nút cửa sổ ra hiệu tài xế lái xe, không hề nhìn lại anh một cái.

...

Mấy ngày sau hôn lễ, Lý Lệ quả thật dùng mọi bản lĩnh của mình để nói dây tơ hồng cho Dung Tư Hàm, buổi chiều khi Doãn Bích Giới gọi điện đến, cô hiếm khi rảnh rỗi nằm ở ban công trong nhà đắp mặt nạ, khi tiếp máy nói một tiếng “tự do” không rõ ràng lắm.

“Hai buổi gặp mặt hôm qua thế nào?” Doãn Bích Giới bên kia có chút há hê.

Cô vừa nghe những lời này liền vươn tay kéo mặt nạ lên một tí, bất đắc dĩ nói: “Người hỏi trưa thì bụng còn to hơn cả ba tở, người buổi tối thì...hình như rụng mất một cái răng.”

“Mẹ cậu đã lao lực khổ tâm, là cậu không biết thương thức cái đẹp của người ta.” Doãn Bích Giới nhấn nhay sự thôi thúc muốn cười, ra vẻ đầy tiếc nuối, do dự một giây cô nói thêm, “Hôm qua Phong Trác Luân đi rồi.”

Bàn tay cầm điện thoại của cô chợt khựng lại, từ trên ghế nằm đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Cũng không nói là về Hồng Kông hay đi đâu.” Doãn Bích Giới than nhẹ một hơi, “Tớ thấy tớ và Kha Khinh Đằng hoàn toàn không cần thiết giúp hai người lừa trên gạt dưới, dựa theo tình hình hiện tại của hai cậu có ai nhìn ra được cái gì mờ ám chứ? Ngay cả chút sơ hở cũng không có.”

Dung Tư Hàm “Ừ” một tiếng, cô ngồi trước gương trang điểm gỡ mặt nạ: “Chờ sau khi trở về tớ sẽ dọn về chỗ của mình, dù sao đồ đạc để lại chỗ anh ấy cũng không nhiều.”

Bên kia Doãn Bích Giới im lặng vài giây, vẫn không nhận được nói: “Câu chuyện của hai người tớ không nhúng tay vào, nhưng ít ra tớ muốn nhắc nhở cậu, vứt bỏ sạch sẽ tất cả những gì trong lòng cậu đối với người chồng của em gái cậu đi.”

Dung Tư Hàm định nói cô lo lắng nhiều quá rồi, đột nhiên nghe được tiếng Lý Lệ gọi cô dưới lầu, cô liền nói qua loa mấy câu vào phòng tắm rửa mặt rồi xuống lầu.

Khi từ cầu thang đi xuống, từ xa cô đã thấy một người ngồi trên sofa, Lý Lệ từ phòng bếp bưng trà ra, lúc nhìn thấy vẻ mặt của bà có thể dùng “mặt mày hớn hờ” để hình dung: “Hàm Hàm mau lên, cấp trên của con có việc riêng tìm con đấy.”

Nghe được hai chữ cấp trên Dung Tư Hàm theo bản năng toàn thân trở nên căng thẳng, lúc này đến gần nhìn thì trông thấy khuôn mặt băng đông quen thuộc.

Thẩm Chấn Thiên mặc áo sơ mi đơn giản chỉnh tề, trên tay cầm một xấp tư liệu, khuôn mặt trông lạnh lùng nghiêm trang hơn mọi khi: “Em hãy chuẩn bị hành lý ngay bây giờ, vé máy bay đã đặt xong rồi.”

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, chỉ cần ngồi thôi sự hiện diện không thể lung lay, từ trước đến giờ Dung Tư Hàm luôn có phần sợ anh ta, lúc này cô đứng tại chỗ, trong lòng khẽ trầm xuống: “Trước đó em đã nói vụ kiện lần này em không muốn ra tòa.”

“Vụ án được xét xử trước thời hạn, bởi vì số tiền liên quan quá lớn, mấy hôm trước chính phủ trực tiếp phái người tìm cục trưởng bàn bạc.” Thẩm Chấn Thiên như là hoàn toàn không nghe thấy lời nói của cô.

Trong lòng Dung Tư Hàm nhất thời rối loạn, nghĩ đến đối tượng thẩm tra cùng với người có liên quan, cô mím môi đứng tại chỗ không nói gì.

Lý Lệ khoanh tay đứng một bên, đầy hứng thú nhìn hai người họ tiếp xúc với nhau, đuôi lông mày của bà dần dần hiện lên chút vui sướng.

“Chuyên viên bộ phận hình sự không được thiếu ai cả, đã báo danh sách lên rồi.” Âm thanh của anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, “Không phải dựa vào tính khí làm càn có muốn làm hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Tội Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Thẩm Chấn Thiên ở một đêm tại một khách sạn nhỏ trong thành phố S, sáng hôm sau anh ta cùng Dung Tư Hàm bay trở về văn phòng Sở Tư Pháp, hai người vừa đến ngoài cửa phòng thì nghe được bên trong đang thảo luận bùng bùng khí thế.

“Các người có biết không, lần này anh Thiên đích thân đến thành phố S đón Tư Hàm về đây.” Dung Tư Hàm lắng tai nghe, một chàng trai bình thường rất ngại ngùng đang cao giọng cười nói bên trong, “Ngày hôm qua, người của bộ phận dân sự đánh cuộc trước cuối năm anh Thiên và Tư Hàm sẽ chính thức ở bên nhau, tôi đặt hai ngàn, đủ để năm mới xài rồi.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu hơi xấu hổ nhìn sang Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh, anh ta vẫn tiếp tục duy trì khuôn mặt như mặt than kia, không dừng bước mà trực tiếp mở cửa ra.

Thấy bọn họ trở về, người bên trong sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, một cô gái trong đó phản ứng nhanh nhất, lúc này vội vàng nịnh nọt đi đến trước mặt Thẩm Chấn Thiên: “Anh Thiên, anh về rồi, bọn em định gọi đồ bên ngoài, anh muốn uống gì?”

“Cà phê, không đường.” Thẩm Chấn Thiên đặt chiếc cặp xuống, lời ít ý nhiều, “Cám ơn.”

Quan Công tha mạng, đám người thở phào tán ra, cô gái kia nhìn sang Dung Tư Hàm: “Hàm Hàm, chị cũng vậy đúng không?”

“Đương nhiên rồi!” Thẩm Hạnh mới từ toilet trở về giành nói, không để ý tới Dung Tư Hàm mà tiến đến trước mặt cô gái kia, thần bí hạ giọng nói, “Chị ấy nhất định phu xướng phụ tùy với anh tôi... Đúng rồi, việc hồi nãy các người thảo luận, có thể cho tôi đặt năm trăm không?”

“Em nên đặt cả thẻ tiền lương của em đi.” Dung Tư Hàm ở bên cạnh đang thu xếp đồ đạc, liếc xéo Thẩm Hạnh, “Thế thì chờ đến cuối năm em có tiền trả tiền thuê nhà cho hai năm trước, đỡ phải chủ nhà của em mỗi ngày gặp em đều như là gặp sát thủ giết cha không bằng.”

“Shit, sao em không nghĩ tới!” Thẩm Hạnh đầy hào hứng, vươn tay vỗ vai cô gái kia, “Để bộ phận chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng hơn nữa!”

“Thẩm Hạnh.” Thẩm Chấn Thiên đưa lưng về phía bọn họ đang xem tài liệu, lúc này lạnh giọng mở miệng, “Em đến phòng hồ sơ, mang hai thùng tài liệu ra đây.”

Hai thùng tài liệu kia đoán chừng còn to hơn cả người Thẩm Hạnh, trong phòng nhẩn nhẩn tiếng cười, Dung Tư Hàm trông thấy sắc mặt cực kỳ bi thảm của Thẩm Hạnh bị chính anh trai ruột của mình gây khó dễ, tâm trạng lo lắng trước đó của cô đã mất đi một nửa, cũng cười theo mọi người.

...

Thẩm Chấn Thiên là chủ nhiệm bộ phận hình sự của Sở Tư Pháp, cũng là luật sư lớn tiếng tăm lừng lẫy trong giới, từ khi Dung Tư Hàm vào Sở Tư Pháp đến nay, cô đã cùng Thẩm Hạnh đi theo Thẩm Chấn Thiên trải qua rất nhiều vụ kiện lớn nhỏ, gần như là tướng quân toàn thắng.

Tuy nhiên vụ án lần này gặp phải nan giải rất hiếm thấy, một giờ trưa Dung Tư Hàm và hai anh em họ Thẩm liên tục chỉnh lý tài liệu kiện tụng, gần như ngay cả thời gian uống một ngụm trà cũng không có, cho đến khi quá giờ tan tầm một tiếng thì Thẩm Chấn Thiên mới ngừng tiến độ.

“Em đi trước đây.” Lúc này Thẩm Hạnh mặt tươi như hoa vẫy tay với Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, “Bọn em hẹn em ăn cơm, Hàm Hàm mang theo va ly lớn vậy, anh à, anh phải phụ trách đưa chị ấy về nhà đó!”

Dung Tư Hàm đương nhiên biết Thẩm Hạnh có ý gì, cô hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạnh một cái, nhưng cô em kia lại cười sung sướng, bỏ chạy nhanh như chớp.

...

Trên đường không nói chuyện, Thẩm Chấn Thiên đậu xe dưới lầu căn hộ, Dung Tư Hàm cởi dây an toàn, cô nghiêng đầu nói “Cám ơn” với anh ta.

Anh ta theo thường lệ không có biểu cảm gì, vươn tay mở cửa xuống xe, đến cốp xe giúp cô xách hành lý ra, xoay người lại còn cầm một túi giấy.

“Gì thế?” Anh ta đưa túi giấy cho cô, cô hơi khó hiểu giương mắt hỏi.

“Bánh ngọt.” Anh ta luôn lời ít ý nhiều, xoay người trở về ghế lái, “Em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dung Tư Hàm mở túi ra, bên trong đúng là có thứ rất khó mua, bánh ngọt của cửa hàng kia mỗi ngày đầu bếp chỉ làm có mấy phần, lần trước cô và Thẩm Hạnh trong lúc vô ý nhắc đến đó là món cô thích ăn.

Lúc muốn nói lời cảm ơn thì chiếc xe đã chạy rồi, cùng nhau làm việc nhiều năm như vậy, số lần nói cười với Thẩm Chấn Thiên đều rất hiếm, thật ra cô không biết làm thế nào để giao tiếp với anh ta, đành phải bắt đắ đi xách hành lý đi vào tòa nhà.

Ai ngờ vừa bước vào bên trong, điện thoại của Lý Lị gọi đến, cô vươn tay ấn nút thang máy, sau đó nhận máy “A lô” một tiếng.

“Hàm Hàm.” Phó trưởng phòng Lý nói thẳng, “Cái cậu cấp trên kia của con, đừng do dự nữa.”

Âm thanh của mẹ tràn đầy khí khái, cô nghe thấy như là lọt vào trong sương mù, hồi lâu mới đáp lại: “Dạ?”

Lý Lị ở bên kia đi tới đi lui trong phòng khách, hứng thú dò dẫm: “Sao từ trước tới giờ con chưa từng nhắc đến cậu ta với mẹ, cậu ta tên gì? Mấy tuổi? Người ở đâu? Ba mẹ làm việc chỗ nào? Có lý dị không? Có con không?”

“Mẹ.” Cô đi vào thang máy, nhất thời cảm thấy đầu căng ra, “Mẹ đang vặn hỏi tội phạm sao?”

“Mẹ thấy cậu ta tốt hơn mấy đứa con trai của lão Lý lần trước nhiều, ngoại hình ổn, trông đúng đắn thật thà.” Lý Lị nói thành khẩn, “Quả thật rất giống ba con hồi trẻ! Hàm Hàm, mẹ rất thích thằng bé này, mẹ thấy nó rất đáng tin cậy.”

Bên kia Lý Lị lái nhai cô chẳng thèm nghe từ tế, vừa mở cửa ra liền thấy trong phòng khách có một người đàn ông xa lạ cời trần đang đứng dựa lưng về phía cô.

Dung Tư Hàm hết hồn bởi cảnh tượng này, cô thét một tiếng rồi che miệng lại, còn người bên trong khi nghe tiếng mở cửa lúc này thuận thể xoay người, khuôn mặt búp bê thôi cho cô một cái hôn gió.

Trong điện thoại Lý Lị cũng nghe được tiếng hét của cô, bà lập tức nghi ngờ hỏi: “Sao vậy Hàm Hàm?”

“...Không có gì ạ.” Cô thờ phào nhẹ nhõm, đóng cửa lại rồi hung hăng trừng mắt nhìn người kia, cô che đi động nói, “Mẹ, con về nhà rồi, con đi tắm trước, tối nay sẽ gọi lại cho mẹ.”

Lý Lị không nghi ngờ gì liền tắt máy, Dung Tư Hàm đặt đi động ở huyền quan, tỏ vẻ khó hiểu khoanh tay nhìn người đàn ông mà chẳng nói lời nào.

Anh chàng kia lúc này nhìn thấy ý sâu xa trong mắt cô rút cuộc cầm lấy áo mặc vào, cười mỉm nói: “Đã lâu không gặp, Hàm Bảo thân ái!”

“...Đường Thốc, rút cuộc anh vào đây bằng cách nào?” Trán cô nổi vạch đen.

“Hoa Luân cho tôi một chìa mà.” Đường Thốc cười lảng lờ, “Cô yên tâm, tôi chỉ là tới đây giúp anh ta sắp xếp lại vài bản vẽ phác thảo và mang quần áo để thay đổi qua bên đó, cái tên cuồng sạch sẽ kia nhất định muốn ngủ lại phòng làm việc, nhưng lại ngủ không ngon, đi dọn vệ sinh văn phòng bị anh ta giày vò đến sắp chết rồi.”

Hóa ra mấy hôm nay anh đều ở lại phòng làm việc.

Dung Tư Hàm cup mắt, nhưng chợt nhớ tới gì đó: “...Vậy tại sao anh phải cởi áo ra?”

“Thu dọn đồ đạc nóng muốn chết, mấy điều hòa của nhà hai người vậy mà hỏng rồi!” Đường Thốc tỏ vẻ nén giận, trên khuôn mặt còn xinh đẹp hơn con gái lộ ra biểu tình “Tôi rất tủi thân xin hãy cương nung”, “Theo tôi thấy hai người nên đổi nhà đi.”

“Nhà của anh ấy, anh đi mà nói với anh ấy.” Lúc này Dung Tư Hàm đặt túi xách xuống, đến phòng tắm rửa tay, “Cuối tuần tôi sẽ dọn đồ về.”

“Ngạo kiều*!” Đường Thốc bám theo qua, một tay chống trên khung cửa phòng tắm nhìn cô, “Giữa nam nữ có chuyện gì mà không thể

giải quyết trên giường hả? Anh ta có tiêu chuẩn như thế, cô lại còn muốn ngủ với đàn ông khác, cô ngủ có được không đấy?”

() chỉ người bề ngoài rất mạnh mẽ nhưng thật ra rất e lệ và yếu đuối, tính cách ngoài lạnh trong nóng.*

Cô nghe được, đầu óc như là thiếu dưỡng khí, nghiêng đầu lờ mờ anh ta: “Sao anh biết anh ấy có tiêu chuẩn gì?”

Lúc này trên mặt Đường Thốc lại lộ ra vẻ lẳng lơ, anh ta búng ngón tay: “Tôi đi theo anh ta làm trợ lý riêng nhiều năm như vậy, cô cho rằng tôi chưa từng ‘ném thử món ngon’ sao?”

Dung Tư Hàm đóng vòi nước tự động nghĩ ra cảnh tượng kia, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Đùa với cô chút thôi, đừng tưởng thật mà.” Anh ta đi theo cô trở về phòng khách, lúc này xách một túi đồ đặt ở sofa, “Chính là vì anh ta bảo tôi thuận tiện mua một vài thứ đem qua đây, trong phương diện này bao gồm cả bao cao su có thể sử dụng trong vòng một năm.”

Cô nghe được, suýt nữa là ngã xuống đất, ánh mắt nhìn vào cái túi to mà anh ta xách trong tay, cô cười lạnh nói: “Anh ấy còn định trở về sao?”

Anh ta nhún vai tỏ vẻ dĩ nhiên.

Dung Tư Hàm không nói gì, cô đến phòng bếp rót nước.

“Hàm Bảo.” Đường Thốc đứng trong phòng khách nhìn bóng lưng của cô, rất nghiêm chỉnh nói, “Cô cũng biết Hoa Luân là một nhà thiết kế nổi tiếng, thật ra anh ta bảo vệ việc sinh hoạt cá nhân của mình rất kỹ, bên giới truyền thông đừng hòng có được tin tức của anh ta, trước cô, tôi chưa từng thấy anh ta đối với bất cứ người phụ nữ nào ít nhất là giống như đối với cô vậy.”

Không ổn định, tùy tiện, không thích ràng buộc, lúc trước từ chỗ Doãn Bích Giới cô lần đầu tiên nghe nói đến anh, lúc cô em gái ruột của người anh em của anh lão đại hắc bang Trần Uyên Sam, vì anh nửa thật nửa giả mà biến thành chết đi sống lại.

“Tôi thấy một năm nay hai người tốt lắm, tranh cãi hục hặc to nhỏ không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua hai ba câu là ổn thôi, chuyện lớn một chút thì có thể chiến tranh lạnh, hai người một khi đã điên lên, Hoa Luân sẽ ở lại phòng làm việc, anh ta một khi ở lại phòng làm việc thì sẽ giày vò tôi và đi dọn vệ sinh, tôi một...”

“Dừng dừng dừng.” Cô thật sự không chịu được khả năng nói nhiều của tên bà tám gốc ghéch này.

“Dù sao chí ít là vì khoản tiền tôi mua bao cao su cả năm nay mà hãy dừng cho đủ, hai người đừng giận đối nữa.” Thấy cô từ phòng bếp đi tới, trò đùa của Đường Thốc rốt cuộc thắng lại.

Cô lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt lại hơi chua chát: “Anh không hiểu đâu.”

Đường Thốc thấy mình tận tình khuyên bảo cũng không làm nên sự, anh ta đành phải tiếp tục thu dọn đồ đạc trong tay.

...

Máy điều hòa trong nhà hư rồi, tối hôm qua Đường Thốc đi không bao lâu thì cô đã ngủ, cũng quên kéo màn lại, nắng sớm dễ dàng chiếu vào, cô mơ mơ màng màng mở mắt từ sớm.

Nằm trên giường thật sự nóng đến khó chịu, cô muốn ngồi dậy rót nước, ai ngờ vừa mới nhô người lên, cánh tay vòng quanh eo cô từ phía sau liền buộc chặt vài phần.

Dung Tư Hàm quả thật hết hồn, cô quay đầu trông thấy bóng lưng của Phong Trác Luân xoay người xuống giường.

Vóc dáng của anh rất tốt, lúc này nửa thân trên ở trần, anh lười biếng dựa vào một bên mà rót nước, từ phía bên cô nhìn qua có thể nhìn thấy mỗi một phần trên cơ thể anh, dáng người rắn rỏi lại cao to.

“Thế nào, không nhận ra anh ư?” Anh rót nước xong ngồi lại trên giường, đưa ly nước cho cô, “Mắt nhìn mãi thế.”

Nắng sớm từ cửa sổ tiến vào chiếu trên sống mũi thẳng tắp của anh, đường nét đôi môi anh hình cung xinh đẹp, từng bộ phận trên khuôn mặt đều khắc sâu, hơi thở quyến rũ kia gần kề, khiến trong lòng cô dần ứ đọng.

Lúc này Phong Trác Luân cầm ly nước của cô đặt trên tủ đầu giường, rồi nằm trên người cô, anh cúi đầu từ cái mũi của cô nhẹ nhàng cắn xuống môi cô, vừa mút vừa hôn chăm chăm, một tay thành thực luồn vào tấm chăn mỏng, chơi đùa với bộ ngực trắng muốt được vấy ngụy bao lấy, tay kia thì từ eo cô dịch xuống dưới, nhẹ nhàng cởi ra quần lót của cô.

Cô mở to mắt, một tay tìm được tay anh trong chăn rồi hất ra ngoài.

“Đắc ý sao?” Cô đối diện anh, “Đến thì lên giường, xong rồi thì phải mộng bỏ đi.”

Tay anh chống hai bên gối đầu của cô, lười nhác nói: “Anh thủ thân như ngọc, cũng chỉ ngủ với em, em đâu có thiệt thòi.”

“Lần đầu tiên của anh cũng là ngủ với em à?” Cô im lặng vài giây, giương khóe miệng chăm chọc.

Anh cười cợt nhả: “Nếu là thế thì em cảm thấy hôm ở trên du thuyền, em có thể có lần đầu tiên mất hồn như vậy sao?”

“Quả thật khắc sâu vào ký ức.” Cô bình tĩnh, “Ai có thể không cho anh chứ? Du thuyền, pháo hoa, bữa tối thấp nển, đàn violin, trang sức... Miễn cưỡng tính lại những người đã từng lên giường với anh, có người phụ nữ nào chịu đựng nổi mà không dâng lần đầu tiên cho anh chứ?”

Cho dù không nhắc tới những chuyện khác giữa bọn họ, nhưng mỗi một cuộc tình ngắn ngủi của anh đều hiện rõ trong mắt cô.

Phụ nữ trời sinh là sinh vật hoàn toàn không nói lý, cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ cỡ nào, cũng vẫn có nhịp tim, động lòng, khó nhẫn nại, đam mê... Mà những điều này chứng kiến rõ ràng quá trình một người rơi vào tay giặc, có tránh cũng không thoát.

Không thể phủ nhận, hai mươi mấy năm nay, chỉ có anh đem tất cả đắm chìm vào vực sâu, thậm chí phóng đại gấp bội cho cô.

“Quả thật không chịu đựng được.” Lúc này anh xoay người nằm lại bên cạnh cô, cánh tay gối sau đầu, “Những người đàn ông trước kia của em đau khổ làm Liễu Hạ Huệ chắc đều gặp trở ngại.”

Dung Tư Hàm trở mình đưa lưng về phía anh, nhắm mắt lại.

“Nhưng mà anh chưa từng dùng những thứ đó đối với người khác, là Đường Thốc ngốc nghếch kia xem mấy chục bộ phim thần tượng mà tổng kết ra biện pháp.” Căn phòng yên tĩnh, tiếng nói khàn khàn của anh đặc biệt rõ ràng.

“Em muốn dọn về chỗ em?” Anh gấp lại đôi chân dài, sau đó lười biếng nói, “Đã nói hợp tan vui vẻ, lúc em muốn chia tay vậy mà ngay cả chào một tiếng cũng không nói.”

Trong lòng cô phức tạp, vẫn không nói gì.

Lúc này Phong Trác Luân nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nhấp nháy rồi rút tay ra, anh xoay người nghiêng qua, dùng một chút sức ôm cả cô và chôn đặt trên đùi mình.

Dung Tư Hàm muốn chống lại anh, nhưng cơ thể cô nhỏ bé, bị hai tay anh giữ chặt toàn thân trên đùi anh, hoàn toàn không thể động đậy.

“Hàm Bảo.” Sau một lúc lâu trầm lặng, anh cúi đầu xuống hôn lên khóe mi cô, còn mút khóe mắt cô một cái, thấp giọng gọi cô, “Hàm Bảo...”

Giọng nói của anh vốn đã quyến rũ, tiếng gọi này của anh thân thiết hơn bất cứ ai, cô nghe thấy trái tim đều run rẩy, theo bản năng giương mắt nhìn anh.

Trong ánh mắt xinh đẹp kia chỉ có bóng dáng của một mình cô.

Cô không nhìn ra những cảm xúc khác của anh, nhưng cô biết giờ phút này anh có một vài tâm tư giống cô.

Khóe môi Dung Tư Hàm hơi giật giật.

Những người khác làm sao hiểu được chứ?

Cũng chỉ có thời điểm như vậy, khi ở trong căn hộ này, anh không phải là nhà thiết kế bận rộn đáp ứng yêu cầu của những minh tinh nổi tiếng, cô không phải là trưởng công chúa của dòng họ thế gia thực hiện sứ mệnh của Sứ Tư Pháp.

Bọn họ không cần châm biếm đối phương để khiến trái tim mình kiên vững, không cần lo lắng sau này họ sẽ đi đến bước nào.

Cô có thể cảm nhận anh một cách chân thành, cảm nhận được trong tính tình lười nhác thường ngày của anh, chỉ để lại một phần nghiêm túc và quan tâm cho cô.

“Anh...”

Đôi mắt Dung Tư Hàm giật giật, nhưng lại ma xui quỷ khiến mở miệng ra.

Phong Trác Luân dường như biết cô muốn hỏi gì, ánh mắt anh hơi thay đổi, cánh tay ôm cô siết chặt, như là không muốn để cô mở miệng anh lập tức cúi đầu dùng sức hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 6

Chuẩn bị vài ngày, rốt cuộc tới lúc ra tòa án.

Vách tường sơn nước sơn màu vàng sẫm, từng hàng ghế ngay ngắn gọn gàng, viên chức có mặt trong tòa án đều nghiêm trang, đám người dự thính lặng ngắt như tờ.

Ngoài cửa sổ là nắng hạ chói chang oi bức tại Hồng Kông, bên trong là sự yên tĩnh trang nghiêm mà Dung Tư Hàm đã quá quen thuộc.

Cơ thể cao lớn thẳng tắp của Thẩm Chấn Thiên được bao bọc trong bộ quần áo trang trọng màu đen, một bên mặt nhìn qua như là nước đá sắc bén: “Thưa quan tòa, tôi đại diện chính phủ đặc khu Hồng Kông khởi tố nghi phạm giám đốc Chung Bình trước chính phủ đặc khu Hồng Kông tội tham nhũng hơn một trăm triệu kinh phí, yêu cầu quan tòa tiến hành xét xử bị cáo Chung Bình theo pháp luật.”

Đang ngồi trên ghế bị cáo của vụ xét xử lần này là một người đàn ông trung niên già nua mà tiêu tụy.

Không ai ngờ tới một vị lãnh đạo Hồng Kông có ảnh hưởng lớn chính là nhân vật hiện giờ trong nháy mắt xé chiều phai mờ, cũng là danh tính phạm tội tham nhũng trở thành đầu đề tin tức gần đây.

Ra tòa bên phía Sở Tư Pháp chính là Thẩm Hạnh, Dung Tư Hàm ngồi bên cạnh mở sẵn tư liệu đưa qua cho Thẩm Hạnh, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi dự thính.

Chung Hân Dục ngồi giữa mấy người cận vệ, khuôn mặt tỉnh xảo kia giống như là xay ra từ đa hình nộm, không thay đổi chút nào.

Bằng chứng đưa ra liên tục từ ban ngày cho đến gần tối, luật sư của bị cáo là Hoa kiều được đối phương mời từ nước ngoài đến, cũng là tên tuổi lớn trong ngành, lời nói sắc bén, rất biết bắt lấy sơ hở. Thẩm Hạnh tranh luận đến miệng lưỡi khô khan, Dung Tư Hàm ngồi một bên mày càng nhíu chặt, nhưng cho đến cuối cùng, quan tòa vẫn tuyên bố kéo dài vụ án sang tuần sau mới tiếp tục xét xử.

Các viên chức lần lượt ra khỏi tòa án, Chung Hân Dục từ chỗ ngồi dự thính đi đến chỗ gần quan tòa ờ giữa, cô ta dịu dàng cười với quan tòa, Thẩm Hạnh lấy tay kéo bộ tóc giả xuống, bức tức nói, “Mẹ nó, cái quái gì đây!”

Thẩm Hạnh từ trước đến nay là người coi mờ phóng khoáng, Dung Tư Hàm biết Thẩm Hạnh tức giận, cô thở dài nhẹ giọng nói: “Lập luận của em không thua kém đối phương đâu.”

“Hai tháng nay em thức suốt đêm để chuẩn bị tư liệu cho vụ án lần này, chị xem túi mắt của em còn to hơn đôi mắt!” Thẩm Hạnh đưa tay chỉ vào hai mắt mình, “Hàm Hàm, em biết lão Chung là nhân vật tai to mặt lớn, trên người quán lấy lợi ích gia tộc nặng nề, nhưng nếu cấp trên đã thúc giục chúng ta ra tay thẳng thừng, thế quan tòa và bồi thẩm đoàn tại sao vẫn đi theo sau móng nhà họ Chung?! Coi chúng ta là khi dễ trêu đùa sao?!”

“Chỉ cần kết quả, có đánh bao nhiêu trận cũng không sao.” Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, anh ta cầm chìa khóa xe xoay người đi ra ngoài trước.

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, nói chuyện lại không tỏ ra giận dữ nhưng vẫn có vẻ uy nghiêm, lúc này Thẩm Hạnh cố sức lấy lại tinh thần, cầm túi xách hung dữ nói với Dung Tư Hàm: “Hai ngày cuối tuần bà đây sẽ đi xả để hạ hỏa, tuần sau tiếp tục chuẩn bị tư liệu, em không thể hấp tấp mà đánh sập được gia đình giá dối này.”

Dung Tư Hàm bật cười, bình tĩnh hỏi: “Xả thế nào?”

“Nên xả thế nào thì xả thế đó! Xả cho đến khi cả người thông suốt mới thôi!” Thẩm Hạnh nóng nảy hất đầu, nói tạm biệt với cô rồi mau chóng xoay người đi thay quần áo.

...

Dung Tư Hàm thu dọn tài liệu xong, cô day day huyết thái dương từ tòa án đi ra ngoài, khi tới chỗ rẽ quả nhiên có người chặn lại.

Mấy người đàn ông cường tráng mặc đồ đen chặn đường, Chung Hân Dục mang giày cao gót, cao hơn cô mấy phần, lúc này cô ta mặt đối mặt với cô nói năng êm dịu: “Đồng nghiệp của cô quả thật đều rất lợi hại, không hô là luật sư lớn tiếng tấm lưng lầy trong giới, có thể nhìn ra lần này làm bài tập đầy đủ.”

Lời nói cực đoan kia, ngay cả Dung Tư Hàm cũng lười mở miệng, cô ôm tài liệu chẳng nói gì.

Thấy cô không nói gì, ngữ khí của Chung Hân Dục càng thêm mấy phần hờ hững: “Nhưng tôi có lòng tốt nhắc cô một câu, đừng tiếp tục làm chuyện vô ích nữa —— cho dù các người có bao nhiêu đơn kiện và chuẩn bị, bác cả của tôi tuyệt đối sẽ không ngồi tù, hiện tại cô có thể nói lại những lời này của tôi cho đồng nghiệp của cô. Mau chóng dừng tay, đối với ai cũng tốt cả.”

Chung Hân Dục nói tiếng Quảng Đông, bắt giắc mang theo vẻ vênh váo ngạo mạn, kết hợp với mùi nước hoa trên người nồng nặc, Dung

Tur Hàm thật sự không chịu nổi, cô gần như hét lên: “Tôi thấy bác cả của cô đã quen với cuộc sống cao cấp, hiện tại ở phòng tạm giam khí sắc cũng không tệ, coi như chuẩn bị tốt cho cuộc sống lao tù sau này.”

“Đừng để hối hận không kịp.” Chung Hân Dục cười nhạt, trong ánh mắt không có nửa phần ý cười, “Nếu cô đã biết người đó không xuất hiện để tránh khơi dậy sự nghi ngờ, thế thì người đứng đằng sau nhà họ Chung là ai chắc cô cũng rõ ràng, cô làm khó tôi, chính là làm khó anh ấy.”

“Hơn nữa, dù sao nơi này cũng là Hồng Kông.” Chung Hân Dục nói xong thì vẫy tay ra hiệu mấy người cận vệ đi ra trước, khi đi ngang qua người cô, cô ta thấp giọng nói, “Hiện tại đã không phải là lúc trước, chỗ dựa của cô đã thuộc về tôi, cô muốn lấy gì để đấu với tôi chứ?”

Con đường yên tĩnh, Dung Tur Hàm đứng tại chỗ, trên mặt không có sự thay đổi quá lớn, chỉ là đồng tử thu lại.

...

Từ chỗ bảo vệ dưới lầu lấy bưu kiện, Dung Tur Hàm nhìn tên người gửi, cô vừa tháo ra vừa đi về phía thang máy.

Còn chưa bước vào căn hộ thì đã nghe tiếng la lối um xùm của Đường Thốc, Dung Tur Hàm khép cửa lại từ huyên quan đi vào trong, mùi hương nồng nặc từ phòng bếp bay ra tiến vào trong mũi.

Cô đặt bưu kiện xuống đi vào phòng tắm rửa tay, cô nhìn thoáng qua trông thấy Phong Trác Luân đang xắn tay áo làm gì đó, Đường Thốc ở bên cạnh vừa la lối um xùm “Thơm quá rất muốn ăn” vừa trợ giúp anh.

Bình thường thời gian anh ở lại căn hộ không nhiều lắm, nhưng từ lần trước sau khi từ phòng làm việc trở về, chiều nào tan làm cô cũng thấy anh ở đây.

Rửa tay xong đi ra, âm thanh của Đường Thốc từ la lối um xùm biến thành kêu rên thảm thiết, cô đi vào phòng bếp nhìn xem, cảnh tượng trước mắt quả thật khiến người ta dở khóc dở cười.

“Anh Luân tôi sai rồi!” Cả người Đường Thốc nằm sấp thành hình chữ đại (大) trên sàn nhà phòng bếp, riu rít giấy nẩy trên mặt đất, “Tha tôi đi! Cầm tôi đã trật khớp rồi! Nửa người dưới cũng tê liệt luôn!”

Cả người Phong Trác Luân tựa trên vách tường phòng bếp, bắt chéo chân, một tay sờ cằm, rồi đập một cước trên mông người nằm trên mặt đất: “Tôi thật cảm thấy cậu vẫn còn sức để đến quán GAY mà.”

“Sao thế?” Cô nhìn Đường Thốc ngốc nghếch nằm trên mặt đất càng điên càng hăng say, khi nhìn qua Phong Trác Luân về mặt cô trở nên kinh ngạc, “Cầm anh sao lại thế này?”

Trên khuôn mặt vốn xinh đẹp rạng rỡ ngay cả chút tỳ vết cũng không có kia, nhưng lúc này trên cằm lại hiện lên vết máu không ngần không dài, nhìn thấy mà đau lòng.

“Hòm thuốc đặt ở đâu?” Anh vừa hỏi cô, vừa lười nhác nói với Đường Thốc trên mặt đất, “Đứng lên, tắt bếp ga rồi cắt móng tay đi.”

Dung Tur Hàm có thể đoán được ban nãy Đường Thốc đã khoa tay múa chân quá mức, bàn tay suýt qua cằm anh, cô ra khỏi phòng bếp đi lấy hòm thuốc, không biết nên khóc hay cười.

Đường Thốc đứng lên tắt bếp ga, rồi lấy kiềm móng tay ra vẽ như chó Bắc Kinh đáng thương mà cắt móng tay ngón út làm đốm đã để thật dài, Phong Trác Luân ngồi xuống sofa, ánh mắt thản nhiên dừng lại trên người đang đưa lưng về phía anh lấy thuốc.

Lúc này cô lấy nước thuốc khử trùng và băng cá nhân qua, thấy anh không có ý định tự làm, cô lườm anh một cái nhưng vẫn vươn tay nâng cằm anh lên, lấy bông thấm nước thuốc giúp anh sát trùng vết thương.

“Chắc chắn.” Ai ngờ anh thừa lúc cô đang thoa thuốc, cầm bưu kiện đã tháo ra nằm ở bên cạnh, anh lấy một tấm ảnh rồi giơ lên về phía cô, “Nhìn kỹ xem, so với anh thì mối tình đầu của em cũng chỉ cỡ này.”

Bưu kiện do Dung Tiễn gửi tới, là một vài tấm ảnh được chụp tại hôn lễ, trên tay anh cầm tấm ảnh anh chụp chung với Cù Giản.

Cô thấy thế trầm lặng một lát, bàn tay dùng sức đè lên vết thương của anh.

Phong Trác Luân đau đến lông mày nhăn lên, đá nhẹ vào phía sau bắp chân cô, trọng tâm cô không vững, chân mềm nhũn trực tiếp quỵ gối giữa hai chân anh.

Đường Thốc ở một bên ngược mắt lên thấy vậy liền nhanh nhẹn bỏ kiềm móng tay xuống, giống như phía sau lưng có người muốn chặt chém anh ta mà chạy nhanh ra khỏi cửa còn lẹ hơn con chuột chạy trốn.

Trong tư thế này cô cao hơn anh một tí, Dung Tur Hàm nhìn gương mặt anh từ trên cao xuống, lúc này cô vươn tay bình tĩnh xé băng cá nhân, dán lên bờ môi anh, rồi đứng dậy muốn chạy đi.

Khuôn mặt tuần tú của người nào đó tái xanh, sao có thể để cô đạt được ý muốn, anh túm lấy cô, xoay người một cái vững vàng đặt cô nằm trên sofa.

Cô bị anh đè nhưng không hề tránh, cứ thế mà nhìn cảm anh bị thương, bờ môi bị dán lại, khoe môi cô cong lên lại híp mắt cười.

“Buồn cười bao nhiêu hả?” Phong Trác Luân xé băng cá nhân, thờ ơ nói, “Nhìn bọn họ cưới nhau ván đã đóng thuyền em còn cười được sao?”

Dung Tư Hàm thật muốn dán kín mồm anh, cô chỉ cười không nói gì.

Anh nhìn cô không chớp mắt một hồi, ngữ khí dường như thấp hơn bình thường mấy lần: “Nếu lúc trước anh ta không ở bên em gái em, hiện tại anh ta không kết hôn, em có thể sẽ...”

“Sẽ không.”

Chẳng đợi anh nói xong, cô đột nhiên nhìn mắt anh nói: “Cho dù người anh ấy thích không phải Lục Lục mà là người khác, cho dù hiện tại anh ấy vẫn độc thân, em có cơ hội ở bên anh ấy, em cũng sẽ không chấp nhận.”

Trong phòng chỉ mở đèn tường, bóng đêm dần dần kéo tới, người dưới thân đầm đẫm tinh thể thoải mái thốt ra như vậy, không giống như ngày thường đối chọi gay gắt với anh.

Phong Trác Luân cứ thế mặt đối mặt nhìn cô, anh cảm thấy hơi bối rối, lòng bàn tay dần dần nóng lên.

Hai người nhất thời không nói chuyện, anh lùi ra sau ngồi đây, cánh tay dài kéo cô qua theo, anh vươn tay chậm chậm vuốt mái tóc dài vừa mềm lại mảnh của cô.

“Tại sao?” Ánh mắt dừng ở nơi khác, anh thản nhiên lên tiếng.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Chờ đợi quá lâu rồi, có lẽ đó là thứ không nên thuộc về chính mình, nhưng phần nhiều là vì không còn mong muốn như hồi trước, chỉ có thể biến nó thành quá khứ.”

Cô không hối hận khi còn trẻ cố chấp chôn giấu người mình thích ở đáy lòng, chỉ là lúc ấy cô cảm thấy đối với cô cái gì cũng dễ dàng như trở bàn tay, luôn nắm chắc kết quả thắng lợi, tự cho rằng đối phương sẽ nhất định bằng lòng.

Cô là người kiêu ngạo, cũng dùng sự chân thành và kiên trì của tuổi trẻ để đi đổi lấy, nếu đổi không được thì cho dù khổ sở đến nơi xa xứ cô cũng không bằng lòng miễn cưỡng bỏ đi.

Hiện giờ tất cả đều là quá khứ, ai cũng bình yên, nhưng chỉ đáng tiếc lần kiên trì cuối cùng kia cô đã nguyện làm vì tình cảm.

Trong phòng khách chỉ nghe được tiếng đồng hồ đang chạy, bàn tay anh ôm vai cô siết chặt một chút: “Anh ngược lại phải cảm ơn anh ta lúc ấy đã làm tan vỡ trái tim thiếu nữ của em.”

Người này khi nói chuyện chưa từng có lúc lọt tai, cô nghe xong ý tứ của anh liền nghiêng đầu nhìn anh, anh ho nhẹ một tiếng rồi đứng dậy vào phòng bếp nấu bữa tối.

...

Buổi tối anh tắm xong đi ra, thấy cô đang ngồi xếp bằng trên ghế nằm cạnh cửa sổ sát đất xem ảnh chụp, cô cũng vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ướt, sợi tóc lòa xòa trên bờ vai trắng nõn mịn màng.

Anh đứng ở phía sau nhìn cô một hồi, đôi mắt khẽ chuyển động.

“À.” Dung Tư Hàm khẽ mỉm cười, một cốc nước đá đưa tới trước mặt, cô vươn tay nhận lấy uống một ngụm, rồi đặt sang một bên tiếp tục vui cười.

“Ảnh gì thế?” Lúc này anh ngồi xuống bên cạnh cô, một tay đặt trên chỗ tựa lưng phía sau cô, cúi đầu nhìn lướt qua.

“Tiểu thư thô xù lông của người anh em Oa Tử của anh đấy.” Bình thường cô không hay cười như vậy, ánh mắt đều híp lại, “Lúc ấy em không nhìn thấy, cô ấy xù lông với người khác suýt nữa là ngã vào bể bơi rồi.”

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn, nhưng hoàn toàn không nhìn đến tấm ảnh trong tay cô, mà là bầu ngực gồ lên ẩn hiện trong váy ngủ của cô.

Anh không bình luận, cô cũng tùy anh, tiếp tục lật xem, ai ngờ lúc này anh đột nhiên nhìn ra phía cửa sổ cất tiếng, âm lượng cao hơn bình thường một tí, “Đó là cái gì?”

Ngữ khí vô cớ đứng đắn, cô theo bản năng đặt ảnh xuống rồi ngẩng đầu lên.

Anh đã chờ đợi từ lâu, đầu hơi nghiêng qua nhanh chóng há miệng cắn môi cô.

“...‘Bà đi’ đi rồi phải không?” Phong Trác Luân âm ờ hỏi, bàn tay không thành thật mà vén váy ngủ của cô, nâng cô lên ép trên cửa sổ sắt đất, “Chúng ta không nên lãng phí dịch vụ của Đường ngọc nghêch, hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: (18+)

Trước đây Phong Trác Luân đều ở nước Pháp, sau khi quay trở về Hồng Kông năm ngoái anh mới mua căn hộ này, nó vốn nằm trên tầng cao nhất tại một tòa nhà cao cấp, nhất là trong phòng khách có một loạt cửa sổ sắt đất, cả bầu trời đêm và thành phố rõ ràng ngay trước mắt, vô cùng rung động, lại khiến người ta mê say trong dục vọng.

“Cái tên Đường Thốc ngu xuẩn kia đôi khi cũng có đất dụng võ.”

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm Hồng Kông vô cùng tĩnh tế, Dung Tư Hàm dựa lưng vào mặt kính lạnh lẽo, ánh mắt hơi mờ lung nhìn người trước mắt, một tay anh nâng hông cô lên, tách hai đùi cô ra để chúng quần trên eo anh, khi anh nói chuyện hơi nóng phả trên cổ cô, khiến cô bất giác phát run.

“Một loạt cửa sổ sắt đất này lúc ấy chính là cậu ta cực lực đề cử nhất định phải lắp đặt.” Anh thấp giọng cười cười, nhẹ nhàng mút da thịt sau tai cô.

Dung Tư Hàm gắng gượng dùng sức trừng mắt nhìn anh, trong lòng suy nghĩ người do một tay anh đào tạo làm sao không biết anh sẽ làm ra loại chuyện gì.

Người nào đó hôm nay dường như đặc biệt hứng thú, màn dạo đầu kéo dài dây dưa, váy ngủ của cô đã bị anh tuột xuống một nửa, thuận tiện để anh ngậm lấy đỉnh anh đào trên bầu ngực trắng nõn của cô, còn tay kia của anh thì thoải mái đẩy ra quần lót của cô, cứ thế linh hoạt quỳn luyến phía dưới của cô, khe khẽ ve vãn xoa nắn cánh hoa đã hơi ẩm ướt.

Dần dần miệng anh ngậm lấy bầu ngực của cô thậm chí phát ra âm thanh mát mát khe khẽ, phía dưới một ngón tay vẫn dò xét đi vào, bắt chước tiết tấu vào ra, tiếng thở hổn hển của cô càng ngày càng nặng nề, có thể cảm nhận được vật đàn ông cứng nóng đang nhô lên nằm giữa hông mình, nhưng trông vẻ mặt của anh hình như vẫn không vội.

“Em có biết Dorian Solot đã từng nói gì không?” Ngón tay anh từ chỗ cô vào ra, anh nhìn mắt cô chậm rãi mở miệng.

Đầu óc Dung Tư Hàm trống rỗng, hoàn toàn không còn nghe thấy anh đang nói gì, cô nhếch môi một cười hờ hợt.

Khóe miệng anh hơi cong lên, đột nhiên hai ngón tay dùng sức xoa bóp tâm hoa, đột nhiên rút ra ngón tay bên trong.

“Anh...” Cô vốn đã tới bờ vực, nhưng lúc này anh hoàn toàn khiến cô trống rỗng trong nháy mắt, cảm giác phình trương đầy áp không thể nào tới, cô bực bội vươn tay véo mạnh anh một cái, nhìn anh muốn nói lại thôi.

“Thời gian kích thích càng dài, khoái cảm bùng phát càng mãnh liệt hơn.” Phong Trác Luân cởi quần ra, rút cuộc thay đổi vật đàn ông của mình đối diện với nơi ẩm ướt của cô, “Cho nên nói, lát nữa em đừng ngắt đi, hửm?”

Âm cuối lười nhác của anh dừng lại, kèm theo vật đàn ông nóng bỏng trong chớp mắt đã đẩy mạnh vào sâu trong cô.

“Ừm...” Chỉ trong thời gian một giây đồng hồ, cô nhận không được rên rỉ một tiếng tới cực hạn.

Cô bị anh đặt trên cửa kính, toàn thân vẫn còn run rẩy, anh hoàn toàn không cho cô thời gian nghỉ ngơi, ôm hông cô dùng sức ra vào, tốc độ của anh không nhanh, nhưng rất bền vững, mỗi một lần đẩy toàn bộ vào nơi sâu nhất rồi rút ra ngoài, sau đó lại dùng sức đẩy vào nữa.

Phương thức như vậy căn bản là tra tấn và khó chịu nhất, lúc anh đi vào ban đầu càng vào càng sâu, đẩy đến độ bụng cô phát đau mới bằng lòng rút ra, dịch hoa theo sự va chạm mà chảy nhỏ giọt xuống dưới, tiếng cơ thể tiếp xúc nhau nghe rất rõ ràng rành mạch.

“Quá chậm ư?” Thấy cô ửng đỏ nghiêm mặt muốn nói gì đó, anh có ý xấu ngăn chặn môi cô không cho cô nói chuyện, lúc này anh rút ra chính mình, thả cô xuống, để cô xoay lưng về phía mình dính sát trên cửa sổ sắt đất.

Đàn ông thông thường thích tiến vào phía sau hơn, bởi vì đây là cách thức cho dù trên mặt tình cảm hay sinh lý đều dường như có thể không chế đến điểm cao nhất. Thường ngày Dung Tư Hàm có thể lạnh nhạt hờ hững đối chọi gay gắt với anh, không cho phép bản thân rơi vào thế yếu, nhưng tại phương diện làm tình, hình như cô không có chút năng lực chống cự lại anh.

“Rất đẹp.” Cơ thể mướt mồ hôi của Phong Trác Luân dán sát vào bờ lưng trơn tru của cô, hai tay anh đặt tại hai bên eo cô, một lần nữa từ

phía sau tiến vào trong, âm thanh khàn khàn mà mê hoặc, “Cả thành phố làm chứng cho em.”

Làm chứng em thân không một vật, bằng bộ dáng mềm yếu mà nguyên thủy nhất chỉ vì anh mà run rẩy không ngừng.

Nếu thật sự có người có thể chú ý tới cảnh tượng khiến người ta huyết mạch phun trào cạnh cửa sổ sát đất trong suốt của tòa cao ốc nhỏ, thì sẽ nhìn thấy một cô gái khỏa thân xinh xắn bị ép tới mức bầu ngực bị biến dạng, đang một mình chịu đựng sự va chạm của người đàn ông cao lớn ở đằng sau.

“Ừm...” Cô có thể cảm nhận được tốc độ của anh vừa nhanh vừa mạnh, cho tất cả vào trong cơ thể cô, giác quan chấn động như sóng thần cuộn cuộn, khoái cảm khiến cho trước mắt cô đều là màu xám.

Lúc này anh lùi ra sau, cúi đầu có thể nhìn thấy nơi đó của cô đã ẩm ướt thế nào, dịch hoa từ bắp đùi cô uốn lượn thành dấu vết mập mờ.

“Kêu ra đi.” Anh đang ôm chiếc mông vừa vểnh vừa mềm của cô mà làm theo ý mình, lúc đâm vào anh dùng sức đi vào nơi đó, tấn công mạnh mẽ, “Dorian còn nói, khi làm tình người đàn ông cần chỉ đạo, em nên dùng cách rên rỉ để bày tỏ.”

Dung Tư Hàm cắn chặt răng, bị anh tấn công nằm bò trên cửa kính, chịu đựng thế nào chết cũng không hé răng.

“Anh muốn bày tỏ rằng.” Anh hôn lên một bên mặt cô, phía dưới càng vào sâu hơn, “Vừa nhỏ lại chặt...”

Đồ khốn!

Vào thời điểm thế này anh xấu xa hơn bình thường gấp trăm lần, cô tức tới ghê gớm, hung tợn dùng sức thít chặt chính mình.

Lần này thít chặt suýt nữa là anh thất thủ, anh lập tức nheo mắt lại không hề khiêu khích cô, xoay cơ thể cô trở lại rồi ôm trên người, đâm vào từ dưới lên, cho đến khi hai cánh tay cô bám lấy anh, hỗn hển đến mức nước mắt chảy ra anh mới đâm vào lần cuối cùng, sau đó anh rút ra bắn trên mông cô.

Sau khi làm xong toàn thân hai người đều thấm mồ hôi, cô yếu ớt ngay cả nửa ngón tay cũng không thể nhúc nhích, bị anh ôm lần nữa ngồi trở lại trên ghế nằm.

Anh uể oải vuốt ve bờ lưng trơn tru của cô, cúi đầu hôn lên vành tai cô, chợt nghe được tiếng nói hậm hực ở đầu vai anh, “...Cái người anh vừa nói tên ấy, rốt cuộc là ai thế?”

“Ồ, người đó à.” Cả người Phong Trác Luân dễ chịu, trên khuôn mặt dần dần hiện lên một tí biểu cảm vô cùng hèn hạ, “Chuyên gia giáo dục nổi tiếng nước Mỹ.”

Chuyên gia giáo dục? Coi cô ngốc như Đường Thốc sao? Có chuyên gia giáo dục lại đi dạy người khác kêu rên trên giường ư?

Anh từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị sau khi làm xong, anh cảm nhận được cô ở trên vai anh hung hăng cắn anh một cái.

“Anh quên nói một từ.” Người bị cắn tâm tình lại rất tốt, lúc này bỗng cô đi vào phòng tắm, “Tĩnh dục.”

...

Sáng hôm sau khi Dung Tư Hàm còn nửa tỉnh nửa mê thì đã mở mắt, cô ngủ không sâu, bên cạnh có chút tiếng động cô có thể cảm nhận được.

Bên người không có ai, Phong Trác Luân đang đứng trước gương thay quần áo, lúc này vừa cài xong khuy áo, anh nhướn mày đi tới mép giường, “Đánh thức em à?”

Cô lác đầu, đôi mắt hơi sụp xuống còn muốn ngủ tiếp.

Anh đứng tại mép giường nhìn cô một hồi, lúc này cúi người xuống cắn như là hôn trên mặt cô.

Dung Tư Hàm ngẩng ra, cô vươn tay lấy chăn che lại, âm thanh hậm hực thản nhiên nói một câu, “Buồn nôn.”

Thời gian hai người ở bên nhau đã hơn một năm, bình thường anh hay ở bên ngoài làm thiết kế, cơ hội gặp mặt vốn đã ít, phần lớn thời gian đều dồn tâm trí đối chọi lẫn nhau, khiến đôi phương tầm tước.

Mà một buổi sáng vừa tỉnh dậy yên tĩnh như bây giờ, anh chuyên chú nhìn cô, cho dù đầy mắt lạnh nhạt thế nào cô cũng thấy rõ một chút dịu dàng.

Dù sao hiện tại nơi này là một phía khác của thế giới, không có bất cứ ai, bọn họ ở bên cạnh nhau, thuộc về nhau.

“Đã không có thịt, lại không tê dại, buồn nôn chỗ nào?” Cách tắm chăn Phong Trác Luân xoa nắn bầu ngực và bên hông cô, giọng điệu bắt đầu không đứng đắn, “Nếu em muốn, bây giờ anh có thể liêu mình ngay để em tê dại một chút.”

“...Vị chuyên gia giáo dục kia có dạy anh cái này không, phải xây dựng hoàn cảnh tốt cho đối phương nghỉ ngơi để lần sau tốt hơn.” Cô hơi buồn ngủ vẫy tay về phía anh, ra hiệu anh có thể đi rồi.

“Quả thật từng nói qua.” Anh nghe xong thì cười, vuốt mái tóc cô gật đầu khen ngợi nói, “Cái này cũng đoán được, không hổ là người phụ nữ của anh.”

Cô nghe anh nói trong lòng khẽ động, hơn nữa khuôn mặt chôn trong chăn dần dần hiện lên ý cười dịu dàng.

“Anh ra ngoài một chuyến.” Anh giúp cô tắt đèn đầu giường, vươn tay đắp chăn cho cô, “Cơm nấu hôm qua ở trong lò vi sóng, em hâm nóng lên là được rồi.”

...

Khi Phong Trác Luân đến câu lạc bộ cao cấp kia, người phục vụ tại cửa hỏi tên anh, rồi đưa anh đến thẳng ngoài cửa một căn phòng rất to ở bên trong câu lạc bộ.

“Cô Chung ở bên trong.” Người phục vụ nói xong, cung kính giúp anh mở cửa.

Khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, đẩy cửa ra bước vào trong.

Căn phòng rất lớn, một người phụ nữ ngồi tại sofa đang cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, phía sau cô ta đứng rất nhiều người đàn ông mặc âu phục màu đen, vẻ mặt dữ tợn, thần sắc hung ác.

Anh đi vào phòng ngồi xuống chiếc sofa ở bên cạnh cô ta, điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi lười nhác nói: “Bác cả của chị không phải đã sắp ngồi tù rồi sao, chị lại có thời gian nhàn hạ thoải mái.”

Chung Hân Dục đặt xuống tài liệu trong tay cười nhạt, lúc này cô ta cầm xấp giấy bên cạnh đặt lên bàn trà trước mặt anh.

Mí mắt Phong Trác Luân hơi nâng lên, vươn tay lấy thứ kia lật xem, đôi mắt anh trầm xuống, gõ gõ ngón tay không vội vàng nói: “Ngay cả sinh hoạt cá nhân của tôi cũng điều tra rõ ràng như vậy, quả nhiên là làm tròn phận sự, coi chính mình là chủ mẫu nhập môn.”

“Việc nên làm thôi.” Tia sáng buổi trưa chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ của cô ta, cô ta nghiêng đầu nhìn anh, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, cho dù cậu giấu kỹ thế nào, cũng sẽ có một ngày giấy không gói được lửa, huống chi cậu đã giấu rất lâu rồi.”

“Chuyện của tôi, rốt cuộc có quan hệ gì đến chị?” Lúc này anh buông xuống thứ trong tay, về mặt hồ hững từ sofa đứng lên.

“Cậu có biết cô ta làm gì không?” Chung Hân Dục mở miệng nói.

“Luật sư Sở Tư Pháp.” Anh đưa lưng về phía cô ta đi đến cửa vào, lúc này dừng bước chân, “Thế nào, chẳng lẽ người tiếp nhận vụ án của bác cả chị là cô ấy sao?”

Biểu cảm trên mặt Chung Hân Dục rốt cuộc trầm xuống mấy phần, cô ta mím môi không nói gì.

“Vậy tôi trở về nhất định nói với cô ấy, vụ án lần này phải đánh cho tốt.” Phong Trác Luân không nghe người phía sau đáp lại, trong giọng nói anh tăng thêm chút cân nhắc, “Nếu hôm nay chị tìm tôi là muốn cầu xin hay lợi dụng tôi, thế thì tính toán của chị lại thất bại rồi.”

Khuôn mặt Chung Hân Dục xuất hiện một chút méo mó khó mà nhận ra, cô ta cười lạnh: “Tôi khuyên cậu đừng quá đặt nặng người phụ nữ kia, đừng chờ đến lúc không có cách nào kết thúc.”

Anh không còn kiên nhẫn nghe cô ta nói chuyện, mở cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lúc này cô ta đột nhiên dùng tay ra hiệu với người đàn ông mặc đồ đen phía sau, “Đưa nó qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8

Đêm qua giáo dục nghiên cứu cao thâm quá vất vả, khi vừa tỉnh lại Dung Tư Hàm cảm thấy trời bên ngoài đã sắp tối sầm.

Phong Trác Luân còn chưa trở về, căn hộ im ắng, nhưng bụng cô lại không cảm thấy đói, cô cuộn chăn ngồi dậy ngơ ngẩn một hồi, trong lòng suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh, điện thoại của Thẩm Hạnh đúng lúc gọi vào.

“Mười giờ tại Lan Quế Phường, chị tới không?” Giọng nói của Thẩm Hạnh nghe như kẻ trộm, “Người của cả bộ môn được em gọi tới rồi, mọi người cùng nhau hạ hỏa.”

Nghĩ đến âm thanh DJ đình tai nhức óc trong Lan Quế Phường cùng những người trẻ tuổi sôi nổi, cô vừa định từ chối thì nghe được âm thanh Thẩm Hạnh ở bên kia không cho giải thích, “Chị đừng nghĩ tới từ chối, anh em cũng bị em kéo đến đây rồi, tất cả mọi người đang chờ đấy, em cúp máy đây.”

Cô gái này tính tình hấp tấp lại độc đoán, trong di động lập tức truyền đến tiếng máy bận, cô bật đèn đầu giường, suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Phong Trắc Luân, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm rửa.

Tắm xong đi ra cũng không thấy anh trả lời tin nhắn, cô ním môi, lau khô tóc rồi đi qua tủ quần áo lấy đồ thay.

...

Con đường hành lang thật dài trong Lan Quế Phường có từng ngọn đèn vàng chiếu xuống đất khúc xạ ánh sáng lạnh lẽo phù hoa, đi qua chỗ rẽ đưa mắt nhìn cả đại sảnh có đủ loại thanh niên thiếu nữ đang cười nói cụng ly, hoặc là buông thả nhảy nhót sôi nổi.

Khi Dung Tư Hàm đến, trong sảnh đang vào giai đoạn cao trào, tiếng người ồn ào, cảnh tượng càng phóng túng hơn, xa xa trông thấy có mấy người phụ nữ trên người chỉ mặc áo hai dây hơi mỏng, nửa che nửa đẩy duỗi chân ve vãn người nam ngồi cùng bàn.

“Ồ đây!” Cách đó không xa, Thẩm Hạnh rất tinh mắt, ở bên cạnh hàng ghế dài ra hiệu ý bảo cô sang đây.

Ngồi trên hàng ghế đầu là đồng nghiệp trong bộ môn, thấy cô đến, mọi người lập tức tự giác đứng dậy, chừa chỗ trống bên cạnh Thẩm Chấn Thiên cho cô.

“Tur Hàm, đến đây, tôi kính em một ly!” Lúc này một đồng nghiệp nam mặt mày hơi đỏ, ôm ngực mình nói, “Lúc em vừa đến Sở Tư Pháp, mỗi một chàng trai như tôi đều muốn theo đuổi em, nhưng sau đó mọi người đều hiểu được...không thể không lượng sức mình, nhất là khi có đối thủ cạnh tranh mạnh hơn.”

“Cần cuối năm rồi, Tur Hàm, em hãy làm gương xung hỉ cho bộ môn của chúng ta nhé!” Anh ta nói rất nghiêm túc, mọi người bên cạnh đều mỉm cười, bọn họ nhờ rượu mà tăng thêm can đảm, ánh mắt giống như đèn pha cùng hướng về Thẩm Chấn Thiên, còn có người đã bắt đầu đùa bỡn.

Thẩm Chấn Thiên ngồi một bên cầm ly rượu mặc bọn họ âm ỉ, anh ta không nói gì, hôm nay dường như anh ta cũng uống chút rượu, khuôn mặt nhìn qua không lạnh lùng như mọi khi, ngược lại có thêm mấy phần dịu dàng.

Trong đầu của mọi người ở đây đều muốn nói đây tư hồng, Dung Tư Hàm bất đắc dĩ cầm một ly rượu trên bàn định uống theo, ai ngờ lúc này Thẩm Chấn Thiên ngăn lại động tác của cô, anh ta vươn tay lấy một ly đồ uống khác đổi ly rượu trong tay cô.

“Con gái buổi tối đừng uống rượu.” Sắc mặt anh ta bình thản, ngữ khí vẫn có hơi hướng khi làm việc công, ánh mắt khóa trên người cô.

“Anh, em cũng là con gái vậy! Sao anh không cản em, không cho em uống?” Thẩm Hạnh ngồi xuống bên cạnh anh ta, lập tức cười gian xảo.

“A Hạnh, em đừng có gây rối nữa, em chính là đàn ông, sao có thể so sánh với Tur Hàm.” Đồng nghiệp khác cao giọng ngắt lời, “Anh Thiên đang đau lòng đấy!”

Trong Lan Quế Phường vốn đã âm ỉ, những người này lại ồn ào điên cuồng, Dung Tư Hàm thật sự không thể đối phó với bọn họ, chỉ sợ hôm nay bọn họ bỏ thuốc ép cô ngủ với Thẩm Chấn Thiên, cô uống mấy hớp đồ uống, rồi đi toilet để tránh xa rắc rối.

...

Từ toilet đi ra, cửa chính của gian phòng bên cạnh được mở ra, đứng trước cửa là mấy người đàn ông thân hình cao to, ánh mắt Dung Tư Hàm vừa nhìn qua, bước chân liền ngừng lại, sắc mặt cô hơi thay đổi, lập tức xoay người đi về hướng khác.

Bước chân có nhanh thế nào nữa thì trước khi đi tới chỗ đèn tường gần đó tại hành lang, cô vẫn bị chặn lại, mấy tên vệ sĩ trông quen mặt kia xúm lại đây ngay tức khắc, thái độ kiên quyết nhưng không mất đi lễ độ, nhìn thẳng cô gật đầu nói, “Cô Dung.”

Huyết thái dương của cô giật bắn bật, ánh mắt khựng lại trên người bọn họ.

Trên mặt tên vệ sĩ dẫn đầu có một vết sẹo không nông không sâu, lúc này hần ta nhếch khóe miệng, làm động tác “mời” với cô.

“Có chuyện gì?” Dung Tư Hàm lạnh nhạt cất tiếng.

“Thái tử đang ở bên trong.” Thái độ của tên vệ sĩ rất đúng mực, dừng một chút rồi nói, “Anh ấy biết cô ở đây.”

Đèn tường chiếu rọi lúc sáng lúc tối, Dung Tư Hàm thật sự không ngờ hần cũng đến, lúc này trong lòng cô hận thấu ruột khi đã tới đây, sắc mặt cô càng thờ ơ hơn, “Có gặp anh ta hay không, đó là quyền của tôi.”

Tên vệ sĩ không nhắc lại nữa, nhưng người thì vẫn chặn tại đó không cho cô đi, trong lòng cô dần dần phản cảm, vừa định nói với bọn họ thì trông thấy từ trong gian phòng có một người đi ra.

Người đàn ông kia đi đến trước mặt bọn họ, chỉ hơi nhướn lông mày, mấy tên vệ sĩ lập tức cung kính lùi ra sau vài bước, tản ra đi về phía cửa phòng.

“Xem ra trị an tại Hồng Kông mấy năm nay chắc là rất thái bình.” Người đàn ông kia trông hòa nhã, cong khóe miệng mỉm cười nhìn cô, “Hiện tại em lại chịu đến một nơi như vậy.”

Ngữ khí tuy là ôn hòa, nhưng mang máng khiến người ta cảm thấy lo sợ.

“Sao lại không nói lời nào?”

Diện mạo của hắn rất tốt, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, đứng trước mặt cô nhìn cô từ trên cao xuống: “Tôi còn nhớ lúc trước em luôn thích nơi thanh tĩnh, vào cuối tuần em sẽ tình nguyện ngủ nướng trong phòng cả ngày, chưa kể đánh squash bơi lội, ngay cả tennis cũng không chịu đi ra chơi, buổi tối cũng chưa bao giờ đi quán bar, có đến thì cũng về trước.”

“La Khúc Hách.” Cô giơ tay lên ngắt lời hắn, ngược mắt lên bình tĩnh nói, “Bắt đầu từ khi nào anh đã thích hoài niệm chuyện xưa.”

Ánh trắng như nước, gió đêm xuyên qua cánh cửa sổ đang mở ra, thổi nhẹ bay cổ áo của cô, hắn cúi đầu nhìn thấy cần cổ trắng nõn của cô lộ ra một nửa mà không hề lên tiếng, đôi mắt u tối mấy phần khó mà nhận ra.

“Phần lớn đàn ông thích phụ nữ như thế này.” Bấy giờ La Khúc Hách hơi khom người xuống, hơi thở nhẹ nhàng phả vào trán cô, “Không đặt nặng đối phương, nhìn qua rất tuyệt tình, cảm được thì buông cũng được, thực ra nội tâm mềm mại, yêu ghét rõ ràng.”

Không đợi cô nói chuyện, hắn bỗng nhiên vươn tay chạm vào tóc mái trên trán cô.

Lòng bàn tay hắn nóng hổi, móng tay lướt qua làn da mịn màng của cô, bên trong hành lang lạnh ngắt như tờ, cô và hắn cách rất gần, trong hơi thở rõ ràng còn mùi tình dục nồng nặc vẫn chưa tan biến trên người hắn, hiển nhiên chắc là vừa rồi mới thỏa thích một trận.

“Buông ra.” Dung Tư Hàm rít ra từng chữ từ trong kẽ răng, “Anh còn chưa rửa tay.”

Khóe miệng tươi cười của La Khúc Hách lại sâu thêm vài phần, lúc này hắn rút cuộc thả cô ra, chỉnh lại cổ áo, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô.

“Xem đủ chưa?” Cô nghiêng người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hắn không động đậy, đột nhiên cất tiếng: “Tôi không quên được.”

Bốn chữ ngắn ngủn, giọng nói kiên định lại rõ ràng mà nhắc nhở cô.

Đây là giọng nói hoặc là tiếng cười không cao không thấp mà đã rất lâu rất lâu trước kia có một khoảng thời gian cô đều lắng nghe bên tai.

Thế nhưng sau này cô không hao phí nhiều thời gian mà dần dần lãng quên âm thanh ấy.

“Em có thể quên, còn tôi thì không có cách nào quên được.” Hắn vẫn cười, “Tôi không làm phiền em cũng biết hiện tại em sống rất tốt, tôi cũng hiểu được, từ đầu đến cuối cho dù tôi có tham dự vào cuộc sống của em hay không, em cũng có thể sống tốt.”

Cô không muốn lắng nghe nữa.

“Hàm Hàm, bất luận là ai, cho dù ngoại hình tương tự giọng nói giống nhau cũng không thể thay thế được, không phải là em.” Hắn nói liền ngay tức khắc.

“Chung Hân Dục giống tôi sao?” Cô nghe hắn nói xong, dừng bước đưa lưng về phía hắn, trong âm thanh khó tránh khỏi một chút châm chọc.

La Khúc Hách không trả lời câu này của cô, ngược lại âm thanh trầm hơn mấy phần: “Vụ án của Chung Thành em đừng tiếp tục tham dự nữa.”

“Phu nhân tương lai của anh đã từng nhắc nhở tôi, làm khó cô ta chính là làm khó anh.” Dung Tư Hàm không dừng lại, đi thẳng về phía bên ngoài, “Nhưng tôi không phải đang làm khó anh hay là cô ta, đây là công việc của tôi, mà các người không đáng để tôi cần thiết phải làm khó.”

La Khúc Hách đứng tại chỗ đằng sau, nhìn bóng lưng của cô biến mất tại đầu hành lang, thật lâu không di chuyển bước nào, khuôn mặt hòa nhã dần dần ẩn vào trong bóng tối.

...

Khi ra khỏi hành lang, Dung Tư Hàm hít một hơi thật sâu, cố gắng không nhớ lại người mình vừa gặp hồi nãy, cô bước nhanh về phía hàng ghế dài.

Đồng nghiệp ở bên kia hình như đã tản ra bốn phía, chỉ có Thẩm Chấn Thiên ngồi một mình, bên cạnh anh ta liên tục có mấy người phụ nữ sắp qua, nhưng đều bị khí thế trầm lặng hờ hững của anh ta mà đành phải hậm hực bỏ đi.

“A Hạnh đâu rồi?” Cô đi đến hàng ghế, nhìn quanh một chút, hơi khó hiểu hỏi.

Thẩm Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng lên, anh ta vừa muốn nói thì bỗng nhiên nghe được hàng ghế bên cạnh cách sàn nhảy gần nhất đang âm ỉ lên, trong hỗn loạn tiếng nói cao giọng của một cô gái vang lên, rất giống với Thẩm Hạnh.

Bóng đêm tại đây, càng sâu càng loạn, súng ống ma túy đều có, không tránh khỏi sẽ có người sử dụng thủ đoạn bỏ thuốc, Dung Tư Hàm có phần lo lắng, lúc này Thẩm Chấn Thiên cũng đứng dậy, đi theo cô cùng hướng về phía kia.

Cách đó không xa liền trông thấy Thẩm Hạnh mang giày cao gót, thân hình cao một mét bảy mấy đang nắm áo của một người đàn ông, sắc mặt kích động nói gì đó, nhìn xem tư thế kia chắc là sắp đánh nhau.

Dung Tư Hàm sai bước nhanh hơn, càng đi về phía bên kia cô càng cảm thấy kỳ lạ, chờ đến khi tới bên cạnh Thẩm Hạnh, cô thấy rõ người đàn ông bị Thẩm Hạnh nắm áo, cô không khỏi hết hồn.

“Đường Thốc?” Khuôn mặt búp bê kia đang riu rít cầu xin tha thứ, trên người anh ta mặc chiếc áo sơ mi hồng nhạt đốm đốm, không phải Đường Thốc ngốc nghếch thì còn là ai?

“Hàm Bảo!” Đường Thốc bị túm chặt sắp sửa hết hơi, lúc này nhìn thấy cô, anh ta kích động như là thấy được tia sáng của sinh mệnh, ở trong tay Thẩm Hạnh, anh ta ra sức vẫy tay về phía cô, “Mau cứu tôi!”

“A Hạnh, sao vậy?” Cô vội vàng đến bên cạnh bọn họ, vỗ tay Thẩm Hạnh ý bảo buông tay ra, “Anh ta là bạn chị.”

“Cái tên rùa rụt cổ này!” Thẩm Hạnh tức giận gần chết, chỉ vào khuôn mặt Đường Thốc có vẻ chột dạ lại... dường như có chút còn chưa thỏa thích nói, “Cái tên rùa rụt cổ này!”

Đầu Dung Tư Hàm vì tiếng gào của Thẩm Hạnh mà kêu ong ong, cô nghiêng đầu nhìn Đường Thốc đang kéo quần áo của mình, vẻ mặt càng nghi ngờ hơn, “Anh ta không phải gay sao?”

Lúc này đến phiên Đường Thốc muốn bóp miệng của Dung Tư Hàm, anh ta còn chưa kịp nói thì ly rượu trên tay Thẩm Hạnh đã quăng xuống đất, “...Hàm Hàm, chị vừa nói gì thế?”

“Anh ta là gay mà.” Dung Tư Hàm nói chính xác.

“...Tháng trước hắn còn ngủ với em.” Biểu cảm trên mặt Thẩm Hạnh lập tức dữ dội hơn, cô nắm chặt Đường Thốc giống như nhìn thấy con quỷ đang muốn xoay người chạy trốn, phần nộ quá to, “Anh, con, mẹ, nó!”

Thẩm Chấn Thiên đứng bên cạnh, lông mày càng nhíu càng sâu, anh ta nghiêm mặt tiến lên giữ Thẩm Hạnh rồi giật tay cô em gái ra, Dung Tư Hàm hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, lúc này ánh mắt cô hướng về phía gần đó, trông thấy trên băng ghế dài là khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của Phong Trác Luân, đang nhàn nhã ngồi xem kịch vui.

Bên cạnh anh lúc này còn có một người đang ngồi, đó là một cô gái nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng hiện tại gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ta trên chương trình tivi, là nữ minh tinh loli Milk 34D đang nổi tiếng như cồn.

Cô ta vô cùng thân thiết ôm cánh tay Phong Trác Luân, trò chuyện với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

“Đồ rùa rụt cổ! Tôi nhất định phải tố cáo anh! Tố cáo anh tội cưỡng hiếp! Bà đây sẽ đích thân lên tòa án, tiễn anh vào trong tù mười năm!” Thẩm Hạnh xông trận, bàn tay đã túm chặt tóc của Đường Thốc, mắt cô đỏ ngầu hung dữ mắng chửi, sau vụ phong lưu Đường Thốc nhất định chết thảm, bị Thẩm Hạnh túm chặt anh ta chỉ biết riu rít cầu xin, Thẩm Chấn Thiên cau mày nhìn hai người họ, sắc mặt tái mét lại sút đầu mồ trán.

Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn đầy hứng thú nhìn Thẩm Hạnh và Đường Thốc, cho đến lúc này anh mới trông thấy Dung Tư Hàm ở cách

đó không xa.

Cô lặng lẽ đứng giữa đám người ồn ào, vẻ mặt hồ hững nhìn anh.

Nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Sắc mặt anh thay đổi, bờ lưng vốn dựa vào ghế nay đã thẳng lên, nhưng hình như dáng vẻ vẫn không hoàn toàn sững sốt.

Tình hình chiến đấu bên cạnh vẫn kịch liệt như trước, Dung Tư Hàm đứng tại chỗ vài giây, sau đó xoay người lập tức đi ra ngoài.

“Chú sao thế?” Cánh tay Milk đang khoát lên tay Phong Trác Luân cảm giác được cơ thể anh hơi cứng ngắc, cô ta nghĩ hoặc theo ánh mắt anh nhìn qua bóng lưng đã biến mất ngoài cửa, “Cô gái kia là ai thế?”

Miệng anh hơi mím lại, đôi mắt chợt lóe hắt tay Milk ra rồi đứng dậy.

Ngay lúc này, Thẩm Chấn Thiên vốn còn đang khuyên can đã lạnh mặt giáo huấn Thẩm Hạng vài câu, rốt cuộc Thẩm Hạng hiểu được mình không thể thất thủ như vậy ngay từ đầu, cô hùng hổ kéo Đường Thốc đi về phía cửa sập bên cạnh, Thẩm Chấn Thiên thanh toán xong rồi lập tức đi ra ngoài.

“Chú quen cô ta?” Trong con ngươi của Milk lộ ra vẻ tinh ranh, ngửa đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh dần dần có chút cười như không cười, “Cô ta là bạn gái của chú ư?”

Phong Trác Luân thấy Thẩm Chấn Thiên đuổi theo Dung Tư Hàm, lúc này anh trở về ghế ngồi xuống, ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, rồi nhếch khóe miệng với Milk, sau đó ánh mắt dần trầm xuống.

...

Dung Tư Hàm không hề quay đầu lại nhanh chóng bước ra khỏi Lan Quế Phường, đi ra được một đoạn đường dài cô mới dừng bước chân, nghiêm mặt hít một hơi thật sâu.

Gió hè trong lành phả vào mặt, bầu trời đêm Hồng Kông sạch bóng, ngay cả trong không khí cũng lộ ra vẻ nhộn nhịp của đường phố vào ban đêm.

Bản thân cô cảm thấy biểu hiện của mình rất tốt.

Nếu là người phụ nữ khác, ban này sẽ làm thế nào nhỉ? Đi lên chất vấn anh vì sao không nhận điện thoại, chàm chọc anh sáng sớm có việc ra ngoài chính là để một tiểu yêu tinh khoát tay anh sao?

Dung Tư Hàm không khỏi lắc đầu, khóe miệng giương lên nụ cười lạnh.

Cô cần gì đi làm chuyện không đáng chú? Hôm nay có thể nhìn thấy tất cả chuyện này đều là do lúc trước cô tự chọn lựa.

Một mùa tình nhân, một tiếng tham hoan, đến lúc rồi thì tan, cũng chẳng tính là bạn trai bạn gái, cho nên khi này biểu hiện của cô quả thật thích hợp, không sai chút nào.

Cô đứng một lúc, định đi lên vài bước vẫy tay gọi xe taxi thì đã bị người phía sau đuổi tới gọi lại.

Thẩm Chấn Thiên lịch sự kéo cánh tay cô, xoay người cô đối diện với mình, khuôn mặt cương trực kiềm chế sự nghiêm túc, có một loại yên bình khiến lòng người khác thanh thản.

“A Hạng cô ấy...?” Cô cười với anh ta mang theo sự cảm kích, cùng anh ta sóng bước đi về phía trước.

“Tôi cũng không biết con bé và người đàn ông kia có quan hệ gì.” Giọng nói của anh ta lạnh lùng, “Tối nay nó tự biết trở về, không sao đâu.”

Dung Tư Hàm mím môi cười, cô nghĩ thầm người gặp chuyện không may chắc chắn là Đường Thốc, đêm nay tên gốc kia một là thành thái giám nửa đời sau không thể sinh nở, hoặc là đoán chừng sẽ chết luôn.

“Một mình em ở đây đối phó với nơi buông thả phóng túng thế này, em không thấy sợ sao?” Thẩm Chấn Thiên đi lên bờ dốc, đột nhiên cất tiếng hỏi cô.

“Em đến đây đã sắp tám năm rồi.” Ánh mắt cô dừng tại đèn đường trên phố, “Ban đầu làm thế nào cũng không thích ứng được, rất nhớ nhà, nhưng sau đó lại thành thói quen, không có gì đáng sợ cả.”

Ngay từ đầu cô cảm thấy rất nhiều chuyện vượt qua sự tưởng tượng mà mình trông mong khi ở thành phố S lúc trước, cô nghĩ rằng mình không thể chịu đựng, không thể chấp nhận, nhưng sau này lại trở thành thói quen, mà thói quen bị ép buộc cuối cùng trở thành tê dại.

Kỳ thật tình cảm cũng như thế.

“Sau này nếu muốn ở hẳn đây, đối với một cô gái như em mà nói là không dễ dàng.” Thẩm Chấn Thiên trầm mặc nhìn cô một hồi, lúc này vươn tay gọi xe, đưa lưng về phía cô nói, “Có chuyện không làm được thì tìm tôi và A Hạnh.”

Anh ta hiếm khi nói nhiều như vậy, cô nghe được mà ngẩn ra, qua một lúc lâu mới vén tóc mái, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

...

Trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, Phong Trác Luân tựa vào sofa, đang vẽ bản thảo trên tay, cửa phòng lúc này đột nhiên bị mở ra, Đường Thốc thất thểu đem cái mặt bánh chưng đi vào, lê lét vào tới nơi rồi đóng cửa lại.

“Bị cưỡng hiếp?” Phong Trác Luân không ngẩng đầu nói.

Đường Thốc nghe ba chữ này nhất thời dòng lệ tuôn rơi, đôi chân mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống đất, anh ta bụm mặt khóc hu hu.

Phong Trác Luân đặt bản thảo xuống, liếc xéo anh ta: “Cậu muốn giả heo ăn thịt hổ, cậu cho rằng đó là con hổ bình thường sao?”

“Không phải con hổ, mà là trùm Godzilla...” Đường Thốc yếu ớt như là chiếc lá khô trong gió, “Nhiều phụ nữ như vậy, sao tôi lại cố tình trêu chọc loại người như thế chứ!”

Phong Trác Luân cười nhạt một tiếng, nói câu “Đáng đời”.

“Nói, tôi qua mấy giờ anh về?” Lúc này Đường Thốc sịt sịt mũi, ngồi xuống bên cạnh anh, “Vị tiểu thư Milk kia rốt cuộc bám lấy anh bao lâu, anh không thật sự có quan hệ gì với cô ta chứ...”

Nói đến một nửa, Đường Thốc bỗng nhiên nhớ tới gì đó, trừng to mắt nhìn anh: “Tôi qua không phải Hàm Bảo ở đó sao! Anh...?”

Đường Thốc vừa nói ánh mắt vừa nhìn xung quanh anh, quả nhiên thấy trên sofa vẫn còn đặt tấm chăn và gối đầu.

Phong Trác Luân dừng bút trong tay, im lặng một hồi mới nói: “Có người đưa cô ấy trở về.”

Trong phòng yên lặng, sắc mặt anh hờ hững giống như chẳng hề liên can tới mình.

“Tuy rằng tôi không biết anh làm sao có kiên nhẫn tiếp đãi tiểu thư Milk kia, nhưng dù sao hiện tại người ở bên anh chính là Hàm Bảo.” Đường Thốc suy nghĩ một hồi mới mở miệng, vừa nói vừa nhìn sắc mặt của anh, “Thực ra tôi đã muốn nói từ lâu, mỗi lần hai người thật vất vả mới an an ổn ổn, thì anh sẽ làm ra chuyện đẩy cô ấy ra xa, tôi thấy anh không phải không thích...”

“Tôi hoàn toàn không biết hôm qua cô ấy sẽ đến đó.” Đường Thốc còn chưa nói xong, Phong Trác Luân thả bút và bản thảo lên bàn trà rồi nói với anh ta, “Tôi đi mua cóc cà phê.”

...

Khép lại cửa phòng đi ra, sắc mặt Phong Trác Luân ngày càng u ám hơn, khóe mắt khó nén vẻ mệt mỏi.

Thang máy “đình” một tiếng, anh vừa định cất bước đi vào thì thấy Chung Hân Dực đối diện anh từ trong thang máy đi ra.

“Cô Chung, tôi thật sự không có hứng thú với tình yêu cảm đoán đâu.” Anh nhếch khóe miệng, “Cứ vài ngày chạy đến chỗ tôi, thật sự được chứ?”

Chung Hân Dực ung dung: “Thật ra Milk rất thích cậu, cậu trở về một năm nay, mỗi khi được nghỉ con bé gần như quấn lấy cậu.”

“Đi thẳng vào vấn đề chính đi.” Anh không thèm nhìn cô ta, hờ hững nói.

“Ngày hôm qua thái tử cũng ở tại Lan Quế Phướng.” Cô ta tao nhã đứng thẳng, “Theo tôi được biết, vị ‘kim ốc tàng kiều’ của cậu cũng ở đó.”

“Giới giải trí không dùng chị làm phóng viên tin đồn, thật sự là một thiếu sót.” Sắc mặt anh không có chút kiên nhẫn, “Chị muốn nói thế thôi sao?”

“Đương nhiên không chỉ vậy.” Khuôn mặt Chung Hân Dực dần dần hiện lên một tia cười lạnh, “Chẳng hạn như, trước kia khi cậu vẫn ở nước Pháp, còn chưa quen biết cô ta...”

“Cô ta đã ở trên giường của thái tử.”

Khóe mắt Phong Trác Luân giật giật, rốt cuộc anh xoay mặt qua nhìn thẳng cô ta.

...

Dung Tư Hàm khom lưng đóng va ly lại, kéo khóa xong rồi dùng chút sức kéo vào góc tường.

Thứ cô muốn mang đi thật ra cũng không nhiều lắm, một số quần áo thường mặc và đồ dùng cá nhân.

Màn đêm dần tối, cô vươn tay tắt đèn phòng khách, đặt chìa khóa trong ngăn tủ ở huyền quan, rồi kéo hành lý mở cửa ra ngoài.

Mùa hè sắp kết thúc, buổi tối phải khoác thêm một cái áo khoác nhỏ mới không thấy quá lạnh, Dung Tư Hàm kéo hành lý, từ trong tòa nhà đi ra phía ngoài của tiểu khu.

Khi ra ngoài phố có đèn đường, cô lơ đãng ngẩng đầu lên, đối diện là một người rất quen thuộc, nhưng giờ phút này người cô không muốn nhìn thấy nhất đang hướng về phía cô.

Cô nắm chặt va ly, tiếp tục đi về phía trước.

“Rốt cuộc tìm được nhà tiếp theo rồi à?” Khi đi đến trước mặt cô, Phong Trác Luân dừng bước, sắc mặt thanh thoi, “Để anh đoán xem, là người đem qua đưa em về, hay là...công tử nhà nào?”

“Phong Trác Luân.” Trong lòng Dung Tư Hàm đột nhiên như bị gai đâm, trầm mặc hai giây cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt anh, “Anh thật dễ tiện.”

Anh vẫn cười thoải mái như bình thường, thậm chí có chút xác xược lẫn độc đoán: “Không dễ tiện thì làm sao có đàn bà nguyện ý chủ động ôm ấp yêu thương, tìm hoan mua vui chứ?”

“Cũng đúng.” Cô bình tĩnh lạnh nhạt, “Chờ mong tin tức của anh và cô ngôi sao nổi tiếng kia được phát liên tục trên tivi và tạp chí. Về sau ra ngoài tôi có thể nói mình đã từng ngủ với vị người tình thiên hạ này.”

“Ai biết được em đã từng ngủ với bao nhiêu người?” Anh đột nhiên cất tiếng, nụ cười ngày càng lạnh hơn, “Em cũng biết hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, kỹ thuật vá lại lần đầu tiên...mọi chuyện đều có thể.”

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong liền sững sờ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, trong đầu đang suy nghĩ lời nói của anh rốt cuộc có ý gì, ai ngờ lúc này anh đột nhiên hơi cúi người xuống, nâng cằm cô thấp giọng nói: “Tốt xấu gì cũng từng đồng giường cộng chăn, trước khi đi phải hôn tạm biệt một cái chứ.”

Hô hấp của anh nóng hơn mọi khi, thậm chí có phần khó chịu khác thường, cô mang máng cảm giác được ngay cả lòng bàn tay nóng cháy của anh cũng khiến người ta cảm thấy oi bức, đứng gần nhìn anh dường như thấy được đầy mắt anh đầy tơ máu.

Hình như anh đang phát sốt.

Toàn bộ ý nghĩ của Dung Tư Hàm không còn rõ ràng, lúc này cô không kịp đẩy ra, đã bị hai tay anh giữ chặt rồi hôn xuống.

Môi lưỡi quấn quýt là phương thức mà cô quen thuộc nhất, giờ phút này lại mang theo đầy thú tính, cô bị nút mạnh đến mức lưỡi phát run đau đớn, trong khoang miệng dần dần lan ra mùi máu.

Trong đôi mắt cô, khuôn mặt anh cực kỳ xa lạ, không có chút ấm áp, giống như máy nghiền thành thực mà cắn cô, dường như mượn nụ hôn này để xác nhận chút gì đó.

Phần nộ, không biết làm sao, đau đớn.

Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô dùng sức đẩy anh ra, toàn thân Phong Trác Luân không còn sức lực, bị cô đẩy anh liền thả cô ra, lùi về sau hai bước mới đứng vững.

“Phụ nữ như quần áo.” Anh giơ tay lau môi, ánh mắt nhìn cô chăm chú, “Muốn đổi thì đổi, ai lấy mặc cũng như nhau, không phải sao?”

Từng chữ lọt vào tai, đầy mắt cô cuối cùng hơi cay cay.

Doãn Bích Giới từng hỏi cô, Đường Thốc cũng từng hỏi cô, rốt cuộc cô có thích Phong Trác Luân không?

Một người đàn ông chỉ cần tươi cười đã gây họa, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sự lạnh mạn, ai sẽ không muốn người đàn ông như vậy?

Cho dù biết rằng kết quả là một giấc mơ dài về người xa lạ, coi như làm tình nhân cũng đã mãn nguyện.

Thời gian ở bên anh là những ngày tháng mệt mỏi nhất mà cô đã trải qua từ khi có ký ức đến nay.

Nhưng thứ có thể nắm bắt rõ ràng trong ký ức cô làm thế nào cũng không tránh khỏi những ngày tháng này.

Rất nóng bỏng, rất oanh liệt, rất tận tình.

Cô không thể nào chịu đựng tình cảm của mình “sống đầu đường xó chợ” như vậy được nữa, không cách nào khoan dung trái tim bất định

và thái độ buông thả của anh.

Thế như vậy là thích, hoặc là yêu sao?

Cô chỉ biết rằng hiện giờ là lúc thật sự rời khỏi, cái cô nhận được chính là sự đáp lại thế này của anh.

Những người khác trên đường về nhà đi ngang qua bọn họ, có lẽ là một gia đình vui vẻ ra ngoài dạo chơi cuối tuần.

Thời gian rực rỡ phồn hoa, nó nên là kẻ ước của thể xác lẫn tinh thần, lúc ở cùng nhau thì phải ở bên cạnh nhau.

Dung Tư Hàm kéo hành lý qua, cười với anh: “Sao lại không? Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, không có anh, còn có người khác.”

Phong Trác Luân lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn cô đi ngang qua người mình, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Dung Tư Hàm xách hành lý từ trên xe taxi bước xuống, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa của nhà mình.

Trong đầu vẫn còn khuôn mặt của anh và lời nói đánh thép, sắc mặt cô hơi tái nhợt, thầm nghĩ trở về căn hộ ngủ một giấc thật ngon.

Đi qua vườn hoa tiến vào bên trong, cách đó không xa có một chiếc xe thương nghiệp màu đen đậu dưới lầu căn hộ, cô không để ý, đi qua chiếc xe tiến vào cổng chính của khu chung cư.

“Hàm Hàm.”

Một tiếng ấm áp ôn hòa, bàn tay nắm thẻ chìa khóa dừng một chút.

Cửa kính xe bên chỗ ghế phó lái từ từ hạ xuống, trong ánh trăng lạnh lạnh, là khuôn mặt tuấn tú của La Khúc Hách.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Màn đêm như gần như xa, đặc biệt thanh tĩnh, La Khúc Hách mở cửa xe bước xuống, đi mấy bước liền tới trước mặt cô.

“Sắc mặt em không tốt lắm” Hần cúi đầu nhìn kỹ cô, âm thanh trầm thấp mà dịu dàng, “Không thoải mái chỗ nào?”

Dung Tư Hàm không biết nên nói gì với hắn, cô cầm va ly im lặng đứng đó.

“Bác sĩ Ninh lúc trước giúp em làm kiểm tra sức khỏe hiểu rõ tình trạng của em, bất cứ lúc nào anh ta cũng ở bệnh viện, tôi đưa em qua đó.” Hần còn nói thêm.

Thật giỏi, rất hiểu ý người khác, vô cùng thân thiết khăng khít, nhưng giọng nói càng ôn hòa gần gũi của hắn, cô lắng nghe lại càng thấy chói tai hơn.

“Không cần.” Cô liếc hắn một cái, cầm thẻ mở cửa chuẩn bị đi vào trong.

“Hàm Hàm.” Lúc này La Khúc Hách tiến lên một bước giữ lại bàn tay xách hành lý của cô, giọng điệu uể oải mà bất đắc dĩ, “Hôm qua sau khi gặp lại em đến giờ tôi vẫn chưa chợp mắt, em có thể cho tôi một chút thời gian, lắng nghe tôi nói không?”

“Nghe anh nói cái gì.” Cuối cùng cô thực sự không kiềm chế nổi, hất tay hắn ra quay đầu nhìn hắn, “Nghe anh nói anh yêu tôi sâu đậm bao nhiêu, làm thế nào cũng không quên được?”

“Tôi chưa bao giờ phủ nhận điểm này, em đừng nghi ngờ.” Hần gần từng tiếng, hai mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, “Từ lúc em bắt đầu học đại học năm ba cho tới hai năm trước, chúng ta đã ở bên nhau bốn năm, em hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, trong bốn năm đó tôi đối xử với em thế nào. Hàm Hàm, tôi đã đem tất cả kiên nhẫn và tôn trọng đối với phụ nữ trong cuộc đời này đều cho em hết, tôi không thẹn với lương tâm.”

Ánh mắt xinh đẹp của hắn ngày càng dịu dàng, tựa dòng nước hợp với ánh trăng tiến vào tầm mắt cô: “Mất đi em quả thật là lỗi của tôi, tôi không phủ nhận, đến cuối cùng là tôi tổn thương em, là tôi lừa em, tôi tự cho rằng mình có thể cân bằng giữa em và những việc khác rất tốt, nhưng tôi vẫn đánh mất cái thứ nhất.”

“Hàm Hàm, những lỗi lầm đó không thể sửa lại, không ai có cách để thay đổi, hai năm nay tôi ép chính mình không đi thám thính tin tức của em, nhưng tôi chưa có ngày nào sống được thoải mái, hôm nay tôi đến đây chính là muốn nhìn em một chút, không có ý gì khác.”

Âm cuối thốt ra, bên tai không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, La Khúc Hách đứng trước mặt cô mím môi, trong ánh mắt ẩn nhẫn cảm xúc cuộn cuộn, hần giờ tay lên muốn kéo cô tới gần mình.

“Tôi biết chuyên ngành phụ của anh là tâm lý học, tôi cũng biết những lời anh nói hôm nay nếu đặt trên những người khác, đối phương nhất định sẽ cảm động ngay cả bản thân muốn gì cũng không biết mà lập tức trở lại bên anh lần nữa.” Dung Tư Hàm bình tĩnh nhìn thẳng hần, rồi nói, “Nhưng mà La Khúc Hách, lòng tin của một người có cực hạn, anh vắt cạn kiệt rồi thì sẽ không còn thừa.”

“Mỗi người đều nên có một cơ hội được tha thứ.” Hần nghe xong lời cô thì trầm mặc một lúc, chờ cô xoay người chuẩn bị tiến vào trong thì hần nhìn bóng lưng cô nói, “Hàm Hàm, tôi chỉ tin những gì tôi cho em thì không có bất luận kẻ nào có thể cho được.”

...

Căn hộ có mướn đi giúp việc đến quét dọn định kỳ, trên cơ bản vẫn rất sạch sẽ, Dung Tư Hàm đặt hành lý xuống, hít sâu một hơi ngồi xuống sofa, từ từ nhắm hai mắt, dụi dụi khóe mắt.

La Khúc Hách không hổ là thương nhân lòng dạ sâu thẳm, nhận thả thỏa đáng lại thông minh tuyệt đỉnh.

Tuy rằng những lời bùi tai khi nãy của hần có bao nhiêu thật tình, nhưng hần quả thật nói đúng một phần, cô biết.

Với thân phận con trời quyền thế cao quý như vậy, hần theo cô bốn năm trời từ nghiên cứu sinh đến khi làm việc tại Sở Tư Pháp, quả thật cho cô sự tự do nguyên vẹn, cho cô tất cả những gì cô muốn, giống như hồi trước khi cô còn ở với ba mẹ tại thành phố S, chiều chuộng bảo vệ không đành lòng để cô chịu tổn thương, chỉ cần cô nhịu mảy không muốn, hần tuyệt đối không bắt buộc tí nào.

Chẳng có cô gái nào không muốn được đàn ông đối xử như vậy.

Hơn nữa cô từng thích Cù Giản nhiều năm không có kết quả, sau đó không dám dấn sâu vào tình cảm, hần là người bạn trai chân chính đầu tiên của cô, là hần cẩn thận, là hần dùng mọi giá, dồn hết tâm sức vì cô.

Không nói đến chuyện hần lừa gạt cô bao nhiêu trước đó, ít nhất trong bốn năm bên nhau, hần thậm chí chưa từng ép buộc cô lên giường với hần, không tính toán so đo cô từng có bao nhiêu người đàn ông.

Cô không khỏi nhớ lại biểu cảm lạnh lẽo khắc nghiệt trên khuôn mặt tuần mỹ của Phong Trác Luân ban nãy, cô cắn răng ép nước mắt chảy ngược vào.

Mà cô trao thứ quý giá của người con gái cho người kia thì sao đây?

...

Sau khi ra khỏi thang máy đi vào căn hộ, cơ thể Phong Trác Luân hơi lão đảo, tay cầm điều hòa từ xa, anh nửa híp mắt chỉnh khí nóng, sau đó nằm trên giường bọc chăn đi vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh lại, không sờ trán cũng biết được toàn thân anh nóng kinh khủng, anh vừa chuẩn bị xuống giường lấy thuốc hạ sốt thì lúc này đi động đặt trên đầu giường chợt vang lên.

Tiếng chuông nghe ra quý dị trong đêm hôm khuya khoắt, anh nhắm mắt với lấy di động, nghe được đầu dây bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc giống như cương thi, “Mở cửa.”

Anh cầm di động im lặng hai giây, xoay người xuống giường đến huyền quan mở cửa.

Ba giờ sáng xông vào nhà người ta như là nhà mình, ngoài hai vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng thì trên thế giới này không còn tồn tại người thứ ba.

Doãn Bích Giới bồng con trai Kha Ân Thích vẫn còn ngủ say, cô như là đi vào bất trộm, đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh, cẩn thận đặt con trai bọc trong tấm chăn lên sofa, sau đó cô bật đèn phòng khách.

Phong Trác Luân hoàn toàn không chịu nổi cô, lúc này anh bóp trán dựa vào vách tường, âm thanh khàn khàn nói: “Tội phạm quốc tế chạy trốn tới nhà tôi à?”

“Cậu ấy đâu?” Doãn Bích Giới khoanh tay nhìn anh, lạnh lùng nói.

“Đi rồi.” Anh vò tóc, lấy ly rót nước ấm vào, từ trong hộp thuốc lấy ra thuốc hạ sốt.

Kha Khinh Đằng tắt ánh đèn quá sáng mà vợ mình bật lên trong phòng khách, rồi đổi thành đèn tường dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: “Cậu muốn đi bệnh viện không?”

“Đi bệnh viện cái gì, để anh ta chết luôn đi.” Doãn Bích Giới cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Phong Trác Luân, đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Tôi nói cho anh biết, nếu không phải lo lắng đến chuyện chân gối nửa đời sau của cậu ấy, thì bây giờ tôi sẽ nổ tung ‘của quý’ của anh, anh tin không?”

Phong Trác Luân nhếch miệng, nói với bạn thân đứng ở bên sofa: “Kha Từ, có phải vợ cậu lắp máy theo dõi trên người tôi không?”

“Trước khi tôi xuống máy bay có gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy nói ngày mai xin nghỉ không đi làm nên chúng tôi đi thẳng qua đây.” Doãn Bích Giới giơ tay ngắt lời anh, sắc mặt càng hung hăng hơn, “Tôi vốn không muốn lo loại chuyện vặt vãnh này, nhưng anh, mẹ nó, nhỏ nhen như vậy, có biết cậu ấy thân gái một mình xách hành lý ra bên ngoài vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm không?! Anh coi chỗ này là bãi cỏ, bên ngoài chỉ có trâu bò heo dê thôi sao?”

“Đàn ông bám theo cô ấy nhiều như vậy, cô ấy làm sao khiến bản thân lâm vào cảnh khốn cùng chứ.” Anh đặt xuống cái ly nắm chặt trong lòng bàn tay, sắc mặt lạnh nhạt xa cách, “Là cô quá xem thường cô ấy thôi.”

Doãn Bích Giới nhìn anh im lặng hai giây, sau đó đôi chân muốn nhanh chóng bay qua chỗ anh.

Kha Kinh Đằng luôn đứng một bên xem cuộc chiến, lúc này anh mau mắn tiến lên giữ cô lại, kéo cô lùi lại.

“Phong Trác Luân, bây giờ tôi cảm thấy để anh quen biết cậu ấy là việc mà tôi hối hận nhất.” Doãn Bích Giới nhìn anh, sắc mặt lộ vẻ khinh thường, “Anh tự cho là những tổn thương này đều gia tăng trên người cậu ấy, bản thân anh có thể dễ dàng thoái lui, cảm thấy trái tim chính mình có thể suy tính, không chế được, vậy thì anh hoàn toàn sai rồi.”

Kha Kinh Đằng đứng phía sau nhìn vợ mình và bạn thân đối đầu gay gắt, anh hơi nhúm mày, khó thể nhận ra.

“Tổn thương cậu ấy mấy phần, trong lòng anh khó chịu bao nhiêu chính anh rõ ràng nhất, anh quen Phó Chính mà phải không? Nhìn anh ta đi.” Cô ném ra một câu cuối cùng, sau đó đến sofa bông con trai lên rồi xoay người không hề nhìn lại mà đi về phía cửa, “Tôi chờ đến ngày bản thân anh bị tra tấn đến không còn cách nào giải cứu.”

Đèn tường trong phòng lò mờ bao phủ sắc mặt của Phong Trác Luân, lúc này Kha Kinh Đằng vươn tay vỗ vai anh, thấp giọng nói hai câu rồi đi theo sau ra cửa.

...

Sau khi xin nghỉ với Thẩm Chấn Thiên, Dung Tư Hàm ngủ thẳng từ tối đến giữa trưa ngày hôm sau, thức dậy thì đặt mua đồ ăn bên ngoài giao đến nhà, buổi chiều lại ngủ tiếp.

Doãn Bích Giới biết cô muốn nghỉ ngơi, sáng sớm ở trong điện thoại đã nói với cô lần này sẽ ở lại Hồng Kông một thời gian, đợi mấy hôm sau sẽ đến thăm cô.

Không phân chia ngày đêm, chỉ muốn đắm chìm vào trong mộng, không suy nghĩ cũng không làm gì.

Tám giờ tối cô tỉnh lại một lần, tắm rửa sạch sẽ thay đồ xuống lầu đi đến siêu thị gần nhà mua chút đồ.

Bên trong siêu thị rất nhiều người ồn ào nhốn nháo, cô chọn vài thứ cần thiết không có trong nhà, rồi đẩy xe đến khu đồ ăn.

Lấy một số thứ bỏ vào trong xe, cô cụp mắt xuống nhìn, bước chân liền dừng lại.

Trong hai phần đồ trong xe thì có một phần gần như là những món ưa thích của Phong Trác Luân.

Quả thật cô được nuông chiều từ bé, trước khi sống cùng anh, cô gần như chưa bao giờ dính vào phòng bếp, không xuống bếp làm bất cứ thứ gì, không muốn giao đồ ăn tới nhà thì đi đến tiệm ăn, nhìn thấy cá sống và hải sản cô sẽ nhảy ra thật xa.

Nhưng trù nghệ của anh rất tốt, mỗi lần khi anh qua đột bận rộn trở về thì sẽ xuống bếp, luôn nghĩ cách vừa hôn vừa lừa cô đi vào học làm theo, tay nắm tay dạy cô làm cá nấu com, dần dà tay nghề của cô cũng nâng cao, làm ra những món hợp khẩu vị của anh.

Cô trầm lặng một lát rồi đẩy xe đi tính tiền.

...

Từ trong siêu thị đi ra, bóng đêm càng sâu hút, so với lúc mới đi tới thì trên ven đường giờ đây chỉ còn thừa thớt mấy người.

Dung Tư Hàm xách hai túi đồ to lớn, trong đầu còn chưa tính ngủ mà suy nghĩ một chuyện, vừa chậm rãi đi về nhà.

Đường trước là một nơi rất ít người, cô không để ý có gì lạ thường mà vẫn đi tiếp, ai ngờ cô vừa đi qua chỗ rẽ thì đôi chân khụy xuống, đột nhiên bị một đôi tay từ phía sau bịt miệng lại.

Trong hơi thở là mùi hương xa lạ lại cảm thấy ngạt thở, bàn tay người kia thô lỗ lại dùng sức mạnh, cô mở to mắt vùng vẫy hai cái rồi bị kéo vào góc tối.

Chương 11

Có lẽ có người tình nguyện chết vì súng đạn còn hơn bị chìm trong nước.

Đó là một cảm giác hô hấp bị ép ngừng lại, là một cảm giác lắng trì trệ chờ cái chết.

Vậy thì thời điểm như thế nào mới khiến người ta sợ hãi nhất trong đời, không có hô hấp, không có tiếng động.

Đồ đạc trên tay Dung Tư Hàm đã rớt xuống mặt đất, trước mắt chỉ nhìn thấy bóng đêm vô biên vô hạn, tay người kia bịt chặt mũi và miệng cô, ngay cả chút khe hở cũng không chừa ra.

Miệng cô không thể phát ra tiếng, trong tình thế cấp bách cô dùng hai tay hết sức gỡ bàn tay kia ra, ngay cả khi sự giằng co mạnh mẽ đến nỗi móng tay trắng bệch người kia cũng không buông tay ra.

“Con kia, đây là cảnh cáo mày.” Giọng nam trầm thấp lại dữ tợn tiến vào lỗ tai, “Lần sau thứ bịt mặt mày không phải là tay nữa đâu.”

Âm thanh kia từng câu từng chữ ngấm vào da mặt, cảm giác như con rắn quấn vào người, xương cốt lạnh băng.

Dung Tư Hàm hoàn toàn không có cách nào để suy đoán ý tứ của gã kia là gì, cảm giác ngạt thở sắp không chịu nổi, cô dần dần không còn sức động đậy nữa, dường như khi chỉ còn một tí sức lực cuối cùng, người kia mới đột nhiên thả cô ra đẩy cô ngã xuống đất, rồi gã nhanh chóng biến mất trong góc tối.

Cô ra sức hít thở từng hơi một, hít vào không khí trong lành, toàn thân lạnh lẽo cuộn tròn trên mặt đất, khi ý thức còn thừa lại một tia tỉnh táo cuối cùng, trong đầu cô chỉ hiện lên bóng dáng của một người.

...

Cửa phòng bệnh truyền đến hai tiếng gõ “cốc cốc”, Thẩm Chấn Thiên từ trên ghế đứng dậy nhìn người nằm trên giường bệnh sắc mặt tái mét một cái rồi đi qua mở cửa phòng.

Thẩm Hạnh vội vã đi vào, trong tay dắt theo Đường Thốc giống như dắt ngựa, đi được hai bước rồi mau chóng thả nhẹ bước chân.

Dung Tư Hàm nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, môi hơi thâm đen, toàn thân không còn vẻ sinh khí như bình thường.

“Anh.” Thẩm Hạnh đến trước giường bệnh nhìn cô một hồi, nhíu chặt mày hỏi Thẩm Chấn Thiên, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao Hàm Hàm lại như vậy? Chị ấy không khỏe hay là vì nguyên do nào khác?”

Thẩm Chấn Thiên im lặng vài giây, sau đó thấp giọng nói: “Không phải bản thân cô ấy, là có người ra tay, hơn nữa không phải chỉ là qua đường mà là rắp tâm hãm hại, trên người cô ấy không mất tiền, quần áo cũng rất chỉnh tề.”

Anh ta sẽ không bao giờ quên cảnh tượng đó khiến người ta sợ hãi bao nhiêu, một buổi tối yên tĩnh cô cứ thế mà nhắm mắt lại nằm cuộn tròn trên mặt đất, đồ đạc rơi rải rác bên cạnh.

Nếu không phải anh ta vừa mới giải quyết xong một vụ án đúng lúc đi qua chỗ hẻo lánh kia mới nhìn thấy cô, trễ thêm chút nữa tình huống có lẽ không thể tưởng tượng được.

Đường Thốc vẫn đứng bên cạnh cúi người lo lắng nhìn Dung Tư Hàm, nghe xong lời này anh ta nhíu mày, trên khuôn mặt luôn luôn vui đùa kia cũng tỏ vẻ khó chịu.

“Có người ra tay?!” Lúc này Thẩm Hạnh cúi đầu nhìn kỹ mới thấy hai vết bầm nhàn nhạt ở trên hai má Dung Tư Hàm, không dám tin nói, “Chị ấy thân gái một mình ở tại nơi xa lạ này làm sao có kẻ thù chứ? Buổi tối thần không biết quỷ không hay chặn gần nhà chị ấy để ra tay ác độc thế này ư?”

Thẩm Chấn Thiên lắc đầu, biểu cảm trên mặt cứng lại.

Lúc này Đường Thốc đem vòng eo thon nhỏ của mình dè dặt thoát khỏi tay của Thẩm Hạnh, anh ta cầm đi động nhẹ tay nhẹ chân vừa bấm dấy số vẫn không nói mấy được trước đó, vừa bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

...

Sau khi bác sĩ tiến vào kiểm tra lần nữa thì Dung Tư Hàm mới khôi phục chút ý thức, cô từ từ mở mắt ra.

Mũi người được mùi thuốc khử trùng quen thuộc trong bệnh viện, phòng bệnh to như vậy im lặng đến nỗi không có chút tiếng động.

Hô hấp rất cuộc đã trở lại bình thường, nhưng trong đầu còn hơi choáng váng, cô dùng vài phút ổn định lại tâm trạng lo sợ trong đáy lòng, cô hít sâu một hơi, nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Chấn Thiên đang lặng lẽ ngồi một bên nhìn cô.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ mờ mờ, anh ta tiếp xúc với ánh mắt của cô, lúc này từ trên ghế đứng dậy, đi đến mép giường nhỏ giọng hỏi: “Em cảm thấy khỏe hơn chút nào không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, môi giật giật, nói câu “Cảm ơn”.

“Bây giờ cách trời sáng còn mấy tiếng nữa, em ngủ tiếp đi.” Anh ta thân nhiên nói xong, vươn tay kéo chăn đắp lên người cô, rồi trở về ghế ngồi.

Anh ta chẳng hỏi cô câu nào, cũng không mở miệng bày tỏ nửa phần cảm xúc của bản thân.

Nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng, sự quan tâm thâm lặng mà rất mạnh mẽ của anh ta.

Người đàn ông kia ngồi thẳng lưng gần như nửa đêm chưa chợp mắt, cứ chấp nhất âm thầm chờ đợi lâu như vậy, trông chừng thỏa đáng, nghiêm túc thành khẩn.

Đáy lòng Dung Tư Hàm cảm động, ánh mắt ôn hòa gật đầu với anh ta, rồi cô trở về giấc ngủ một lần nữa, nắm chặt lòng bàn tay rồi từ từ nhắm mắt lại.

...

Nắng sớm rọi vào hành lang bệnh viện, tia nắng loáng thoáng mạ vàng trên nhánh cây, vào lúc tảng sáng bệnh viện không có nhiều người đi lại, tĩnh lặng mà yên bình.

Đường Thốc giống như tú bà lâu xanh vừa chạy vừa gào thét từ trong thang máy lầu ba, anh ta đuổi theo sau một người tuy rằng bước chân không dài nhưng vẫn đi rất nhanh.

Sắc mặt Phong Trác Luân không tốt lắm, nhìn kỹ trên khuôn mặt bình thường biếng nhác và hờ hững sẽ thấy mồ hôi đầy trán, cả khuôn mặt ửng đỏ có phần bất thường.

“Anh chạy tám trăm mét hả, Hàm Bảo đang ở đó đâu có biến mất, anh lại đi nhanh như vậy, muốn cháy thành vệt nướng hủ!” Đường Thốc hét cách, đánh thấp giọng quát lên.

Người đàn ông này phát sốt tới ba mươi chín độ năm, nằm mê man trên giường tại nhà, nếu không phải Đường Thốc gọi điện thoại suốt đêm nhưng không thông nên mới dùng chìa khóa dự phòng mở cửa đi vào, có lẽ hiện tại anh đã vào bệnh viện cũng nằm trên giường bệnh luôn rồi.

Lúc này Phong Trác Luân dừng bước trước cửa phòng bệnh, anh dừng vài giây, rồi cúi đầu cầm nắm cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ngước mắt nhìn thì trông thấy cảnh tượng một người đàn ông xa lạ ngồi cạnh giường bệnh, đang khom lưng đưa ly nước cho người nằm trên giường bệnh.

Nét cười dịu dàng trên khuôn mặt cô gái có vẻ hết sức chói mắt, ánh mắt anh chợt lạnh lẽo, bàn tay nắm thành quyền thật chặt, ngay sau đó anh mau chóng thu lại một chút biểu cảm hoảng hốt mà trước đó còn hiện trên khuôn mặt.

Dung Tư Hàm nghe được tiếng mở cửa, khi quay đầu nhìn thấy anh thì ngẩn ra, bàn tay cô cầm ly nước hơi run run.

“Haiz, sao anh không đi vào trong?” Đường Thốc đuổi tới sau đó nhìn thấy Phong Trác Luân chắn cửa phòng bệnh, anh ta từ phía sau đẩy anh, “Anh đã không khỏe rồi khó khăn lắm mới chạy tới đây, người ngay bên trong anh lại đột nhiên khựng lại là sao?!”

Phong Trác Luân bị Đường Thốc đẩy về phía trước, anh lảo đảo một bước, ánh mắt anh di chuyển giữa Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, khoe miệng anh cong lên ý cười như có như không: “Xem ra anh tới không đúng lúc, đã vào bệnh viện rồi cũng còn có người chăm sóc tốt đến vậy.”

Thẩm Chấn Thiên không biết anh, lúc này nghe anh nói xong, anh ta lại nhủ mày nhưng khó có thể nhận ra.

“Đường Thốc.” Dung Tư Hàm buông ly nước xuống, không thèm nhìn anh một cái, “Anh bảo anh ấy đi ra ngoài đi.”

“Bảo Đường Thốc đuổi làm gì? Tự anh đi là được rồi.” Môi anh phát ra tiếng, giọng nói rất khàn đặc, nhưng bước chân lại không động đây.

Hai người kia giằng co, ngay cả ông trời cũng không can nỏi, Đường Thốc sao dám xen vào, anh ta đã bịt miệng đang chuẩn bị chuồn ngay.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến.” Bầu không khí trong phòng bệnh đầy áp lực, hai người kia không nói lời nào nhưng bên trong loáng thoáng giằng co gay gắt, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân vài giây, lúc này anh ta cầm lấy ly nước trong tay Dung Tư Hàm đặt sang một bên, bình tĩnh đứng dậy.

Anh vợ tương lai mạnh mẽ đã định rút lui, Đường Thốc cũng vội vàng theo sau đi ra, Thẩm Chấn Thiên đi đến cạnh cửa thì quay đầu liếc nhìn hai người bên trong lần nữa, sau đó vờn tay đóng cửa lại.

...

Trong phòng bệnh không còn người ngoài, lúc này Phong Trác Luân đặt tay lên miệng ho hai cái, cơ thể cao gầy không khỏi lão đảo ra phía sau.

Đáy lòng Dung Tư Hàm phức tạp, cô vẫn chịu đựng không nhìn anh, cô cắn môi vén chăn lên định xuống giường đi toilet, nhưng cô vừa đặt chân xuống thì mắt cá chân phải liền đau nhói không thể kiềm chế.

Một chân cô bị treo, người đứng bên cạnh không xa nhanh tay nhanh mắt, anh tiến lên một bước lập tức giữ lại cánh tay cô.

Cái ôm chặt chẽ quán quýt từ đầu đến chân, tuy rằng người kia không có sức lực, nhưng mà cánh tay lại ôm rất chặt, cô khẽ sát lồng ngực của anh đến nỗi khuôn mặt phát đau, bị cơ thể nóng hổi giống như lò nướng của anh bao bọc, ngay cả hơi thở cũng sắp mất đi.

“Buông ra.” Mắt cá chân cô đau nhói, lại bị hơi đến khó chịu, cánh tay đặt bên hông anh dùng sức đẩy anh ra.

“Không buông.” Phong Trác Luân cúi đầu, chiếc cằm ra oai tì lên đầu cô, đôi mắt rớt cuộc hiện lên vài phần dịu dàng, “Em còn đẩy nữa, tay anh thả lỏng một chút là cả người ngã ra đằng sau, tới lúc đó anh sẽ kiện em.”

Sắc mặt Dung Tư Hàm lộ vẻ phức tạp, cô dấn sát lồng ngực của anh, trầm mặc hai giây, giọng nói cô càng thấp hơn mà lặp lại: “Buông ra.”

“Em xác định?” Lúc này anh hơi thả lỏng một tí, gục đầu xuống nhìn mắt cô, hơi nóng phả trên mặt cô, “Em đứng vững được sao?”

Trên khuôn mặt tuần tú kia nhìn thế nào cũng hiện lên vẻ hèn hạ, cô còn chưa lên tiếng, anh đột nhiên vờn tay nâng cằm cô lên, ánh mắt lập tức lạnh lẽo khi trông thấy vết bầm trên hai má cô.

“Vậy mà biến thành thế này.” Đáy mắt anh gọn sóng cuộn cuộn, nhưng ngoài miệng vẫn trấn tĩnh lại bình thản nói, “Hủy hoại nhan sắc rồi xem ai còn cần em nữa.”

Cô làm sao có thể nhẫn nhịn, thế là cô nhấc chân lên dùng sức đạp lên giày anh, anh tỉnh rụi như đã lường trước, thừa dịp cô nhấc chân, anh đè cô lên sofa trước mặt.

“...À, có bộ mặt này của anh là đủ rồi, cho nên anh không có yêu cầu gì đối với dung mạo của em.” Anh cứ vậy đặt cô tựa lưng lên sofa, bịt miệng cô rồi chậm rãi nói, “Em xem người ta chẳng có hứng thú cướp sắc của em, còn muốn làm cho em xấu.”

Ai có thể có da mặt dày hơn anh? Lại càng vênh váo hơn anh chứ?

Lời nói tổn thương hôm trước còn rõ ràng trước mắt, nhưng tại sao bây giờ anh lại có khả năng xoay chuyển tình thế thành đúng lý hợp tình, thoải mái thân mật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phong Trác Luân nhìn cô chăm chú, lúc này từng nụ hôn của anh hạ xuống, bắt đầu từ ánh mắt rồi đi xuống, nụ hôn kia vừa nhẹ nhàng lại nồng nàn, khi đi qua vết bầm ở bên hai má dường như nụ hôn nấn ná lâu hơn.

“Hàm Bảo.” Anh sốt cao nóng đến mức cặp mắt đỏ ngầu giống như con thỏ, nhưng trong đôi mắt ấy rốt cuộc không che dấu được vẻ đau lòng.

Từng hơi thở càng ngày càng nặng nề, môi lưỡi anh nóng rực dán lên môi cô.

“Để anh ôm một lát, được không?” Anh nhìn cô một hồi, đầu tựa vào gáy cô thấp giọng nỉ non, tựa như nói mơ trong lúc ngủ mơ.

Không cần ai nói, anh cũng biết mệt mỏi, biết rằng che dấu sự căng thẳng mệt mỏi bao nhiêu.

Em đừng cử động, không cần nói gì, để anh ôm một lát, được không?

Chỉ cần em đừng dễ dàng ung dung xoay người bỏ đi mà không hề quay đầu lại như vậy.

Lời nói của anh khiến thần chí người khác không thể tỉnh táo lại.

Dung Tư Hàm mặc cho tất cả hơi thở của anh phả vào gáy mình, trong miệng vốn đã chuẩn bị vài câu trả lời mĩa mai đều đã biến mất không còn gì nữa.

Hơi thở vô cùng quen thuộc hoàn toàn bao bọc cả người cô, ánh mắt cô trống rỗng, nhưng lại cảm giác được vành mắt hơi cay cay.

Khi toàn thân chìm ngập trong sự sợ hãi, cô chỉ nhớ bản thân mình từng tồn tại một hy vọng xa vời.

Cho dù là ai cứu thoát cô khỏi cảnh nguy hiểm, trong tiềm thức của mình cô chân thành nguyện ước đó là anh.

Trong phòng bệnh lặng lẽ yên tĩnh, cô vốn tưởng rằng anh thật sự ngủ thiếp đi nên muốn đánh thức anh để anh đi điều trị gấp, ai ngờ lúc này anh đột nhiên từ sofa đứng dậy, bế bổng cả người cô lên, nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh phát điên gì đó?!” Cô hét hồn, hai tay vội vàng ôm lấy cổ anh, “Đi đâu thế?”

“Về nhà.” Phong Trác Luân hít sâu một hơi, vươn tay mở cửa, bước đi hoàn toàn không thấy được vẻ yếu ớt mà đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Đường Thốc rầu rĩ nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Thẩm Chấn Thiên, ngay cả thờ mạnh cũng không dám.

Thẩm Chấn Thiên cùng anh ta đi ra khỏi bệnh viện, cách một đoạn đường dài thì bỗng nhiên dừng bước, Thẩm Chấn Thiên quay đầu trầm giọng mở miệng: “Người bạn này, cậu quen biết sao?”

Hai chân của Đường Thốc nghếch mềm nhũn, anh ta ép bản thân đứng rít lên, trầm ngâm một lát rồi mới dè dặt nói: “Tôi...tôi là trợ lý của anh ta.”

“Nghề nghiệp của anh ta là gì?” Sắc mặt Thẩm Chấn Thiên lạnh lùng.

“...Nhà thiết kế trang sức.”

“Anh ta là bạn trai của Dung Tư Hàm?”

Đường Thốc suýt nữa đặt móng xuống đất, mặt trời chói chang rọi vào đầu, chưa đến hai giây toàn thân cộng với quần lót của anh ta đều ướt đầm.

Ông lớn của tôi à, nếu nói phải, không chừng bây giờ anh ta sẽ bị anh vợ ném ra giữa đường, từ nay về sau không được vào cửa chính của nhà họ Thẩm; nếu nói không phải, trong chớp mắt sẽ nhảy ra thêm một tình địch lớn mạnh, nụ cười của Hoa Luân sẽ vừa hèn hạ vừa khó coi mà hành hạ anh ta, bóp nát thành màu vụn rồi ném vào thùng rác.

Thế là, trước khi cô đại bị gió mạnh thổi đi, Đường Thốc dũng cảm đón nhận ánh mắt của Thẩm Chấn Thiên, sau đó thốt ra: “Anh ta là bạn trai của tôi!”

Lông mi Thẩm Chấn Thiên giật giật.

Đường Thốc khóc lóc.

...

Cùng lúc đó, Phong Trác Luân bế người trong lòng rất quen đường từ cửa sau bệnh viện đi ra, quẹo bảy tám vòng rồi đến một con đường khác.

Đêm qua Dung Tư Hàm vừa mới trải qua sự đe dọa ngạt thở, hiện tại là ánh mặt trời mới mọc quá sáng chói, cô mặc đồ bệnh nhân bị một người đàn ông bị sốt đến mức thần chí mơ hồ bế ra khỏi bệnh viện, quan trọng là đối phương không cảm thấy có gì bất hợp lý.

“...Anh thả em xuống mau, tự em đi được.” Dù sao da mặt cô cũng không dày bằng anh, lúc này cuộn trong lòng anh, cô ngược mắt nhìn cảm anh mà buồn bực không thôi, “Phong Trác Luân anh có nghe không hả?”

Người kia thật sự đã sốt đến hồ đồ, con người lại trở nên điên cuồng như vậy!

Lúc này bên cạnh có hai ba học sinh trung học, một cô nữ sinh trong đó nhìn thấy cảnh tượng này ánh mắt chớp liên tục, một tay giữ lại

người bạn đi cùng, không thể đè nén cảm xúc mà giật mình: “Anh mau xem hai người kia! Đang quay phim thần tượng hả? Anh kia đẹp trai quá, sao em chưa từng thấy nhỉ?”

Người đi cùng cô gái là một nam sinh, dáng vẻ trông rất bình tĩnh, giờ tay gỡ tay cô gái ra: “Tan học em hãy tới nhà anh, anh nói cho em biết.”

Nếp sống thời nay rất coi mỗi, cho dù trong lòng đã có chuẩn bị Dung Tư Hàm nghe xong cũng hơi buồn cười, Phong Trác Luân đang bế cô bỗng nhiên dừng bước, anh nghiêng đầu hướng về cậu nam sinh kia biếng nhác chỉ bảo: “Tuổi trẻ không nên quá độ, chú ý hạn chế, ‘ngày tháng’ sau này còn dài.”

Cậu nam sinh lập tức hướng về anh ném qua ánh mắt đã hiểu và hơi tiếc, sau đó cậu ta nắm tay cô gái vẫn còn lưu luyến Phong Trác Luân đi, không hề quay đầu lại mà tiến về phía trường học.

“...Anh rốt cuộc có phẩm hạnh không hả.” Dung Tư Hàm nằm trong vòng tay anh đảo mắt khinh thường, nhàn nhạt nói.

“Không có.” Phong Trác Luân lại đi về trước mấy bước, bởi vì phát sốt và đi bộ mà khuôn mặt đỏ mề hôi càng tỏ ra vẻ yêu nghiệt có một không hai, anh chìa tay đón một chiếc taxi, cúi đầu cười như không cười nhìn cô, “Anh có phẩm hạnh hay không, cái này em biết mà.”

...

Bên trong căn hộ bừa bãi hỗn độn, giống như vừa mới bị cướp bóc, lúc đi ra ngay cả cửa cũng không khóa, Phong Trác Luân đá cửa mở rộng ra, lập tức đi vào trong phòng đặt cô lên giường.

Tay anh vừa mới thả lỏng, đôi chân lặn lội đường xa mềm nhũn yếu ớt, anh liền ngã xuống nằm sấp trên người cô.

Dù sao một người đàn ông cao một mét tám lăm, cơ thể vừa gầy lại to lớn, về điểm này trọng lượng vẫn nặng, ở bệnh viện Dung Tư Hàm đã bị anh đè trên sofa một lần, hiện tại bị thân thể đầy mồ hôi của anh đè lần nữa, cô thật sự không chịu nổi mà kéo tóc anh, “Đứng lên!”

“Dung đại tiểu thư, em vọng ân phụ nghĩa quá đi.” Anh “cầm lông gà làm cờ lệnh*”, còn rất thích ý mà di chuyển đầu mình dần dần tới gần chỗ dưới cổ, “Vừa mới hưởng thụ cái ôm công chúa lâu như vậy, còn được học sinh trung học tưởng là đang quay phim thần tượng mà em cũng thấy chưa đủ, những người phụ nữ khác đoán chừng sẽ mừng rỡ đến nỗi không ngậm miệng lại được.”

() miêu tả một người dựa hơi thượng cấp để ra lệnh, dùng khẩu khí kiêu ngạo để sai khiến. Ngoài ra, còn có nghĩa là chuyện bé xé ra to, mượn chuyện khác để nói chuyện mình.*

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong thì trầm ngâm một lát, không nặn không nhạt nói: “Nội dung phim mới của tiểu thư Milk kia rốt cuộc xuất phát từ đâu, hiện tại em đã hiểu rồi.”

Phong Trác Luân ung dung tiếp nhận câu nói này, lúc này anh vừa thành thạo lại tự nhiên vùi đầu giữa bầu ngực trắng nõn của cô, nhắm mắt lại nhỏ giọng lầm bầm: “75C là đủ rồi, yêu cầu của anh lại không cao.”

Cố tỏ ra đáng yêu, con người thì dễ tiện không gì sánh bằng.

Trong đầu cô thoáng hiện lên câu này, tay vừa giờ lên định kéo đầu anh ra thì trên đầu Phong Trác Luân giống như mọc thêm con mắt, anh nhắm mắt bắt lấy tay cô một cách chính xác, kéo đến môi mình rồi dùng sức hôn mạnh.

Hơi thở tại bờ môi anh không nóng như ban nãy, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, bỗng cô đi trên đường thật sự khiến anh bớt sốt không ít.

Trong phòng tĩnh lặng hồi lâu, lồng ngực anh hơi phập phồng, anh nhồm người lên lật người qua ôm cô nằm trên gối đàn hoàng, rồi kéo chăn bọc cô thật chặt, anh ôm cô từ phía sau, nhắm mắt lại ra vẻ sắp ngủ.

“Phong Trác Luân.” Cô không động dậy, ánh mắt dừng lại góc tường trắng tinh sạch sẽ trong phòng ngủ, đưa lưng về phía anh, cô bình tĩnh nói, “Như bây giờ...rốt cuộc có nghĩa gì?”

Sau khi thốt ra lời tổn thương lại dường như ân hận lo lắng khẩn trương, có nghĩa gì đây?

Cô biết khởi đầu của bọn họ là thời điểm mà rất nhiều cô gái trẻ mong mỏi —— bởi vì bạn thân của mình quen biết đối phương, sau khi gặp nhau thì tách biệt, sau đó lại vào một thời gian và địa điểm đặc biệt mà gặp lại, cảm giác mới mẻ chìm ngập tất cả giác quan của bản thân, có lẽ còn chưa hoàn toàn hiểu biết đối phương, ở chung không bao lâu nhưng đã cảm thấy hợp ý, suy nghĩ rằng dù là thử ở bên nhau cũng không có gì không tốt.

Anh có ngoại hình đẹp trai, nghề nghiệp lại không giống người bình thường, biết nói mấy thứ tiếng, đi qua rất nhiều quốc gia, biết rất nhiều thứ mà cô không biết, biết tán tỉnh, lại càng biết lãng mạn hơn. Cho dù trước khi quen anh cô đã trải qua đủ loại sự việc, đã không còn tuổi trẻ liều lĩnh không lo hậu quả, nhưng cô cũng cảm thấy bỏ qua người như vậy là rất đáng tiếc.

“...Không thể cứ phóng túng suốt đời trong đam mê như lúc đầu mãi.” Cô nhắm mắt trầm lặng thật lâu, “Giữa chúng ta không có lòng tin, càng đừng nói đến kiên trì.”

Không phải anh muốn thế nào thì là thế đó.

Lúc này không phải cô tàn nhẫn, bởi vì nếu thật sự bỏ đi sự đam mê thì giữa bọn họ còn có cái gì?

Ngoại trừ mối quan hệ trước mắt không biết gọi là thế nào, bọn họ chẳng còn gì nữa.

Căn phòng trống trải, âm thanh của cô đặc biệt rõ ràng.

Phong Trác Luân nghe rõ từng chữ một, hai tay anh ôm cô càng siết chặt hơn.

“Em đang hỏi anh muốn cái gì?” Âm thanh của anh nghe ra cũng bình tĩnh, “Cảm giác?...Hay là tình yêu?”

Dung Tư Hàm cười cười, không nói gì nữa.

...

Vừa tỉnh dậy trong lòng ngực đã không còn ai.

Phong Trác Luân dụi mắt, vung chân ra nhấc dậy ngồi trên giường.

Cô đi rồi.

Anh nhấc lên tấm chăn rơi xuống đất rồi ném lên giường, anh nhúu mày vươn tay sờ trán mình, bởi vì ngủ say, anh ra hết mồ hôi nên nhiệt độ đã giảm xuống.

Mất cả chân của cô bị treo thì tự cô làm sao xuống giường, từ trong nhà đi ra, vào thang máy rồi xuống lầu gọi xe chứ?

Hay là có người tới đón cô? Là người đàn ông xa lạ lạnh lùng kia? Hay là...La Khúc Hách?

Trên di động là một loạt dãy số điện thoại, anh nhìn từ đầu đến cuối, rồi ấn nút vào dãy số cuối cùng.

“Cuối cùng anh chịu nhận máy rồi!” Đường Thốc bên kia rít gào với anh như là mắc chứng cuồng loạn, “Phong Trác Luân tôi là ông lớn của anh đây! Mẹ nó toàn thân tôi từ trên xuống dưới bây giờ chỉ còn một cái quần lót bị Thảm Ultraman ném bỏ dưới lầu rồi! Chỉ bởi vì tôi nói với anh trai cô ấy anh là bạn trai tôi! F*ck!”

Anh cảm đi động bên tai đi đến cạnh cửa sổ sát đất, rót ly rượu tại quầy rượu, ngửa đầu uống mấy hớp, cười nhạt: “...Anh trai cô ấy là ai?”

“Thì là cái tên mặt than anh gặp lúc chạy tới cướp người ấy.” Đường Thốc gào thét xong thì thoải mái, lại khôi phục về bản tính ngốc nghếch, “Điều tại anh không tốt! Người ta mới dùng nhiều cách như vậy, giờ thì làm sao đây!”

Phong Trác Luân ném di động lên quầy rượu mặc Đường Thốc tự do phát tiết, anh ngồi xuống ghế nằm, ánh mắt không tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt không còn phong thái quyền rũ như mọi khi, nụ cười vô vị.

Cô là người quật cường lại có chút lạnh lùng, vậy mà thật sự mở lời trước với anh.

Nhưng anh có cái gì?

Anh có thể cho cô những gì?

...

Một người đàn ông mặc đồ đen dừng xe lại, đẩy cửa đi vào nhà, đi thẳng một mạch đến cạnh bàn ăn.

Có hai người ngồi tại chiếc bàn thật dài, La Khúc Hách mặc đồ thường ngồi ở phía đầu, đang cầm dao cắt thịt bò, Chung Hân Dục ngồi ở phía cuối, cơ thể nhìn qua hơi cứng ngắc, không hề động đậy.

“Thái tử.” Người đàn ông kia cung kính đứng tại chỗ cách bàn ăn ba mét, xin chỉ thị với La Khúc Hách, “Hai vợ chồng kia từ Mỹ đến đã đưa cô Dung về căn hộ của cô ấy, có thuộc hạ trông chừng gần đó.”

La Khúc Hách đặt dao nĩa xuống, rồi chà tay.

“Kê ra tay ngày hôm qua đã xử lý rồi.” Người đàn ông kia nói tiếp.

La Khúc Hách gật đầu với người kia, hắn ta cung kính khom lưng rồi lui ra phía sau La Khúc Hách.

Bờ môi Chung Hân Dục hơi bầm tím, đôi lông mi tinh xảo nếu nhìn kỹ thì đang phát run liên tục.

“Quả nhiên là đại tiểu thư của nhà họ Chung, ở Hồng Kông một tay che trời, từ chính trị đến thương nghiệp, từ trắng đến đen, thật là không có chuyện gì làm không được.” Lúc này La Khúc Hách cười với Chung Hân Dục ở đối diện, hân hả văng chiếc ghế ra sau rồi đứng dậy.

“...Phục kích lại còn đe dọa.” Hân đi từng bước đến phía cuối bàn, một tay chống lên mép bàn cúi đầu nhìn cô ta, “Làm việc quang minh chính đại biết bao, tôi thấy ngay cả cướp bóc, cưỡng hiếp sau này cũng thành thạo vênh váo nhỉ.”

“Thái tử...” Miệng cô ta phát run, ép chính mình bình tĩnh lại.

“Hân Dục.” La Khúc Hách cười dịu dàng, khuôn mặt anh tuấn nhìn qua hết sức mê người.

Lúc này hân chậm rãi cầm con dao tại cái đĩa của cô ta, lấy mũi dao nhẹ nhàng chia ngay lỗ tai cô ta: “Có phải vị trí phu nhân của nhà họ La còn thấp quá không, tôi đưa luôn vị trí của tôi cho em nhé, em nói được không?”

Một giây, hai giây... mũi dao áp sát mấy phần, loáng thoáng có máu chảy ra.

Chung Hân Dục không dám nói chuyện nữa, cô ta cắn răng chịu đau đến mức móng tay đâm thủng chiếc váy, nước mắt tuôn trào ra.

“Ở ngay dưới mắt tôi dám động tới cô ấy, em không phải muốn giống như gã kia chứ, lúc chết cũng không được toàn thân, hửm?” Tay hân ném con dao lên cái đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Bàn tay La Khúc Hách vừa động, lấy con dao nằm trên đĩa cắm vào bên phải vách tường trắng xóa.

La trạch rất lớn, trong không gian trống trải, âm thanh bén nhọn của con dao gọt qua gỗ nước sơn đặc biệt rõ ràng.

Phản trạng điểm trên khuôn mặt Chung Hân Dục hoàn toàn bị nước mắt xóa nhòa, lỗ tai lại đau nhói, cả người cô ta ngồi cứng ngắc trên ghế, sợ hãi cực độ cùng với oán giận chôn dưới đáy mắt.

Hân cứ thế mà đứng bên cạnh nhìn cô ta, cô ta hoàn toàn không biết tiếp theo hân sẽ làm gì.

Mấy phút ngắn ngủi khiến người ta ngạt thở.

Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, lúc này La Khúc Hách giống như là chuyện ban nãy chưa từng xảy ra, hân kéo ra một cái ghế bên cạnh cô ta rồi ngồi xuống: “Bác cả của em ở trong đó tình hình thế nào rồi, điều kiện sinh hoạt đã đứt lót hết chưa? Trước khi em tới, ba em đã gọi điện nói với tôi.”

Hân thậm chí mỉm cười, nhìn qua âm áp tựa gió xuân.

Cổ họng của cô ta nghẹn lời, trì hoãn hồi lâu mới dám nhìn vào mắt hân mà nói: “Bác cả nói...không thể chịu nổi nữa, muốn bảo anh mau chóng giúp...”

“Bảo ai?” Hân đột nhiên dịu dàng ngắt lời cô ta.

Sắc mặt Chung Hân Dục không còn tí màu máu, trắng bệch như ma quỷ.

“Bảo tôi, có phải không?” Ngón tay thon dài của hân chậm rãi gõ hai cái trên mặt bàn, “Quả thật, ngay cả tôi cũng phải nương nhờ cô Chung, vậy thì nhà họ La tất nhiên dựa vào nhà họ Chung và giám đốc Chung, Chung Thành.”

“Không phải!” Cô ta nhìn khuôn mặt anh tuấn của hân, ra sức lắc đầu, người phụ nữ luôn luôn được nuông chiều đưa tận lên trời, giờ đây yếu ớt vô lực mà vội vàng cầu xin, “Chỉ cần anh bằng lòng ra tay, cả Hồng Kông này không có chuyện nào mà anh không xử lý được. Nếu như bác cả thật sự bị Sở Tư Pháp xử tội ngồi tù, hai bàn tay trắng, nền tảng chính trị của nhà họ Chung gia sẽ bị hủy hoại triệt để, liên lụy ảnh hưởng đến toàn bộ nhà họ Chung, thái tử em cầu xin anh, có thể nhìn đến những chuyện trước kia nhà họ Chung làm cho anh, nhìn đến...”

Nhìn đến cô ta hai năm nay nói gì làm vậy mà đi theo hân, vứt bỏ tất cả kiêu ngạo của bản thân chỉ vì để chuyện của hân được thuận lợi.

Cho dù trong lòng hân chưa bao giờ có hình bóng của cô ta, cô ta vẫn hèn mọn và vô vọng ngẩng đầu nhìn hân.

“Tôi biết.” La Khúc Hách vươn tay nâng cằm cô ta lên, ngữ khí ôn hòa vài phần, “Không cần cầu xin, nể tình em tôi sẽ tiện tay giúp đỡ.”

Trong mắt hấn thu lại tất cả vẻ tàn ác, giống như rất chân thành, tựa như...mỗi lần khi hấn nhìn người phụ nữ kia.

Ngay cả trái tim cô ta cũng muốn tan chảy.

“Tiện tay giúp đỡ cũng cần xem người bác cả tự cho là thông minh của em phải đáng mới được.” Trong nháy mắt hấn rút tay về, vẻ mặt vẫn lộ ra nụ cười thần nhiên, “Sau này đừng ở trước mặt tôi nhắc tới chuyện này nữa câu, em thông minh hơn ông ta.”

Chung Hân Dực ngó ra tại chỗ, toàn thân lạnh thấu xương.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn đứng phía sau hấn vừa mới nhận một cú điện thoại, lúc này hấn ta tiến lên thăm thì mấy câu bên tai hấn.

“Trước khi người của vợ chồng Kha thị đến, cậu bảo bọn họ rời khỏi đi, chỉ chừa lại vài người thôi.” La Khúc Hách hồ hững nói, “Ăn náu cho tốt, đừng để lại dấu vết.”

Nói xong với người đàn ông kia, La Khúc Hách không liếc nhìn Chung Hân Dực cái nào mà kéo ghế ra đứng dậy, lúc đi tới trước cầu thang hấn mới dừng bước, đưa lưng về phía cô ta, âm thanh ôn hòa: “Em xem, lần trước em đến văn phòng của nó, tìm nó nói những lời kia đã thành công tách bọn họ ra, chuyện này em làm rất tốt; nhưng mà lần này em động tới cô ấy, chẳng những khiến nó không nói lời nào mà quay đầu lại, hơn nữa còn khiến tôi thay đổi ý định không cứu bác cả của em, đó là lỗi của em. Bây giờ em vẫn là phu nhân tương lai của nhà họ La, hãy ngoan ngoãn làm chuyện em cần làm, hiểu biết cái nào đúng sai, bớt rước phiền toái cho bản thân.”

Giọng nói êm tai nhẹ nhàng như vậy, dường như thật sự chân thành khuyên nhủ.

Nhưng Chung Hân Dực làm sao không biết được ẩn giấu đằng sau sự dịu dàng này, dù là cô ta, bác cả của cô ta, nhà họ Chung, nhà họ La, thậm chí...mỗi một cá nhân, chỉ cần hấn thay đổi ý nghĩ, tất cả đều lật ngược trong lòng bàn tay hấn.

Thật ra từ trước đến giờ cô ta đều rất sợ hấn, sợ đến nỗi không thể cảm nhận một chút đau khổ.

“Lần sau gặp lại.” Hấn ném lại mấy chữ cuối cùng rồi cong khóe miệng lên lâu.

...

Nhìn con đường đi vào khu chung cư đầy máy móc, Dung Tư Hàm thật sự có chút hối hận đã gọi điện thoại cho Doãn Bích Giới sang đây đón cô.

“Một chút tin tức cũng không điều tra ra.” Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng một trái một phải ngồi cạnh cô, Doãn nữ vương vén tóc mái, ánh mắt nghiêm nghị cúi đầu nhìn cô, “Tự cậu nói đi, rốt cuộc cậu đụng đến ai hả?”

Với năng lực của hai người Kha Doãn, ngay cả kẻ đe dọa cũng không tìm ra, mọi chuyện giống như bị một cái lồng chụp kín mít, một tí tin tức cũng không lộ ra.

“Kẻ mạnh thế nào cũng không đàn áp được trù địa phương.” Lúc này Kha Khinh Đằng lạnh giọng cất tiếng.

Dung Tư Hàm trầm mặc một hồi, nhìn thẳng mắt Doãn Bích Giới, thần nhiên nói: “Cậu và Kha Khinh Đằng không cần đi điều tra chuyện này nữa, địa bàn của hai người tại Hồng Kông không sâu bằng những nơi khác, tớ sợ sẽ liên lụy đến hai người, hơn nữa lần này cậu còn mang theo Ân Thích, thằng bé mới một tuổi mấy, tuyệt đối không thể có sơ xuất gì.”

“Tớ thật muốn cảm ơn cậu kính già yêu trẻ đấy.” Doãn Bích Giới cười lạnh với cô, “Dung Tư Hàm, từ hồi sơ trung đến giờ ngay cả kiểu áo ngực cậu thích là gì tớ cũng biết, hiện tại cậu bị người ta uy hiếp bóp cổ, cậu khẳng định muốn tiếp tục giấu tớ những chuyện đã xảy ra mấy năm nay tại Hồng Kông hả?”

“...Nếu đã giấu giếm thì giấu tới cùng thôi.” Cô bình tĩnh nhếch khóe miệng, “Không đáng để lấy ra nói nữa.”

“Được, được.” Doãn Bích Giới tỏ vẻ lạnh lùng, mặt không biểu cảm gần từng tiếng, “Tớ không ép cậu nữa, cậu tiếp tục bảo vệ lòng tự trọng và kiêu ngạo của cậu, tớ và Kha Khinh Đằng giữ lại cái mạng của cậu.”

Lời nói lạnh lùng nghiêm nghị còn mang theo sự tức giận, Dung Tư Hàm nghe được chột mềm lòng không thể tả nổi.

Sau một lúc lâu trầm lặng, cô nhắm mắt vươn tay nắm chặt tay của Doãn Bích Giới.

...

Vợ chồng Kha thị phái người canh giữ gần khu chung cư của Dung Tư Hàm, cô ngồi trong nhà ăn nói trực tiếp ngắn gọn mà báo với Thẩm Chấn Thiên xin nghỉ một tuần.

Tình tình của cô từ bé đến giờ, cho dù bị giày vò, trong xương cốt vẫn là người rất khép kín, hiện tại cô thật sự không có tâm tư đi làm bất cứ chuyện gì, cũng như tiếp xúc với bất cứ ai.

Tuy rằng cô không hoàn toàn khẳng định kẻ sai người đến đe dọa cô rốt cuộc là ai, nhưng cô cũng có thể đoán ra người có khả năng cao nhất.

Quả thật nơi này không phải thành phố S, là Hồng Kông, cô không có ai làm chỗ dựa, nhưng cô lại càng không muốn ba mẹ tại thành phố S biết được chút gì.

Từ trước đến nay cô đều tự cho rằng mình có thể nắm chắc mỗi một phần trong cuộc sống, mặc dù gặp phải chuyện gì, dính dáng với loại người thế nào, cô vẫn có thể thoát khỏi.

Điều đáng buồn nhất là đã tới hoàn cảnh như vậy, thế mà cô chỉ muốn dựa vào một người.

Mà người kia, chẳng hề bằng lòng giao cho.

...

Ba ngày liên tiếp, Dung Tư Hàm không bước chân ra khỏi căn hộ nửa bước.

Chưa từng liên lạc với bất cứ ai, ngủ, ăn, tắm rửa...lặp đi lặp lại, không suy nghĩ gì hết.

Tối trưa, trong tủ lạnh chỉ còn một chút nguyên liệu nấu ăn, cô lấy trứng gà và cà chua làm chút thức ăn, sau đó bung bát ngồi trong phòng khách im lặng xem tivi.

Rửa bát xong trở lại phòng khách, cô vừa ngược mắt lên thì toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Trong phòng khách lại có một người đang ngồi.

Phong Trác Luân cao lớn ngửa mặt dựa vào sofa, ánh mắt giao với tầm mắt của cô, cả người anh quần áo không chỉnh tề, cổ áo sơ mi từ trong lật ra ngoài, cầm một cây thuốc, trên quần dài còn in dấu tàn thuốc, người có chứng nghiện sạch lại lời thôi nhếch nhác thế này, trên khuôn mặt anh vẫn lộ ra nụ cười thờ ơ.

“Anh quay phim à?” Cô tỏ vẻ hồ hởi, ngón tay giật giật, chẳng có chút bối rối mà đến cạnh sofa đóng lại cửa ban công đang mở rộng.

“Đừng đóng vội.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thanh thần ung dung báo cáo con đường hành động của mình, “Anh còn phải từ chỗ này trèo qua ban công của hàng xóm sát vách em, rồi từ cửa của bọn họ mà đi thang máy xuống tầng hầm rồi đi qua tòa nhà bên cạnh.”

Dung Tư Hàm gật đầu: “Làm Romeo không để cho thuộc hạ của Bích Giới nhìn thấy, rất chuyên nghiệp.”

Ánh mắt anh lấp lóe, đôi mắt hơi trầm xuống, không hề tranh cãi biện bạch.

Vừa ngồi xuống, giữa bọn họ lần đầu tiên không có chêm chọc nhau, không phải mất tự nhiên khó chịu, không phải cơ thể quần quýt mảnh liệt.

Mà càng giống như cân cân giữa sự bình tĩnh và hoang mang.

“Anh tùy tiện.” Cô không có gì để nói, liền xoay người đi vào phòng ngủ thoa thuốc lên mắt cá chân bị thương.

Phong Trác Luân thấy cô đi vào phòng ngủ, anh trầm mặc vài giây, sau đó đứng dậy đi theo sau.

Cô lấy thuốc thoa rồi ngồi bên mép giường, co chân lên nhẹ nhàng xoa xoa, nghe tiếng chân anh bước vào cô cũng không ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài hơi xoắn rủ xuống một bên mặt cô, chỉ nhìn thấy được cái mũi thẳng cao vênh lên, ngón tay và bàn chân cô trắng nõn, anh đứng cạnh cửa ngấm nhìn, lại cảm thấy mình không thấy rõ gì cả.

Dung Tư Hàm thoa thuốc xong muốn lấy thuốc dán dán lên, ai ngờ lúc này có một bàn tay đột nhiên chộp lấy thuốc dán trong tay cô, lúc này cả người Phong Trác Luân ngồi xổm trước mặt cô, anh mím môi không nói gì, nhắc chân cô lên đặt trên đầu gối mình.

Cô không giãy dụa.

Anh cúi đầu, một tay cẩn thận nắm bàn chân cô, tay kia thì chậm rãi dán thuốc lên chỗ bị thương.

Sau khi dán xong anh không buông tay, cứ ngồi thế hơi ngược mắt lên, nhìn cô không chớp mắt.

“Em hỏi anh muốn gì, anh chỉ có thể cho em một thứ trong đó.” Trên khuôn mặt anh không có nửa phần ngang ngạnh của ngày thường, anh gần như không nói.

Anh chỉ có thể cho cô tình yêu.

Nóng bỏng, động lòng, hợp ý, quán quýt thân mật, anh động lòng, anh không thể nào mất đi phần tình yêu này với cô.

Mà cảm giác, vô tình cắn nuốt cơ thể, dần dần mờ hồ, trở thành thói quen, ăn sâu vào xương tủy, cả đời này không thể thoát khỏi.

Vì thế anh không thể cho cảm giác, đây là đường lui cuối cùng của anh.

“Trước đó tại hôn lễ của em gái em, Doãn Bích Giới đã từng nói rằng anh không có cách nào tiến lùi thỏa đáng.” Phong Trác Luân nhìn cô, trong giọng nói mang theo một chút tự giễu, “Lời tiên đoán của cô ấy cùng với bản lĩnh bạo lực chồng mình đều chuẩn như nhau. Quả thật, lúc ban đầu anh không nên động tới em.”

Nếu không phải lúc đầu anh bị hấp dẫn không thể kiềm chế thì làm sao anh sẽ cho phép bản thân rơi xuống tình cảnh này.

Anh đã từng chơi đùa rất vui, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, càng đừng nói đến cảm giác.

“Chuyện đã đến nước này, bây giờ anh động rồi cũng phá giới rồi.” Trong nụ cười anh có mấy phần thê lương và dứt khoát mà cô nhìn không hiểu, “Dung Tư Hàm, thứ anh có thể cho em, chỉ có mối tình này thôi.”

Anh cũng giống như cô, đã không còn cách nào chấp nhận đời sống lang thang của trước đây nữa, trong nháy mắt đi ngược lại mối quan hệ.

“Cho dù anh là bạn trai thứ mấy của em, cho dù mối tình này có thể duy trì bao lâu, bây giờ điều anh muốn chỉ có mối tình của anh lưu lại trong cuộc sống của em.” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn chân của cô.

Đây là quyết định sau ba ngày ba đêm do dự của anh.

Mặc dù điều này vô vọng không thể nhìn thấy trong tương lai.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn anh, sóng gió cuộn cuộn trong lòng.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Phong Trác Luân thả mắt cá chân của cô xuống, đứng dậy đi qua mở cửa, cô mang dép lê cũng đi về phía huyền quan.

Anh nhìn thoáng qua mắt mèo, khoe miệng cong lên mở cửa ra.

Đứng trước mặt anh chính là Thẩm Chấn Thiên, bên cạnh anh ta là Thẩm Hạnh, còn có Đường Thốc đang run rẩy trốn đằng sau Thẩm Hạnh đã tiết lộ địa chỉ cho hai anh em họ Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14

Thẩm Chấn Thiên đứng ngoài cửa, nhìn thấy Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm ở bên trong, khuôn mặt như băng đá của anh ta không hề cho thêm biểu cảm.

Thẩm Hạnh đứng bên cạnh anh ta đương nhiên không bình tĩnh như vậy, ánh mắt Thẩm Ultraman dừng trên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Phong Trác Luân suốt một phút đồng hồ, sau đó nghiêng đầu tỏ vẻ tiếc nuối nhìn ông anh của mình.

Lúc này Đường Thốc nom nớp lo sợ từ đằng sau Thẩm Hạnh bước ra, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc lóc với Dung Tư Hàm: “...Hàm Bảo, anh Thiên và A Hạnh muốn đến xem tình hình của cô thế nào, tôi liền dẫn bọn họ đến đây, cô...có tiện không?”

Vừa dứt lời, Đường Ngốc nghếch rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tiện gì chứ? Phong Trác Luân bộ dạng thế kia đứng bên cạnh cô, hai người không phải vừa mới đánh nhau một trận thì chính là vừa lăn lộn trên giường xong, có thể tiện không chứ?!

“Vào đi.” Người mở lời lại là Phong Trác Luân, anh lộ ra biểu cảm cười như không cười, thành thoi nghiêng người, giống như ông chủ nhà mở cửa rộng ra, rồi xoay người đi vào trong.

Thẩm Chấn Thiên đứng tại chỗ, mặt mày càng lạnh lùng hơn.

Dung Tư Hàm hơi xấu hổ, cô xoay người đến tú dép lấy dép ra cho bọn họ, rồi dẫn người vào phòng khách.

Đường Thốc rón ra rón rén đi vào cuối cùng, lúc đi ngang qua phòng bếp đôi mắt vô tình nhìn thoáng qua, trông thấy Phong Trác Luân cầm ly đang dựa trên cánh cửa.

“Hôm nay cậu mặc quần lót tứ giác hay là tam giác nhỉ, có thích hợp triển lãm ra ngoài một vòng không?” Phong Trác Luân nhìn anh ta nói chậm chậm, “À... Tôi nhớ ra rồi, lần trước cậu nói với tôi cậu đặc biệt làm một chiếc quần lót hình nhóc Maruko, bây giờ đang mặc trên người sao.”

“Hoa Luân... Anh Luân... Luân gia...” Đường Thốc khóc không ra nước mắt, ngồi xổm xuống ôm đùi anh, “Xin anh hãy thương xót, anh cũng thấy tình huống trước sau có địch của tôi, Ultraman dùng nhóc Maruko của tôi ép tôi nói ra địa chỉ nhà của Hàm Bảo cho cô ấy biết! Và lại anh vợ của tôi cũng rất đáng sợ!”

“Thế cậu không sợ tôi ư?” Anh chậm rãi nói, “Tôi vẫn là người phát tiền cho cậu đấy.”

“Sao anh biết tôi không sợ?!” Ánh mắt Đường Thốc rung rung, khẩn thiết cầu xin, “Người ta nói khoảng cách sinh ra tình đẹp, tình địch thúc đẩy tình yêu, tôi đưa anh vợ qua đây cho anh, chính là vì đưa Hàm Bảo lên giường anh đấy, anh có hiểu được nỗi khổ tâm của tôi không hả!”

“Hiểu.” Lúc này Phong Trác Luân nhìn sofa trong phòng khách, điệu bộ tao nhã cười với anh ta, “Tiền lương tháng sau giảm phân nửa, nội trong hai mươi phút đưa người đi ngay, tôi chuẩn bị lên giường nhờ lòng tốt lạnh của cậu đấy.”

Đường Thốc ngước miệng sùi bọt mép.

...

Thẩm Chấn Thiên vốn ít nói, chỉ có Đường Thốc và Thẩm Hạnh ngồi bên cạnh là trò chuyện sôi nổi, Dung Tư Hàm lắng nghe hai người này nói chuyện, trong khốc mắt lại nhìn người nào đó đang cầm ly tựa vào mép bàn ăn.

Trong lòng cô hỗn loạn, trò chuyện có mấy câu chẳng ăn khớp, trong lòng Đường Thốc nhớ nhung tiền lương nửa tháng của mình, lúc này anh ta như cơn mưa dùng giọng điệu như phát thanh viên trên truyền hình: “Hàm Bảo, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi nhé, muốn làm nên nghiệp lớn, khí lực càng phải cao*, nhân dân Hồng Kông chờ cô trở về!”

() cảm ơn em Mốc đã dịch hộ câu này.*

Thẩm Hạnh không chút do dự đập anh ta một cú, xua tay với Dung Tư Hàm mặt đầy vạch đen: “Anh ta lại mắc bệnh ngốc rồi, hôm nay không mang thuốc theo.”

Đường Thốc bị đá nằm bò trên sofa, đứng dậy không nổi.

“Chúng tôi đi trước.” Lúc này Thẩm Chấn Thiên đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn Dung Tư Hàm nói, “Công việc của em tại Sở Tư Pháp đã có người tạm thời tiếp nhận, khi nào em cảm thấy khỏe lại có thể làm việc bình thường thì báo cho tôi biết.”

Dù sao ở bên ngoài anh ta cũng là cấp trên của cô, cô gật đầu lập tức đứng lên nói với anh ta: “Cảm ơn anh.”

Giọng điệu bất giác mang theo chút trang trọng, bầu không khí lập tức ngưng đọng.

Thẩm Hạnh túm lấy Đường Thốc ở đằng sau rồi nói mấy câu cuối cùng với Dung Tư Hàm, Thẩm Chấn Thiên đi tới huyền quan trước, ai ngờ khi đi qua bàn ăn Phong Trác Luân đột nhiên lên tiếng.

“Cảm ơn anh đã quan tâm đến cô ấy.” Anh dùng tiếng Quảng Đông chính gốc, lưu loát trôi chảy, âm cuối mang theo vẻ lười nhác thường ngày của anh, “Phương thức quan tâm cấp dưới của cấp trên tại Sở Tư Pháp thật khiến cho người khác cảm thấy thân thiết, đến nhà thăm hỏi, tình sâu ý nặng.”

Đường Thốc thính tai, từ phía sau nghe được lời nói của Phong Trác Luân anh ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân với vẻ mặt càng lạnh lùng hơn, cuối cùng anh ta lịch sự gật đầu với anh, không nói thêm gì nữa rồi bước ra ngoài.

...

Đám người Thẩm Chấn Thiên đi rồi, Dung Tư Hàm cầm một chồng tài liệu vụ án và tai nghe, iPad, ngồi trên ghế nằm tại ban công.

Đã vào cuối tháng chín, nắng chiều ấm áp dào dạt chiếu rọi lên người, trong gió nhẹ còn mang theo cảm giác mát lạnh, âm nhạc thư giãn, cô cầm tài liệu đọc được hai hàng thì cảm thấy bình tĩnh rất nhiều, không còn bồn chồn như hai ngày trước.

Căn hộ thật im lặng, đọc một lúc cô nheo mắt lại nhìn ra sau, ánh mắt vừa nhìn qua thì cảm thấy có điều bất ổn.

“Anh...”

Thừa dịp cô ở ban công, Phong Trác Luân vênh vao vọt vào phòng tắm tắm rửa, cởi ra tất cả quần áo, hiện tại trên người anh chỉ dùng khăn tắm của cô, khó khăn lắm mới bao quanh bộ phận quan trọng, mái tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, anh cứ thế cười như không cười mà nhìn cô.

“Anh mặc quần áo vào đi!” Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô đặt tài liệu xuống rồi đứng lên, hơi nghiêng khuôn mặt đỏ ửng không thèm nhìn thẳng anh, gân xanh trên trán giật giật.

“Quần áo ném vào thùng rồi!” Giọng điệu lười nhác của anh lại vô cùng nghiêm túc, “Anh cứ thế này trèo lên ban công nhà em, bác gái hàng xóm sát vách của em hồi nãy thêm muốn cơ ngực của anh, anh coi như đền đáp cho bà ấy chút lợi lộc.”

Dung Tư Hàm trầm lặng hai giây, sau đó cô xoay người vươn tay ra mở cửa sổ ban công, làm tư thế xin cứ tự nhiên.

Phong Trác Luân là ai chứ, anh không lo gì mà nhưn lông mày, thật sự chống cánh tay, chuẩn bị từ ban công của cô trèo sang bên cạnh.

Đồ con rùa rụt cổ không biết xấu hổ...

Trong lòng cô hung hăng mắng một trận, nín thở hai giây, cô đen mặt kéo cánh tay anh ngăn cản động tác của anh, rồi nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là đồ cuồng bại lộ hay là gì hả, bọc khăn tắm lại đằng hoàng đi!”

Trong lúc nói chuyện cô ngẩng đầu nhìn tỉ mỉ, phát hiện biểu cảm bây giờ của người này thật sự chỉ có thể dùng “phơi phới” để hình dung.

“Em vẫn không đành lòng để người ta nhìn anh trần truồng.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, “Em cũng không muốn để anh đi.”

Vừa hèn hạ lại còn ra vẻ hưng phấn đạt được ý đồ.

Bình thường đa số thời điểm cái miệng của anh đều tí tiện, nụ cười nhạt nhẽo không thể phân biệt thật giả, nhưng cười tươi rói như bây giờ, đặc biệt đào đạt ý xuân... lại mẹ nó rất đẹp trai.

Ánh mắt Dung Tư Hàm lấp lóe vài giây, thừa dịp anh còn chưa phản ứng lại, cô đột nhiên giơ tay kéo xuống khăn tắm bao quanh người anh, rồi xoay người đi ra ban công.

“Em phải chịu trách nhiệm với anh đó.” Cô thở ra một hơi, mà người bị trần truồng lại chẳng thấy hoang mang chút nào, giọng điệu biếng nhác khoe khoang của anh vang lên ở đằng sau.

...

Đến cuối cùng người chịu trách nhiệm vẫn là Phong Trác Luân.

Tiến trình ban đầu của anh hoàn toàn dựa vào tính toán của mình, khi anh muốn nhận đồ án thiết kế thì liền thiết kế, anh muốn nghỉ ngơi bao lâu cũng không có chút ảnh hưởng.

Dung Tư Hàm không đuổi anh đi, anh đương nhiên cũng tự đắc, dùng thuốc hạ của Doãn Bích Giới giúp mua sắm nguyên liệu nấu ăn, mấy ngày nay ba bữa cơm trong nhà đều do anh tự làm, cũng không bước ra cửa nửa bước, hoàn toàn coi như nhà của mình.

Lúc ăn cơm hai người không nói chuyện nhiều lắm, cô cúi đầu ăn cơm trong lòng vẫn hơi loạn, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về anh.

“Sướng không?” Lúc này Phong Trác Luân múc bát canh cho cô, biếng nhác đùa giỡn, “Vừa dùng sức lực của anh còn dùng cả sắc đẹp của anh, em tự nấu khao anh một bữa, hửm?”

Cô lập tức đảo mắt khinh thường, hậm hực cầm lấy bát canh trong tay anh, nói “Nằm mơ!”

Sau bữa chiều cô ở ban công phơi quần áo, hình như nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở huyền quan, loáng thoáng như là Đường Thốc, chờ đến lúc đi ra nhìn thì chỉ còn một mình Phong Trác Luân dựa vào tường nhìn thứ gì đó trong tay.

“Vừa nãy có ai tới sao?” Cô hỏi anh.

“Đường ngốc nghếch.” Lúc này anh ngẩng đầu, vẫy tay ý bảo cô đi qua, “Mang đồ tới.”

Biểu cảm của anh chưa bao giờ đứng đắn, cô do dự một tí, nhưng vì hiếu kỳ vẫn đi qua.

Phong Trác Luân đưa vật trong tay cho cô, rồi khoanh tay nhìn cô.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn, suýt nữa là ngạt thở.

Hai chiếc quần lót tình nhân. Một chiếc là kiểu nữ, in hình nhóc Maruko; chiếc còn lại là kiểu nam, in hình bạn học Hanawa.

(*) Maruko và Hanawa đều là nhân vật nằm trong bộ truyện “Nhóc Maruko”, Hoa Luân có nghĩa là Hanawa trong tiếng Nhật.

“Anh ta đem thứ này tới làm gì?” Giọng nói của cô cứng nhắc.

Anh nhìn sắc mặt hơi bực bội của cô, nhưn mày: “Em thích chiếc nào?”

“Cái này.” Cô im lặng hai giây, bình tĩnh nói ra chiếc quần lót kiểu nam.

“Được, dù sao cái đó em mặc vào cũng bị anh cởi ra thôi, em cầm nó đi.” Anh không để ý chút nào, đột ngột kéo cô vào trong lòng.

“Em suy nghĩ xong chưa?” Anh ôm lấy cô như là bế đứa con nít đi đến ban công.

Cô biết anh đang nói gì, nhưng không biết trả lời ra sao.

“Hàm Hàm” Lúc này Phong Trác Luân buông cô ra, cúi đầu nhìn cô nói, “Chúng ta thật sự ở bên nhau, làm bạn trai bạn gái danh chính ngôn thuận, em đã nghĩ xong chưa?”

Dung Tư Hàm cup mắt xuống, giọng nói nhàn nhạt, không nghe ra vui buồn: “Nếu em nói không.”

“Thế thì anh đi ngay bây giờ, sẽ không tới tìm em nữa.” Giọng nói của anh có vẻ thờ ơ, nhưng cô nghe được sự nghiêm túc của anh.

Trong lòng cô đấu tranh trăm điều, thật sự không biết nên làm sao cho phải.

“Nếu em nói không được, giữa chúng ta cũng chỉ còn mối quan hệ thật giả lẫn lộn trước kia, nếu em nói được, thế thì bỏ đi tương lai, mọi thứ của hiện tại, anh đều trao cho em, cho dù có thể cho được bao lâu.” Anh hơi khom lưng, vuốt mái tóc cô, “Tuy rằng anh không có khả năng làm chồng như Kha Khinh Đằng, nhưng ít nhất anh có thể để lại cho em một người yêu tốt nhất trong ký ức.”

Anh nói không thiếu phần nào, cô lắng nghe, mũi hơi sụt sùi.

Chỉ có như vậy, bọn họ không biết hiện tại có thể kéo dài bao lâu.

Anh rút cuộc bằng lòng nghiêm túc duy trì mối tình với cô, không giống như trước đây nữa, có lẽ sau khi trút hết tình cảm vào mối mối tình thì chính là tổn thương mạnh mẽ nhất đối với lẫn nhau.

Thật tốt, ít nhất anh thừa nhận động lòng, động tình với cô.

“Không nói lời nào là không phản đối, anh coi như em ngầm chấp nhận.” Lúc này anh xoay cô ra đằng trước, ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu hôn lên mái tóc cô, hơi thờ có chút nặng nề, “...Ngày nào đó chấm dứt, anh sẽ tự tay làm nhẫn kết hôn cho em, nhìn em cưới một người đàn ông tốt đáng để em trao tình cảm suốt đời.”

Bao nhiêu khắc nghiệt một mình anh chịu là được rồi.

Chỉ cần trong lòng em ghi nhớ còn có một người như anh đã từng tồn tại trong cuộc sống của em.

Cho dù hiện tại ngăn ngại bao nhiêu, chỉ cần em còn nhớ anh có thể cho em tất cả.

Anh không dùng giọng điệu ngạo mạn lại châm biếm của thường ngày.

Mỗi một câu của anh đều là thật tình.

Anh không thể chạy trốn, cô làm sao có thể một mình đi ra?

Hốc mắt Dung Tư Hàm hơi đỏ, cô đưa lưng về phía anh, hồi lâu sau mới khẽ kháng gạt đầu.

...

Tắm rửa xong Dung Tư Hàm nhận được điện thoại của Lý Lị từ thành phố S gọi tới, Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra, vừa lau tóc vừa nhìn cô ngồi xếp bằng ở ban công tươi cười nghe điện thoại.

Cô ôn hòa nhẹ giọng nói với đầu dây bên kia, lúc này anh buông khăn xuống, bước chân nhẹ nhàng đi qua, lập tức ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Hàm Hàm, hôm nay là trung thu, con có mua bánh trung thu ăn không?” Anh có thể nghe thấy âm thanh vui vẻ của Lý Lị ở đầu dây bên kia, “Lục Lục và Cù Giản gửi qua đây rất nhiều, ba mẹ ăn không hết!”

Từ cái ôm của anh, Dung Tư Hàm cười lắc đầu: “Ngọt quá, con không thích ăn.”

Lý Lị bên kia còn nói vài câu, nhưng cô thì không nói nổi nữa.

Người ở phía sau cô tắm rửa xong toàn thân mát mẻ thơm tho, cánh tay anh càng ôm càng chặt, từ phía sau mà hôn liên tục lên cổ cô, rồi đi thẳng xuống, ẩm ướt mà cực kỳ khiêu khích.

“Hàm Hàm, trong nhà có khách tới, nói chuyện sau nhé.”

Lúc này trong nhà tất nhiên bận rộn, bên cô may mắn được giải phóng, bàn tay nắm chặt di động lập tức thả lỏng.

Anh táo bạo hơn, đẩy cô ra đằng sau ngồi xuống, rồi bỗng cô lên đặt trên đùi mình, nở nụ cười quyến rũ: “Ngọt quá à, anh thích ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trung thu là tháng mọi người đoàn viên.

Gió đêm xào xạc, thời tiết hanh khô cuối hè pha lẫn với cảm giác mát mẻ của đầu thu phả trên làn da mát rượi mà thoải mái, Phong Trác Luân ôm Dung Tư Hàm ngồi trên đùi mình, lẳng lẳng hôn môi quần quýt, chưa đến một lúc cô đã cắn môi anh rồi bỗng dừng bật cười.

Phong Trác Luân nhích ra một tí, nhúu mày nhìn khuôn mặt cô.

“...Lúc cái miệng của anh không nói bậy bạ cũng rất giống con người đấy.” Cô điềm tình tự nhiên nói với anh, trong lòng dần dần mềm mại.

Dường như cảm giác đôi đầu gay gắt, thấp thỏm lo âu chưa bao giờ tồn tại giữa hai người.

Thật sự bình yên tốt đẹp khiến người ta say lòng, tốt đẹp đến nỗi... tựa như từ nay về sau có thể mãi nguyên.

“Đợi lát nữa em sẽ không cảm thấy như vậy đâu.” Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm mà âm u, lúc này anh vươn tay tách hai đùi cô ra đặt hai bên thắt lưng của mình, bàn tay từ làn da trắng nõn mịn màng trên đùi chậm chậm tiến lên phía trước, vén làn váy của cô, nâng mông cô lên rồi bế cô đi về phía trước.

Anh cúi đầu hôn cô, môi lưỡi quần quýt mát mẻ, ánh trắng sáng ngời rọi một mảng lớn trên ban công, mái tóc anh ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, theo nụ hôn đan xen với nhau, một giọt nước nhỏ trên khuôn mặt cô.

Nụ hôn này mang theo kỹ xảo cực cao lại độc đoán trước sau như một của anh, tựa như sắc thái tình dục nổi lên cuộn cuộn khiến người ta khó hít thở, hai tay Dung Tư Hàm ôm lấy cổ anh, nhắm mắt đáp lại rõ ràng.

Nhiệt độ liên tục tăng cao, tay anh lúc này từ bóp nắn bờ mông cô chậm chậm biến thành cời ra quần lót của cô, ngón tay từ đường rãnh dần dần xâm nhập.

Chạm vào một mảnh ẩm ướt trơn trượt, trong đôi mắt Phong Trác Luân từ từ dâng lên ý cười, anh cắn môi cô nói: “Nhanh như vậy, Hàm Bảo rất ngoan.”

Khuôn mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ, nhưng cô cong lên khoe miệng, ngón tay từ lồng ngực anh trượt xuống bụng anh: “...Anh có muốn phối hợp với em hay không, nhanh chút đi?”

Đây dù sao cũng không phải một cô gái bình thường, không dịu dàng đáng yêu, không đơn giản trực tiếp, nhưng đủ ngạo kiều cũng đủ... khẩu vị đối với anh.

Hấp dẫn, anh chỉ biết giữa bọn họ là sự hấp dẫn trí mạng không thể trốn tránh.

“Anh làm sao có thể nhanh chứ?” Một tay Phong Trác Luân nói lòng áo tắm, nâng cao mông cô, đẩy chính mình từng tắc một tiến vào chính xác nơi ẩm ướt trơn trượt kia, “Vào tình huống bình thường đàn ông nội trong 10-15 phút, kỹ năng cao siêu thì 20-60 phút, trạng thái hai người đều tốt thì nói mấy tiếng đồng hồ cũng không phải không có khả năng... Em nói đi, đêm nay anh phải nhanh bao nhiêu? Chọn một khoảng thời gian đi.”

Dung Tư Hàm suy nghĩ nửa ngẹn hờn, cô hung hăng liếc anh, nhưng cơ thể không thể tự chủ mà trượt xuống chậm rãi ngồi lên chỗ kia của anh.

“Em không nói vậy để anh chọn.” Anh cúi đầu cắn nửa phần ngực trắng nõn lộ ra rõ ràng trong cổ áo mở rộng của cô, “Anh chọn... cả đêm.”

Cô còn chưa thốt ra lời thì đã bị thắt lưng cường tráng của anh đột ngột đẩy lên trên, đâm một cái thật sâu khiến cô ngẹn cổ hờn.

Quá sâu... Anh điều chỉnh tư thế thật tốt hoàn toàn lấp đầy cô, tràn ngập đến mức gần như muốn tràn ra, cô khẽ thở hổn hển, vịn bờ vai anh muốn hướng lên trên tháo chạy, anh làm sao có thể để cô như ý, anh bóp nắn bờ mông trắng nõn bóng loáng đẩy sát một cái rồi bắt đầu di chuyển.

Đã mấy ngày chưa làm, anh vốn ham thích hưởng thụ việc làm tình chất lượng cao, hiện tại cô rõ ràng ở trong lòng, chất chứa đầy áp anh, bởi vì hành động thờ ơ của cô mê ly, trong lòng anh lại bốc lên ngọn lửa dục vọng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Anh muốn hoàn toàn nhào nặn cô vào trong cơ thể, muốn khiến cô thuộc về anh trọn vẹn chỉ cần tại khoảnh khắc này thôi.

“Nhẹ chút...” Bình thường cô có bướng bỉnh bao nhiêu đi nữa thì sau đó vẫn miễn cưỡng mở miệng xin anh tha, “...Đau.”

Phong Trác Luân nhìn cô lên xuống theo động tác của mình, đáng vẻ nũng nịu cần môi hờ nhẹ thờ dốc, anh chẳng thèm để ý mà còn trêu chọc: “Bây giờ thì đau, đợi lát nữa không phải muốn khóc hô cứu mạng à?”

Anh vừa nói vừa động, còn có ý xấu vươn tay xuống chỗ hai người giao nhau, mượn dịch hoa dinh dính của cô xoa nhẹ nơi cô ngậm lấy anh, mở rộng cái miệng nhỏ kia để cô càng chứa sâu hơn: “Thả lỏng, em chưa ngậm tới cùng.”

“Đồ khốn.” Dung Tư Hàm thật sự bị chọc giận bởi tính lưu manh không kiêng nể gì của anh, cô dùng cánh tay yếu ớt cố sức đánh lên trán anh một cái.

“Xi ——” Phong Trác Luân hít một hơi lạnh, lúc này ngừng động tác anh đột nhiên nâng mông cô bỗng cô đứng lên, để cô tựa vào gạch men sứ cửa sổ ban công, anh thả ra hai cái đùi đang nằm trên cổ tay mình, khàn giọng cười nhẹ, “Ôm lấy cô anh, lát nữa đừng ngã xuống.”

Anh đôi tư thế nhanh chóng, cô xấu hổ không thôi, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cánh tay tựa ngó sen trắng quả thật quăn chặt cổ anh.

Phong Trác Luân thấy thế thì càng đắc ý, ở tư thế này thuận lợi nâng cô giữa không trung, hướng tới nơi non mềm ẩm ướt dính dính giữa hai chân cô đang mở rộng, đưa vào trong sâu hơn từng chút một.

Ban công không bật đèn, nhưng ánh trăng tròn vẫn rất sáng tỏ, như vậy thuận tiện cho tư thế làm tình của anh ra vào mạnh mẽ, tiếng rên rỉ trong miệng Dung Tư Hàm càng dài càng nặng, bị anh đâm vào đến nỗi bụng vừa quặn đau vừa tê dại, khoái cảm tăng cao.

Anh càng hứng trí càng hăng, đùi đẩy lên trên một chút, còn cố ý tạo ra tiếng vang giữa cơ thể, lắng nghe âm thanh lả lướt kia ngay cả ngón chân cô cũng run lên, đôi mắt ửng đỏ cô tức giận dùng sức thít chặt chính mình.

Đoạn cuối của anh cũng dần dần run lên, lúc này đối diện với nơi mất hồn mềm mại được mở rộng ra của cô, anh càng cảm thấy chính mình bị cô kẹp chặt đến mức muốn bùng nổ.

Mấy cú cuối cùng đâm vào rất sâu, anh đè cô trở về gạch men sứ, cắn lấy môi cô, dùng hết sức đưa mình vào tận cùng bên trong.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú lẳng lơ sắp tới cao triều của anh ở khoảng cách gần, cô rên rỉ một tiếng thật dài, hé miệng thờ dốc từng hơi, toàn thân rớt cuộc không động đậy chút nào.

Châm dứt vào lúc mệt rũ rồi, giờ đây anh lấy mình ra, vẫn đặt trên người cô không động đậy, anh nhịu mảy khàn giọng nói bên tai cô: “Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục, không ăn được bánh trung thu, anh trai cho em ăn no.”

Anh trai anh em gái anh đó!

Dung Tư Hàm thậm chí nhẫn tâm muốn cắt đứt chỗ làm việc xấu của anh, cô tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, anh thấy thế càng cười tươi hơn, rồi cười thành tiếng, anh cúi đầu mút mát quyến luyến ánh mắt cô, nhắm mắt lại che giấu sự vô vọng càng sâu sắc ở đáy mắt.

Tốt biết bao, đây là người của anh, đây là người mà anh đã dùng thời gian dài muốn ra sức đẩy đi, nhưng càng quăn càng chặt hơn.

Anh may mắn cỡ nào, cho dù anh từng tổn thương cô nhiều lần như vậy, dù anh đã làm rõ với cô anh không thể cho cô gì cả, dẫu rằng có lẽ ngày mai sẽ là ngày bị ép chấm dứt, cuối cùng anh còn có ngày hôm nay.

Chỉ mong người sống lâu.

Chỉ mong ký ức xinh đẹp này, cả đời này chỉ có mình anh cho cô thôi.

**

Phong Trác Luân quả thật nói được thì làm được.

Dung Tư Hàm không yên ổn cả đêm, vào lúc hơn mười hai giờ trưa cô cuối cùng xem như yên ổn ngủ say một lúc, anh lại từ phía sau nhích lại gần, bàn tay vuốt ve từ trên xuống dưới còn muốn làm lần nữa từ phía sau.

“Anh đủ rồi đó...” Mí mắt cô run lên, xoay người véo cái mũi cao xinh đẹp của anh, cô nhắm mắt giọng điệu mất kiên nhẫn nói, “Trâu bò lợn ngựa cũng không như vậy.”

“Em nằng anh là già súc à?” Anh mặc cô véo mũi mình, cười đến lẳng lơ, kéo vòng eo tròn bóng qua đây, “Anh vốn không muốn dùng tư thế kia, em đã quả quyết anh là vậy, anh không thể để em thất vọng được.”

Bàn tay Phong Trác Luân khéo léo dùng sức, Dung Tư Hàm nhanh chóng bị anh kéo qua đặt thành tư thế quỳ phía dưới, cô quả thật muốn đánh anh, thừa dịp anh biếng nhác ở phía sau cô đùa nghịch lại muốn vào nữa, cô vùng tay tát một cái trên mặt anh.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, bạn học Hoa Luân bịt mũi kêu rên rồi thối lui, cô không thèm để ý tới anh, nằm về chần lần nữa hất tay bảo anh đi mở cửa.

Thế là khi Doãn Bích Giới bỗng con trai cùng Kha Khinh Đằng đứng ở cửa, trông thấy cảnh tượng buồn cười, một người đàn ông xinh đẹp ở trần đang cầm khăn giấy chặn máu mũi.

“Lý luận không chơi với lửa của anh đâu rồi?” Vừa thấy cảnh này, Doãn nữ vương lập tức khai hòa, cười lạnh đẩy anh ra tiến vào, “Không phải nói cậu ấy theo ai anh đều không quan tâm ư?”

Phong Trác Luân chặn máu mũi, ngoài miệng thản nhiên chấp nhận: “Bây giờ cô ấy đi theo tôi.”

“Ai tin anh.” Giờ đây Doãn Bích Giới mất kiên nhẫn đi tới trước mặt anh, cô nhét Kha Ân Thích trên tay mình vào trong tay anh, lông mày dựng thẳng nói với con trai mình, “Đi tiểu đi ị đều làm trên người anh ta đi, con không cần khách khí.”

Lúc này Kha Khinh Đằng ngồi xuống một bên, tặng anh bạn thân một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, Phong Trác Luân còn chảy máu mũi, lúc này anh lúng túng bỗng lấy bàn nhỏ Kha mặt than đi tiểu, khuôn mặt tuần tú dần tái xanh.

Doãn Bích Giới đi thẳng vào phòng ngủ, Dung Tư Hàm nghe được âm thanh bên ngoài đã mặc quần áo vào, thấy cô bạn tiến vào phản ứng đầu tiên của cô chính là bịt tai lại.

“Thế nào, cậu đã quyết định rồi vẫn còn định ngủ với anh ta hả?” Nữ vương đi tới cách giường một khoảng cách thì dừng lại, ánh mắt ngăm nhìn cô từ trên xuống dưới, nhú mày, “Có phải tôi qua anh ta cưỡng hiếp cậu, cậu mới đồng ý đúng không?”

Cô cài xong nút áo đồ ngủ, duỗi ra đôi chân yếu ớt xuống giường: “Cậu đã làm mẹ rồi, nói chuyện có thể đừng ngoằn ngoèo khiến người ta hết hơi không?”

Cô bước xuống giường đi vào phòng tắm, ai ngờ Doãn Bích Giới cũng theo vào, còn khóa trái cánh cửa.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt cô bạn, cô im lặng một lúc mới nói: “Cậu muốn tìm bất mãn thì đi tìm Kha Khinh Đằng đi.”

“Tớ hỏi cậu nghiêm túc đấy, cậu thật sự quyết định cứ cùng anh ta tiếp tục vậy sao?” Lời nói của Doãn Bích Giới tựa như khẩu súng trên chiến trường, “Bên ba mẹ cậu tính sao hả?”

“Không đến mức đến bước đó.” Dung Tư Hàm lắc đầu, sắc mặt phần nào trở nên lạnh nhạt, “Chỉ là coi như chính thức ở bên nhau.”

Doãn Bích Giới nhú mày, trầm ngâm một lát lại nhìn mắt cô nói: “Dung Tư Hàm, tớ không phải không muốn cho cậu ở bên anh ta, tớ cũng nhìn ra được anh ta thật lòng thích cậu, nhưng mà thế này có ý nghĩa sao? Không có bất cứ hứa hẹn nào hoặc là sự trách nhiệm tối thiểu để làm điều kiện tiên quyết, cậu làm sao chịu đựng được loại quan hệ này chứ? Hồi trước khi chơi đùa trả thù, cậu cũng không thật lòng, nhưng hiện tại nếu hai bên đều thật lòng, tại sao không chọn phương diện nghiêm túc hơn?”

Người yêu nhau không ai không muốn ở bên nhau cả đời, nếu đã biết kết quả nhưng vẫn chỉ cần một khoảng thời gian ở bên nhau không nói đến tương lai, vậy rốt cuộc cần bao nhiêu giấy vò và nhẫn nại.

Cô nghe xong lời nói của Doãn Bích Giới sắc mặt càng lạnh nhạt hơn, cô cắn môi nói: “Tớ thật sự không muốn suy nghĩ.”

Không muốn suy nghĩ.

Cô chỉ có thể cho rằng anh như bây giờ chính là vì tính tình của cá nhân anh, không thích bị gò bó, không muốn nghiêm túc, chỉ vì tính nết tùy tính sở dục của anh.

Cô không muốn suy nghĩ vì sao anh chỉ bằng lòng với hiện tại, không muốn suy nghĩ rốt cuộc tại sao anh không chịu trách nhiệm, không muốn suy nghĩ tại sao anh chưa bao giờ nhắc tới bất cứ chuyện gì về bản thân anh, người nhà, quá khứ, công việc... Bởi vì mọi thứ về anh, anh không sẵn lòng trao ra tất cả.

Nếu như suy nghĩ, thế thì mọi thứ hiện tại đều sẽ tự sụp đổ.

“Trước hết không nói chuyện này.” Lúc này Doãn Bích Giới hạ giọng, từ lớp trong túi xách lấy ra một thứ, sắc mặt phức tạp đưa cho cô.

Dung Tư Hàm cầm lấy xem, nhất thời sắc mặt hơi thay đổi.

“Kha Khinh Đằng chưa có xem, tớ lấy thẳng qua đây. Trên cơ bản tất cả tin tức hồi đó đã bị xóa bỏ toàn bộ, người tớ phải đi trải qua quá trình rất phức tạp mới lấy được tấm ảnh này.” Doãn Bích Giới quan sát sắc mặt cô bạn, cô lạnh giọng cất tiếng, “Cậu thật sự từng ở bên anh ta?”

Trong tấm ảnh là khuôn mặt nghiêng của Dung Tư Hàm, nhìn ra được là ở trong câu lạc bộ, cô ngồi trên sofa, một người đàn ông ở đằng sau chống lên lưng ghế sofa, sắc mặt dịu dàng đang nói chuyện với cô.

“La Khúc Hách.” Doãn Bích Giới thấy cô chẳng nói gì, sắc mặt càng nghiêm nghị hơn, “Thái tử gia nhà họ La một tay che trời nói vậy cũng không cường điệu, cậu có biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu thế lực không? Chỉ riêng một mặt tối của anh ta, nếu tớ và Kha Khinh Đằng muốn hành động ở Hồng Kông, hai bên thiệt hại cuối cùng vẫn là anh ta chiếm ưu thế. Tớ suy đoán lần này động tới cậu cũng chỉ có người bên phía anh ta mới có thể làm được đến mức chẳng để lại tí dấu vết nào.”

Cô cụp mắt xuống, trả lại tấm ảnh cho Doãn Bích Giới: “Là chuyện hồi trước rồi.”

“Hồi trước? Nếu lần này động đến cậu thật sự là anh ta, còn có thể gọi là hồi trước sao?” Doãn Bích Giới lấy ra bật lửa, đốt một góc của tấm ảnh, cô thấp giọng hỏi, “Phong Trác Luân có biết không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Ngưng Tâm / Beta: Sam

“Chắc là không biết.” Dung Tư Hàm lắc đầu, nhìn tấm ảnh dần dần biến mất trong ngọn lửa, cô nhủ mảy, “Tớ chưa từng nói bất kỳ chuyện gì về anh ta với ai, bây giờ tớ và anh ta không còn quan hệ nào cả, anh ta cần gì tồn công động tới tớ.”

“Vậy có phải cậu đã chọc người nào bên cạnh anh ta không?” Lúc này Doãn Bích Giới thổi ngón tay rồi cất bật lửa, dùng ánh mắt trêu chọc nhìn cô, “Quay phim truyền hình TVB lâu như vậy mà không cho tớ được một cái đĩa DVD làm kỷ niệm hả?”

Dung Tư Hàm liếc mắt nhìn cô, nặn kem đánh răng lên bàn chải đánh răng: “Cậu im đi.”

“Chẳng trách trong hai năm cậu học đại học năm ba đến sau khi tốt nghiệp, khoảng thời gian đó tớ cứ cảm thấy cậu thần bí, thì ra lúc đó đang quen thái tử gia giàu sang quyền thế, cậu hãy thành thật nói với tớ, cậu và anh ta đã quen bao lâu rồi?” Lúc này sắc mặt nghiêm nghị ban nãy của Doãn Bích Giới mới thả lỏng, cô bắt đầu tỏ ra mờ ám, “Chuyện tình nóng bỏng như vậy xem tính tình của cậu cũng sẽ không chủ động cho tớ biết.”

“Khoảng bốn năm.” Cô cầm cái ly súc miệng trả lời qua loa.

Doãn Bích Giới nghe được một con số thì “bật” nhảy dựng lên, Dung Tư Hàm cho là cô bạn muốn rút súng bắn, cô lập tức cầm cái ly ôm đầu ngồi chồm hổm.

“Quý thần ơi!” Doãn Bích Giới lập tức cúi người xuống bồn rửa tay, do dự một lát rồi hỏi từng chữ một, “...Anh ta với Phong Trác Luân, ai bên hơn?”

“Kha Kinh Đằng bên nhất là được rồi.” Dung Tư Hàm cất cái ly xong thì lấy khăn mặt, tức giận nói, “Tớ và La Khúc Hách chưa từng có gì.”

Doãn Bích Giới há hốc miệng, nhìn vẻ mặt cô cũng có chút kinh ngạc: “Bốn năm cũng chưa từng có gì? ...Không phải vì anh ta không được cho nên cậu mới chia tay anh ta chứ?”

Sắc mặt của cô đen lại, giọng hơi nặng nề như không muốn nói nhiều nữa: “Không phải.”

Dường như Doãn Bích Giới cũng nhìn ra được sắc mặt của cô bạn phần nào bất mãn với La Khúc Hách nên không hỏi nhiều nữa, cô mở cửa phòng tắm rồi cùng Dung Tư Hàm đi tới phòng khách: “Chuyện này tớ sẽ không nói với Kha Kinh Đằng, trong khoảng thời gian này bọn tớ không trở về Mỹ, đợi giải quyết xong chuyện của cậu rồi hãy nói.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn một bên mặt tinh xảo của người phụ nữ mạnh mẽ bên cạnh, cô thở dài buồn bã nói: “Doãn Bích Giới, nếu không tớ gả cho cậu nhé.”

Cho tới bây giờ cô luôn cảm thấy hết sức may mắn, mình có được một tình bạn chống lại bất cứ thử thách nào.

Đối với cô, Doãn Bích Giới đã là người nhà, thói quen, cho dù cô quả thật cũng có chuyện chưa thành thật, nhưng cô biết bất kể chuyện gì xảy ra, đối phương sẽ luôn hiện diện, không chùn bước mà hết lòng hết dạ giúp đỡ.

Bạn học nữ vương nghe xong những lời này thì dừng một chút, dùng một ánh mắt ghét bỏ liếc cô: “Coi như xong rồi, tớ sợ tớ không thể thỏa mãn cậu giống như Phong Trác Luân.”

Trong phòng khách Phong Trác Luân đang thay tã cho bạn nhỏ Kha Án Thích dưới sự hướng dẫn của Kha Kinh Đằng, bé Kha mặt than nhỏ thật sự không phụ kỳ vọng của mẹ ruột mình, trên tay Phong Trác Luân đã dính chất lỏng màu vàng đáng nghi.

Lông mày anh đã nhíu thật chặt, thấy các cô đi ra, vẻ mặt anh không lười nhác như ngày thường mà phần nào tức giận nhìn Doãn Bích Giới: “Nếu không phải trên người chồng cô có súng thì con trai cô đã bị tôi ném vào trong thùng rác rồi.”

Doãn Bích Giới lạnh lùng cười với anh: “Anh dám? Vậy người phụ nữ của anh cũng sẽ bị tôi bóp chết.”

Dung Tư Hàm thấy thế cũng cười, bởi vì nhìn bộ dáng vù em kia của anh mà khóe miệng cô càng vênh cao hơn.

Phong Trác Luân bị bạn nhỏ Kha Ấn Thích giầy vò nên đi nhanh vào toilet, anh đang cúi đầu rửa tay tí mỉ, vừa ngẩng đầu nhìn trong gương lại thấy được khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cô đang đứng bên cạnh anh.

Bình thường cô không bao giờ bộc lộ biểu cảm vui giận của bản thân, cũng đã rất lâu rồi anh chưa thấy vẻ mặt này của cô, anh tắt vòi nước, bản thân không tự chủ được kéo cổ tay cô ôm vào trong lòng.

“Em thích trẻ con ư?” Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt của cô thấp giọng hỏi.

Dung Tư Hàm suy nghĩ mở miệng nói: “A... Không thích trẻ con khóc lóc ồn ào, thích những đứa ngoan ngoãn đáng yêu hơn.”

Nếu là đứa nhỏ của cô và anh, dù là con trai hay con gái, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ tập hợp ngũ quan của hai người bọn họ, nhất định là đẹp nhất.

Cho dù trong lòng cô hiểu rõ nhưng cô không có cách nào khống chế được mà sẽ suy nghĩ đến điều này dù cho khả năng không xảy ra.

Phong Trác Luân nhìn kỹ vẻ mặt của cô, có thể đoán được ít nhiều lúc này cô đang suy nghĩ đến điều gì.

Môi anh giật giật, vén tóc mai của cô về phía sau rồi cúi đầu hôn cô, lời nói chứa trong miệng tựa như nỉ non: “Ai đáng yêu bằng Hàm Bảo của anh...”

Cô đón nhận nụ hôn của anh, trong lòng hết sức mềm mại nhưng có thể ít nhiều cảm nhận được sự khác biệt bên trong nụ hôn của anh.

Trước đây nụ hôn của anh luôn là kỹ xảo hung hăng ngang ngược khiến cô không cách nào khống chế mà mê muội; bây giờ mỗi một nụ hôn của anh tựa như thâm thấu tình cảm tha thiết, nhưng còn mang theo sự vô vọng mong manh.

“Khụ.” Lúc này cửa phòng tắm bị gõ nhẹ một cái, sắc mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ quay đầu, cô trông thấy khuôn mặt đồng đen của Doãn Bích Giới tựa như đây về khinh thường.

“Thật ngại quá quý rầy màn diễn xuân cung của hai người... Ở cửa có một người cứ riu rít nói là trợ lý của anh.” Ánh mắt Doãn Bích Giới nhìn Phong Trác Luân đầy hoài nghi, “Sao anh lại trợ lý gốc thế hả?”

Dung Tư Hàm buồn cười, thản nhiên đi ra gần cửa: “Và lại còn từng ngâm mình trong quán gay một khoảng thời gian rất dài tự xưng là cong, gần đây bị một Ultraman kéo thẳng.”

Trong tay Đường Thốc đang cầm là một cái va ly đồ đặc thật lớn, thấy Phong Trác Luân đi tới anh ta vội giao toàn bộ cho anh: “Một chết ông rồi, anh mãi mãi ở đây đi đừng trở về, tôi không muốn lo cho anh lần nào nữa!”

“Ngaoan.” Phong Trác Luân đặt đồ đặc trên mặt đất, thuận tay nâng cầm anh ta, “Ông lớn thưởng cho cậu một nụ hôn.”

“Tôi không thèm!” Đường riu rít vừa lục lọi thu xếp đồ đặc lại bị vô tình trâu chọc, anh ta bùng nổ, “Tôi mới là ông lớn của anh!”

Không thể cứ vậy, người có ngốc thế nào cũng không thể áp bức như thế! Cho dù anh ta có sở thích riu rít nói nhiều, anh ta vẫn có tôn nghiêm! Anh ta rất man đó!

Phong Trác Luân không nhìn thẳng anh ta, anh biếng nhác vẫy tay với anh ta: “Trở về hầu hạ Ultraman nhà cậu đi.”

Đường Thốc tức giận rít lên một tiếng, đột nhiên nhớ tới gì đó, anh ta ở bên cạnh anh lôi kéo, thấp giọng nói: “Gần đây hình như có chút không thích hợp.”

“Cái gì không thích hợp?” Anh thờ ơ rút khỏi tay Đường Thốc, “Cậu không được à?”

“Không phải.” Vẻ mặt Đường Thốc hiếm khi nghiêm túc, “Tại Hồng Kông vốn có vài người đã đặt sản phẩm do anh thiết kế giờ lại hủy bỏ đơn hàng, ban này khi tôi vừa tới đã nhận được một cú điện thoại, lại hủy bỏ hai đơn hàng.”

Chân mày Phong Trác Luân giật giật, trong mắt dần dần có chút nặng nề nhưng ngoài miệng vẫn tùy ý nói: “Chuyện rất bình thường, những quý cô danh giá đời này còn nhanh hơn cả đèn giao thông.”

“Nhưng mà...” Đường Thốc nói ngay lập tức, “Hai tuần lễ gần đây cả một đơn đặt hàng cũng không có, từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra tình huống này.”

Phong Trác Luân là nhà thiết kế trang sức đứng đầu trong ngành, trước đây tình hình đặt hàng đều nối tiếp mỗi ngày rất nhộn nhịp, chưa bao giờ xuất hiện hiện tượng trống rỗng như bây giờ.

“Chuyện không quan trọng.” Phong Trác Luân nắm lòng bàn tay lại, “Đúng lúc tôi cũng cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Thần kinh Đường Thốc lơ đãng, thấy anh không quan tâm thì cũng không nói nhiều nữa, nói tạm biệt rồi rời khỏi, Dung Tư Hàm từ trong phòng bếp rót nước cho Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng mang ra thì thấy anh dựa người vào cửa sắc mặt hơi kỳ lạ, cô liền thấp giọng hỏi, “Sao vậy? Đường Thốc nói chuyện gì với anh?”

“Không có gì.” Anh nhìn cô cười nhẹ, ôm vai cô đi về phía phòng khách, che dấu ánh mắt, “Dạo này cần nhờ em nuôi anh.”

Về mặt thoải mái kia của anh phù hợp với giọng nói không đứng đắn, cô cho là anh chỉ đang nói đùa nên “Ừm” một tiếng cũng không có hồi nhiều.

**

Kỳ nghỉ xin phép với Thẩm Chấn Thiên đã hết, ngày đầu tiên trở lại làm việc thì đúng lúc cũng là ngày vụ án Chung Thành thẩm tra lần hai, cô lấy tư liệu đi thẳng đến tòa án, lúc đi vào tòa án bước chân cô lập tức dừng tại cửa.

Chỗ ngồi dự thính trống không chẳng có người không liên quan lãng vãng, La Khúc Hách ngồi một mình ở hàng ghế dự thính đầu tiên, bên cạnh là Chung Hân Dục, có mấy người đàn ông mặc âu phục đen đứng phía sau bọn họ.

Lúc này ánh mắt La Khúc Hách nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt nhìn rõ khuôn mặt cô một cách chính xác.

Bên kia Thẩm Hạng đang vẫy tay với cô, tầm mắt của hắn nóng bỏng mà mãnh liệt, dường như bao phủ khắp trên người cô, cô nhú mày không nhìn hắn thêm nữa, đi thẳng vào ghế ngồi xuống.

Lần này ra tòa là Thẩm Chấn Thiên, anh ta là một trong số luật sư đứng đầu tại Sở Tư Pháp, ngôn luận sắc bén chính xác, từng câu từng chữ đều thẳng thắn chỉ ra lỗ hổng trong vụ án Chung Thành, sau mấy lần tranh luận qua lại thì sắc mặt luật sư bên đối phương đã gần như sa sầm trước dáng hùng hực kiêu ngạo của anh ta.

Giữa lúc phiên tòa tạm nghỉ, về mặt Thẩm Hạng có thể nói là cười tươi như hoa, Thẩm Hạng nắm tay cô đi ra ngoài tòa án đến phòng nghỉ, vừa đi vừa quay đầu liên tục nhìn chỗ ngồi dự thính: “Chắc chắc chắc, chị mau nhìn gương mặt giả tạo của người kia, mặt hắn nhú sắp thành vỏ dưa muối rồi, hôm nay cô ta đưa thái tử nhà họ La đến thì có lợi gì chứ, nếu hôm nay anh em đánh trận này tới cuối cùng thì thật sự sẽ chẳng có chút sơ hở nào, em không tin vị thẩm phán kia còn dám ngang ngạnh nói thua!”

Dung Tư Hàm ra ngoài tòa án mới cảm thấy ánh mắt như mũi nhọn ở sau lưng mình biến mất, cô chậm rãi hít thở, nhìn Thẩm Hạng nói: “Hy vọng là như thế.”

Cho dù đã xa cách rất lâu nhưng cô biết người đàn ông có vẻ bề ngoài tao nhã kia rốt cuộc có thể tàn nhẫn bao nhiêu.

Từ trước đến nay chỉ cần là hắn muốn thì không có gì là hắn không làm được, huống hồ hôm nay hắn đã xuất hiện trước mọi người, vậy thì hắn làm sao có thể khoan nhượng để tình hình trước mặt hắn không tiến hành theo ý muốn của hắn chứ?

Thẩm Hạng vào phòng nghỉ thì cảm di động gọi điện cho Đường Thốc, cô thì ngồi trên sofa trong phòng trong của phòng nghỉ.

Phòng nghỉ không có người khác, hết sức tĩnh lặng, cô cúi đầu bần khoản suy nghĩ, chưa được một lúc thì đột nhiên nghe được tiếng cửa bên mở ra rồi sau đó khóa lại.

Cô ngẩng ra, lúc ngẩng đầu thì thấy La Khúc Hách đã đứng trong phòng, Thẩm Hạng đang đứng bên ngoài cửa chính gọi điện thoại, cô đứng dậy muốn đi về phía cửa chính.

Hắn lạnh lẽo hơn, người vừa chạm vào cửa chính đã bị hắn khóa chặt.

“Tránh ra.” Tóc gáy toàn thân cô đều dựng thẳng đứng, lập tức lui về phía sau một bước.

La Khúc Hách nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng, đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Em sợ tôi ư?”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn ẩn một nửa trong bóng tối, tầm mắt dịu dàng quen thuộc lại xa lạ, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt chứa đầy vẻ hoảng sợ và đề phòng của cô.

“Chúng ta ở bên nhau bốn năm trời, dù là mọi thứ tôi đã làm cũng không đổi được một ánh mắt của em nhìn thẳng tôi lúc này sao?” Hắn thấy cô không nói lời nào, hơi cúi đầu càng nhìn cô kỹ hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, “Hâm Hâm, em nói lòng dạ tôi tàn nhẫn độc ác, vậy bản thân em thì sao?”

Trong một không gian chỉ có hai người bọn họ, cô dùng sức hít sâu một hơi, nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi không muốn nhìn thẳng vào anh, anh là thái tử ngồi ở trên cao hô mưa gọi gió, mà tôi chỉ là tôi, hiện tại tôi và anh không còn chút quan hệ nào. Tôi đối với anh mà nói là một người cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi chẳng cần quan tâm, anh cần gì lần nào cũng lấy quá khứ ra để nói?”

“Bởi vì tôi hối hận.” Hắn đột nhiên lên tiếng, “Bởi vì đối với tôi, chỉ có quá khứ của em liên quan với tôi.”

Về mặt hắn chân thành như vậy, trong giọng nói mang theo một chút nôn nóng, so với ngày thường là hai người khác nhau hoàn toàn. Cô cảm thấy lạnh cả người, vừa định lui về phía sau nữa thì đột nhiên bị hắn giữ chặt cả vai.

Trong hơi thở đều là mùi sạch sẽ mát lạnh từ bộ âu phục được đặt may cao cấp trên người hắn, cô không có cách nào nhúc nhích được đành trơ mắt nhìn khuôn mặt hắn càng lúc càng gần.

Người đàn ông anh tuấn hết sức nghiêm túc nhìn cô, mở miệng nói: “Tôi bằng lòng dùng mọi thứ để đổi lại thời gian trước đây của chúng ta, cho dù trả giá lớn bao nhiêu.”

“Anh không nên ép tôi nói ra những chuyện tốt trước kia mà anh đã làm chứ?” Cô nhìn vào ánh mắt hắn cười lạnh nói.

La Khúc Hách không trả lời cô, bờ môi mỏng cách môi cô rất gần rồi ngừng lại.

Gần như không nhìn thấy khoảng cách.

“Hàm Hàm, bây giờ tôi khiến Chung Thành chết, để em thắng, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Edit: Ngưng Tâm / Beta: Sam

La Khúc Hách nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, bờ môi mỏng sắc bén mở ra: “Chỉ cần em mở lời, cái tên Chung Thành này thậm chí ngay cả vụ án này từ nay về sau cũng không gây khó khăn cho em nữa.”

Ánh mắt hắn ngao ngễ, chỉ cần vài câu nói đơn giản của hắn thì vụ án tự nhiên xem như biến thành một cái vỏ tay.

“Lúc ở Lan Quế Phưong, anh đã thành tâm nhắc nhở tôi đừng tham dự vụ án này nữa để tránh rước họa vào thân, hiện giờ người vợ tương lai của anh xuống tay với tôi, còn anh thì ngược lại muốn vì tôi giải quyết Chung Thành.” Dung Tư Hàm đẩy ra cánh tay hắn đang đặt trên vai cô, cười nhạt, “Vậy chỉ cần tôi mở lời, anh cũng giết Chung Hân Dục ư?”

Hồi trước khi cô và hắn ở bên nhau luôn không nói chuyện nhiều lắm, sau khi chia tay thì càng không muốn nói câu nào với hắn, bây giờ cô lại nói một tràng dài như vậy, thế mà cảm thấy từng câu chữ lưu loát thoải mái.

Đúng là độ sức với người ăn nói ti tiện nhiều rồi, thế nên trình độ nói chuyện cũng tiến bộ không ít.

Vừa nghĩ tới cái tên vô lại kia chỉ mặc quần lót nhóc Maruko ở trong nhà, đột nhiên cô cảm thấy không kiên nhẫn dây dưa với người ở trước mắt nữa.

Hắn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nghe lời nói vừa rồi của cô mà đáng vẻ của hắn vẫn ôn hòa, nhưng ánh mắt đã trầm đi mấy phần khó mà nhận ra: “Hàm Hàm, sau khi chia tay tôi, em thật sự thay đổi không ít.”

“Sự thay đổi đó liên quan đến những gì anh mang đến cho tôi, nhưng có một phần rất lớn không quan hệ.” Cô im lặng một lúc, bình tĩnh nói. “Con người luôn sẽ thay đổi vì rất nhiều nguyên nhân, thời gian, hoàn cảnh, trải nghiệm... Dù bản thân không muốn, nhưng là con người thì nhất định sẽ thay đổi, vì vậy mọi đáng về phơi bày lúc ban đầu của con người chẳng hề giống bản chất của người đó.”

Bên trong phòng im lặng, ngoài phòng Thẩm Hạnh đã gọi điện thoại xong thì gõ cửa vài cái, cho rằng cô đã đi theo cửa bên trở lại tòa án nên mở cửa đi ra ngoài, xung quanh không chút tiếng động, La Khúc Hách cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên khóe miệng cong lên.

“Xem ra phần không liên quan đến tôi kia đối với em mà nói rất quan trọng.” Sau đó hắn lùi vài bước, giữ tay nắm cửa của cửa bên, “Đương nhiên nếu em thật sự đã có thể đoán được người tốt hay xấu, giữ lời hứa hoặc là lừa dối che giấu, vậy bây giờ em lựa chọn người có thể ở bên cạnh em, tất nhiên cũng là người có khả năng trải qua thử thách của thời gian.”

Từng câu từng lời mang ý cao thâm và mỗ xê phân tích.

Dung Tư Hàm nghe lời nói của hắn thì nhú mi, cô ngẩng đầu di chuyển ánh mắt nhìn hắn lần nữa.

“Những người động đến em đã được xử lý sạch sẽ, về sau sẽ không xảy ra tình huống như vậy.” Hắn dừng một chút, biểu cảm nghiêm túc trên khuôn mặt ôn hòa tuần mỹ cực kỳ động lòng người, “Thích em là chuyện của tôi, những gì tôi muốn làm cho em, tôi tất nhiên sẽ kiên trì đến cùng.”

“Chỉ cần anh không quấy nhiễu đến cuộc sống của tôi.” Về mặt cô thờ ơ, không thay đổi sắc mặt mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

...

Cô đi rồi La Khúc Hách điềm tĩnh mở cửa bên, có một người đàn ông mặc âu phục đen đứng đợi đã lâu ở bên ngoài cửa, thấy hắn đi ra, người đàn ông kia lập tức cung kính thấp giọng nói: “Thái tử, bên quan tòa và bồi thẩm đoàn...”

“Không cần.” La Khúc Hách thần nhiên khoát tay.

“Vậy cô Chung và nhà họ Chung...” Người đàn ông suy nghĩ, nói năng cẩn thận, “Lần này luật sư do Sở Tư Pháp bổ nhiệm quả thật có bản lĩnh, nửa phiên tòa sau e là... chủ nhiệm Chung thật sự sẽ bị định tội rồi.”

La Khúc Hách vừa đi vừa đưa tay xoa ấn đường, hần đột nhiên mở miệng chuyển chủ đề: “A Nghiêm, cậu đã câu cá bao giờ chưa?”

Người đàn ông lắc đầu, thân thể đi theo sau hần càng cúi thấp hơn.

“Thật ra không khó, thả dây dài, mỗi câu phải chính xác, điều quan trọng nhất là phải kiên nhẫn chờ đợi.” Hần đi đến trước cửa tòa án thì dừng lại, nở một nụ cười không rõ ý tứ, “Như thế cả tự nhiên chính là của cậu.”

**

Quan tòa tuyên bố kết quả của phiên tòa, Thẩm Hạnh lập tức hạ giọng hoan hô một tiếng, đứng dậy ôm Thẩm Chấn Thiên bên cạnh, nịnh nọt nói: “Anh mãi mãi là thần tượng của em! Anh là một luật sư tuyệt vời trong ngành pháp luật Hồng Kông!”

Tâm trạng của Dung Tư Hàm cũng rất tốt, cô nhìn Thẩm Hạnh cười nói: “Cách nói chuyện không khác mấy, chị phát hiện em càng ngày càng giống Đường Thốc.”

Chồng hát vợ theo giọng như nhau.

Tại nửa phiên tòa sau, Chung Thành đã bị định tội, quan tòa và bồi thẩm đoàn không cách nào bắt được lỗi hổng gì ở trước mặt Thẩm Chấn Thiên chẳng hề khiếm khuyết, hơn nữa người ngồi trên chỗ dự thính không ra chỉ thị gì cho đến lúc phiên tòa chấm dứt.

Dung Tư Hàm quay đầu liếc nhìn La Khúc Hách, chỉ thấy Chung Hân Dực đứng im lặng nấp lan can ở chỗ dự thính nhìn người có mái tóc bạc trắng bị áp giải trở lại nhà tù, trên mặt Chung Thành mang vẻ thất vọng và bi thương.

Cô thu hồi ánh mắt cúi đầu thu dọn tư liệu, trong lòng cảm thấy người đàn ông tao nhã như thế càng đáng sợ hơn.

Cô không biết hần làm như vậy thật là vì cô, hay là hần đã chuẩn bị thủ đoạn khác từ trước.

“Ông đây hết sức thoải mái! Cho là có chỗ dựa nhưng nào ngờ chỗ dựa thấy chết mà không cứu, chị không thấy gương mặt của người giả tạo đi theo phía sau thái tử nhà họ La đi ra ngoài, giận mà không dám nói gì, bộ dáng y như bị sấm sét đánh trúng.” Thẩm Hạnh xem náo nhiệt xong thì giúp cô thu dọn, sung sướng hừ hai tiếng rồi đột nhiên giảo hoạt nói, “Buổi tối đi Lan Quế Phướng mở một bữa tiệc ăn mừng thế nào... Mang theo đại mỹ nam nhà chị cùng đi?”

Trong lúc cô nói chuyện thì Thẩm Chấn Thiên đã thu dọn tư liệu xong, lúc này mặt không đổi sắc dời tầm mắt sang đây.

Thẩm Hạnh nào dám nói thêm nữa, sợ tới mức lông mi giật giật, vội vàng khóa miệng mình lại.

“Không được.” Lúc này Dung Tư Hàm đã ôm tư liệu đi ra ngoài, “Lan Quế Phướng làm chị bị ù tai, em và anh Thiên đi chơi vui vẻ, chị về trước.”

Thẩm Chấn Thiên vốn cầm chìa khóa xe trên tay muốn đưa cô về. Lúc này anh ta đứng tại chỗ nhìn cô biến mất nhanh chóng ở ngoài cửa tòa án, gương mặt lạnh lùng đã u ám lại khó mà nhận ra, đôi môi mím lại sâu hơn.

**

Lúc về đến nhà, trên bàn cơm canh nóng hổi đều đã dọn xong, cô cởi giày từ trước cửa rồi đi vào phòng khách thì nhìn thấy Phong Trác Luân ngồi trên sofa, dáng vẻ lười biếng gập chân dài xem tivi.

Dung Tư Hàm để chiếc túi trong tay xuống, khi cô khom lưng mang dép khoe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Thấy cô đi vào phòng khách, anh đặt điều khiển tivi xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh ôm cô rồi vùi đầu cọ cọ cổ cô, khàn giọng thảm nói hai câu ở bên tai cô.

“Lưu manh.” Cô trừng mắt liếc anh, hai má ửng đỏ đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Lúc ăn cơm, anh ăn từ từ và bắt đầu giờ trò xấu, cả ngày hôm nay ở trên tòa khiến cô mệt mỏi, cô hất anh ra liền giương mắt nhìn anh nói: “Phong Trác Luân da mặt của anh đâu hả? Em cảm thấy bây giờ anh giống như trai bao được bao nuôi đấy.”

Anh ở nhà mỗi ngày, ban ngày ăn ngủ còn buổi tối thì giày vò cô, ngay cả bút và bản thảo thiết kế cũng chưa từng cầm lên.

“Da mặt là cái gì, có ăn được không?” Phong Trác Luân ngậm đôi đũa trong miệng. Lúc này mắt anh di chuyển qua lại, cười càng thêm quyến rũ, “Phụ bà, trai bao đẹp trai nhất được em bao nuôi, đây là một cơ hội tốt cỡ nào được tận tình phục vụ.”

Bây giờ trên cơ thể của tên khốn kiếp này chỉ viết vài chữ to —— buông đũa đừng ăn cơm, mau đến ngủ với anh đi!

“Rửa chén đi.” Lúc này cô để đôi đũa xuống, cầm chén chồng chất trước mặt anh, cũng cười, “Ngày hôm nay phú bà đã thắng kiện, cần nghỉ ngơi thật tốt, việc chân tay làm không được, trai bao, anh ngoan đi.”

Anh nghe xong những lời này của cô thì vẻ mặt ngẩn ra, một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: “Vụ án của Chung Thành?”

Cô gật đầu, cũng không để ý anh làm sao biết được.

Ngón tay Phong Trác Luân đặt trên bàn gập gặt, không hỏi gì nữa, hồi lâu sau anh xem như không có việc gì cầm chén đi vào phòng bếp.

Rửa chén xong đi ra anh lập tức nhanh nhẹn bắt lấy cô đang đang xem phim trên laptop trong phòng ngủ, anh dính sát cô trên ghế nửa ép nửa dụ muốn ôm cô lên giường, bộ phim truyền hình mà Dung Tư Hàm xem đang đến chỗ hay nên tính tình tiểu thư của cô trở dậy, cô rút tay ra khỏi tay anh và mang tai nghe lần nữa, “Phiền chết, tìm người khác đi.”

Trước đây tình cảm nghiêng ngả thì câu nói như thế này giữa bọn họ là rất bình thường, sau khi xác định quan hệ thì không còn xuất hiện nữa. Cô nói xong thì cảm thấy mình lỡ lời, quay đầu lại thấy anh đang khoanh tay còn về mặt đã có chút thay đổi.

“Anh đi tìm người khác, cũng là tạo thuận lợi cho em” Anh nhìn cô, trên khóe miệng từ từ nhuộm một tia cười tức, “Sáng hôm nay anh đọc được một câu trên tạp chí rất phù hợp với tình hình, dạy bạn gái kỹ năng tốt, tặng cho người khác làm vợ.”

Dung Tư Hàm nhìn mặt anh im lặng hai giây, cô tháo tai nghe ra khép máy tính lại, rồi cầm áo khoác để bên cạnh đi ra ngoài.

Phong Trác Luân đứng phía sau cô nhìn cô một đường từ cửa đi ra ngoài, âm thanh cửa chính khép lại càng rõ ràng trong căn hộ.

Anh đứng tại chỗ cố gắng thả lỏng sự rối rắm ở trong lòng, hồi lâu sau cũng đi nhanh ra ngoài.

...

Dung Tư Hàm ra khỏi khu nhà, cô cắn chặt răng hít sâu một hơi rồi đi một mạch đến bên cạnh bồn hoa trong tiểu khu.

Lúc ăn cơm tối, hai người chỉ đơn giản ngồi cùng nhau ăn cơm, từ trong đáy lòng cô cảm nhận được đó là sự may mắn hiếm có.

Cho dù tương lai có vô vọng và khó khăn thế nào đi nữa, cô có thể dùng sự khoan dung và kiên trì lớn nhất của bản thân để tham lam giữ lấy sự yên tĩnh tốt đẹp này.

Nhưng anh không nên trắng trợn nói ra lời như vậy.

Thời tiết lạnh, gió đêm thổi những chiếc lá mùa thu trên mặt đất phát ra tiếng xào xạc. Cô đang bước đi thì bị người phía sau ôm chặt.

Anh chạy một mạch xuống nên hơi thở có chút dồn dập, dựa vào bên cổ cô thở hổn hển khiến cổ của cô hơi nhột.

“Này anh.” Lúc này đột nhiên bên cạnh có người lên tiếng, Dung Tư Hàm nghiêng đầu thì thấy một khuôn mặt chàng trai khá đẹp đang xách cái túi đứng bên cạnh bọn họ.

Cô cảm thấy chàng trai kia nhìn hơi quen, Phong Trác Luân đang ôm cô liền mở miệng: “Là nhóc.”

Trong giọng anh mang theo ý cười nhẹ biếng nhác, cô nhờ đèn đường nhìn kỹ, thì ra là cậu nam sinh cao trung ngày đó từng nói chuyện với bọn họ hôm xuất viện.

“Ừm.” Về mặt chàng trai lạnh nhạt, “Bạn gái tôi và hai người ở cùng một tiểu khu, tôi đến tặng đồ cho ba mẹ cô ấy.”

Dung Tư Hàm chợt bị sặc, líu lưỡi không nói nên lời.

Chỉ thời gian ngắn như vậy, ngay cả ba mẹ vợ cũng giải quyết ổn thỏa?!

“Không tệ, có phong độ của anh đây.” Ý cười càng đậm hơn trong giọng nói của Phong Trác Luân.

“Vậy anh còn ở ngoài trời gió lạnh?” Lúc này chàng trai xách cái túi đi về phía khu nhà, âm thanh nhặt nhèo thật sự nghe rõ ràng trong tiếng gió, “Dễ phụ nữ từ trên giường đổ đến dưới lầu, vậy anh còn phong độ quái gì.”

Cảm giác được toàn thân của người phía sau cứng đờ, gương mặt căng cứng của Dung Tư Hàm bỗng chốc thả lỏng, miệng cố gắng kìm nén nụ cười.

“Em có cảm thấy thằng nhóc vô lại kia rất giống một người không?” Giọng nói của bạn học Hoa Luân cao ngạo có chút buồn bực.

“Ài?”

“Cậu em rể cận bà của Oa Tử.” Anh rất khẳng định nói.

“Phó Chính?” Dung Tư Hàm suy nghĩ, nín cười gật đầu, “Chính xác.”

Hai người nói hai câu thì không nói gì nữa, cứ dính sát nhau không nhúc nhích đứng bên cạnh bồn hoa.

“Nếu anh tìm người khác cũng chỉ biết tìm Đường Thốc.” Lúc này Phong Trác Luân nhích lại gần gương mặt của cô, giọng nói hơi khàn, “Nếu em tìm,

cũng chỉ có thể tìm Đường Thốc.”

Đường góc ghech đúng là có nhiều công dụng, có thể dùng được cả hai hướng.

Cô cụp mắt, suy nghĩ có lẽ hôm nay là ngày “chồng bà đi” của anh đến, sự buồn bực trong lòng tiêu tan một chút.

Anh từ phía sau buông cô ra, nhìn gương mặt của cô vừa định dặt tay cô lên đầu thì bỗng nhiên một chiếc xe chạy vào trong tiểu khu.

Chiếc xe kia cách bọn họ không xa thì dừng lại, một người thấp bé từ trên xe nhảy xuống.

Cô gái nhỏ hướng phía sau bọn họ đi tới, khi đi đến trước mặt bọn họ thì dừng lại: “Sao chú không nhận điện thoại? Chú đưa cháu đến Lan Quế Phụng chơi một lần nữa đi.”

Là Milk.

Đôi mắt Phong Trác Luân chuyển động, buông lỏng bàn tay nắm tay cô không nói gì.

Milk thấy anh không trả lời, có chút không vừa lòng chống nạnh, đôi mắt trên gương mặt xinh đẹp trẻ trung kia dòm chuyển nhìn thấy Dung Tư Hàm đứng bên cạnh anh, Milk bỗng nhiên nảy ra ý định, mở miệng nói đùa: “Bạn gái chú có biết quan hệ giữa chú và ba cháu là gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Sam

Giọng nói khê khàng của Milk nghe ra càng rõ ràng hơn trong bóng đêm, bàn tay Dung Tư Hàm bị buông ra dần dần lạnh thấu lòng bàn tay, ngón tay cô giật giật, ánh mắt âm trầm nhìn nữ nhình tinh loli thời đại mới trước mặt.

“Cô ta khẳng định không biết rồi.” Milk thấy thế, trên mặt tràn đầy ý cười hứng thú, “Thật là thú vị, nếu không bây giờ cháu nói hết chuyện cô ta không biết cho cô ta nghe?”

Âm cuối rơi xuống, Dung Tư Hàm rõ ràng cảm nhận được cơ thể Phong Trác Luân đứng bên cạnh đột ngột cứng đờ.

Cơ thể cô ban nãy ảm áp vừa ở trong vòng tay anh giờ dần dần tiêu tan theo làn gió đêm, cô bất giác ôm bả vai của mình, hồi lâu không hỏi gì cả, cô bầm lòng bàn tay nghiêng đầu nói với anh: “Em đi lên trước.”

“Khoan đã.” Phong Trác Luân bất giác vươn tay bắt lấy cổ tay cô, anh cúi đầu nhìn gương mặt cô, đôi mắt cô hơi run rẩy, nhưng vẻ bình tĩnh giấu hết cơn sóng ở đáy mắt.

Cô chính là một người như vậy, cho dù nằm trong thế bị động, ở cục diện hoàn toàn không biết gì, cô đều sẽ tuyệt đối không cho phép bản thân có chút yếu đuối và thất thố.

Anh sợ, nội tâm nhận hết dày vò, cho dù đến một ngày không còn đường đi được, cô cũng vẫn có thể đối mặt như vậy.

Một lúc lâu sau, anh động đậy khoe môi buông lỏng cổ tay cô ra, trên gương mặt anh khôi phục lại vẻ mặt thờ ơ, anh lạnh nhạt nói: “Em lên trước đi, lát nữa anh trở về.”

Dung Tư Hàm rút cuộc không thể kiềm chế khoe miệng mà cong lên nụ cười lạnh, nhẹ nhàng hất tay anh ra, cô chẳng hề quay đầu xoay người đi lên lầu.

“Cô ta rốt cuộc có gì tốt chứ?” Milk đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng cô biến mất trong tòa lầu, Milk nhướn mày nhìn anh, “Cháu thấy cũng vậy thôi, ngoại hình rất xinh đẹp, có điều cũng không đến nỗi giống ruồi bọ không đầu chung tình với cô ta đến nước này chứ?”

“Là hấn gọi cháu tới?” Phong Trác Luân chuyển đề tài, mặt mũi tối sầm.

“Đương nhiên không phải!” Milk vừa nghe được đại từ này thì toàn thân liền run lên, phiên muộn nói, “Cháu thả mỗi ngày ở bên ngoài quay phim cách ông ấy càng xa càng tốt!”

Anh cụp mắt, sau đó cười nhạt: “Vậy ban nãy sao cháu lại nói những lời kia với cô ấy?”

“Đầu lòng rồi?” Rốt cuộc Milk vẫn là một đứa nhỏ, cho dù đã có thể dễ dàng bơi lội trong giới giải trí vàng thau lẫn lộn, lúc này trên khuôn mặt Milk vẫn hiện ra chút tính hồn mắt bướng bỉnh, “Cháu chỉ là thật sự không thể nhìn được đáng về hiện giờ của chú, chú đã biết rõ ràng... tại sao còn muốn tiếp tục,

không sớm cắt đứt sạch sẽ với cô ta? Phải chờ tới một ngày chú không còn sức tự giải thoát, bị hủy hoại hoàn toàn sao? Hay là chú chỉ muốn dùng điều này để khiêu khích?”

Thấy sắc mặt anh thân nhiên không nhìn ra vui giận, Milk nhú mồm, càn vớ vãi hô to với anh: “Phong Trác Luân, chú thật sự không muốn sống nữa ư?! Hiện tại dù cho chú trở về Pháp sống một mình cũng được, chú ở đó tự do tự tại nhiều năm như vậy, muốn câu cô gái nào mà không được? Tại sao nhất định phải là cô ta chứ?”

Đúng vậy, vì sao nhất định phải là cô ta?

Thời gian sẽ không ngừng lại bởi vì thiếu cô, tại sao nhất định phải vì một người mà ép chính mình đến tình cảnh này? Trước đây anh chơi đùa như vậy có cái gì là không qua được, có cái gì không nằm trong lòng bàn tay lại có thể cứng rắn chạy thoát?

Anh làm sao biết thật lòng quan tâm đến một điều, hoặc là hứa hẹn với một người.

“Quả thực.” Im lặng một hồi, Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo với Milk, “Tóc vàng mắt xanh, eo thon ngực vênh, cực kỳ gợi cảm. . .đều được cả.”

“Cái này đúng rồi!” Milk hình như nhẹ nhàng thở ra, “Thừa lúc bây giờ còn kịp mà thu tay lại.”

Phong Trác Luân nhếch môi không nói gì.

Lúc này Milk nhón chân vỗ vai anh, đột nhiên toàn thân chấn động sức nhớ gì đó, trùng to mắt nói: “Suýt nữa quên mất việc chính! Ban nãy lúc cháu ra ngoài hình như nhìn thấy trong nhà có bác sĩ ra vào đưa người tới xe cứu thương, chú nói xem có lẽ nào là mẹ chú. . .?”

Bờ lưng anh cứng đờ, nhìn Milk từ trên cao xuống, khuôn mặt anh lập tức trở nên hơi đáng sợ: “Cháu xác định sao?”

“Lúc ấy có xe chờ nên cháu phải lên, không nhìn kỹ lắm.” Milk lắc đầu, “Vừa nãy cháu mới sai người đi thăm dò, bây giờ chú lên xe cháu, nếu tin tức là thật chúng ta đi thẳng tới bệnh viện kia.”

Mặt mày Phong Trác Luân càng lạnh lùng hoảng loạn hơn, lúc này anh “ừ” một tiếng ngắn gọn, lập tức đi theo sau Milk về phía chiếc xe.

**

Vừa thức giấc, trời bên ngoài đã sáng tỏ.

Dung Tư Hàm nằm một bên giường, bên cạnh vẫn trống trơn, cô vươn tay sờ ra giường lạnh lẽo.

Anh cả đêm không về.

Lúc ngủ cô không đóng cửa sổ, giờ đây bị gió thổi mở ra một chút, gió lạnh lập tức tràn vào cả phòng, cô xuống giường đi qua đóng cửa sổ lại, tiến về trước mấy bước rồi yên lặng đứng cạnh tủ đầu giường.

Trên tủ đầu giường còn đặt cái cốc của anh, cạnh gối còn đặt áo ngủ của anh.

Cô nhìn đến khi ánh mắt càng lúc càng u ám, lúc này di động đặt ở một bên đột nhiên vang lên.

“Hàm Hàm?” Cô bắt máy, giọng Lý Lị ở đầu dây bên kia nghe ra rất hốt hoảng, “Đã dậy rồi à?”

Cô “vâng” một tiếng, giọng trầm thấp, “Mẹ.”

“Con đoán xem hiện tại mẹ đang ở đâu?” Lý Lị thần bí hạ giọng thấp mấy phần.

Trong lòng Dung Tư Hàm đang hết sức phiền hà, cô điều chỉnh giọng nói, điềm tĩnh trả lời một câu: “Không đoán được.”

“Con khẳng định không đoán được!” Lý Lị ngược lại không nhận ra tâm tình xuống dốc của cô, bà tự quyết định tiếp tục, “Bây giờ mẹ vừa xuống máy bay, đã ở Hồng Kông rồi!”

Bàn tay cô cầm di động run lên, ý nghĩ bay nhanh trong đầu óc, có phần không dám tin: “. . .Mẹ, mẹ nói thật ư?”

“Lừa con làm gì? Nếu không phải sợ con thật sự bị mẹ hù chết thì mẹ sẽ đến thẳng cửa nhà con đấy!”

Tầm mắt Dung Tư Hàm lướt qua, khôi phục lại hô hấp, lúc này cô lập tức dùng một tay cầm quần áo và đồ đạc của Phong Trác Luân đặt ở bên giường cất vào tủ đồ, cô nói với đầu dây bên kia: “Mẹ chờ con một chút, bây giờ con lập tức gọi xe qua đón mẹ.”

“Được, không vội.” Lý Lị cao giọng đáp lại, “Còn nhiều người xếp hàng lắm, ra cửa khẩu khẳng định tốn thời gian, mẹ chờ con ở bên ngoài.”

...

Động tác trên tay Dung Tư Hàm giống như đánh giấc, cô dùng tốc độ nhanh nhất cất tất cả đồ đạc của anh trong căn hộ nhét vào va ly anh mang đến,

sau đó cầm túi xách chạy ra khỏi nhà.

Xe chạy rất nhanh, chưa đến một lúc đã tới sân bay, cô suy nghĩ thật lâu, lúc vào sân bay vẫn gửi tin nhắn cho anh.

Buổi sáng người qua lại trong sân bay vội vàng, Lý Lị không bắt điện thoại, cô gọi mãi nhìn xung quanh vẫn không nhìn thấy người, trong lòng dần dần hơi lo lắng.

Khi đến cạnh cây cột thì điện thoại rút cuộc được nối kết, cô cầm di động nói ngay: “Mẹ đang ở đâu? Con không tìm thấy mẹ.”

“Con nhìn đằng trước này.” Trong âm thanh của Lý Lị vậy mà mang theo mấy phần ý cười tinh tế.

Dung Tư Hàm cầm điện thoại đi về trước mấy bước, vừa nhắc mắt lên liền nhìn thấy trong tiệm cà phê cách đó không xa, Lý Lị đang ngồi tại chỗ vẫy tay về phía cô, cô thờ phào nhẹ nhõm cúp máy đi qua, khi sắp đi đến thì ánh mắt dời chuyển, bước chân cô lập tức dừng lại.

“Hàm Hàm.” Có người ngồi đối diện Lý Lị, người kia ngồi một mình, bên cạnh không có một tùy tùng nào, ánh mắt nhìn cô vẫn dịu dàng như nước, giống như sáng hôm qua khi ở tại tòa án, “Em đã đến rồi.”

Lý Lị thấy thế, lúc này bà từ chỗ ngồi đứng dậy, mặt mang ý cười đi về phía cô nói: “Lúc mẹ vừa ra cửa khẩu thì chính là cậu La bảo người giúp mẹ ra cửa khẩu mau chóng, còn cùng mẹ ngồi đây chờ con.”

Trên khuôn mặt La Khúc Hách mang theo nụ cười lịch lãm ấm áp trước sau như một, sắc mặt chuyên chú nhìn cô.

Cảm giác lạnh buốt từ ngón chân trào lên trên cùng, Dung Tư Hàm cắn chặt răng vừa định mở miệng thì hần từ chỗ ngồi đứng dậy, lễ phép nói với Lý Lị: “Bác gái, nếu bác không ngại buổi trưa có thể cho cháu vinh dự mời bác một bữa cơm không?”

Người đàn ông anh tuấn khiêm tốn lịch sự, làm ra bất cứ hành động nào cũng khiến người ta thấy hài lòng thoải mái.

Lý Lị vốn đã quen với trường hợp này, lúc này bà quay đầu tươi cười chế nhạo liếc nhìn con gái mang sắc mặt phức tạp một cái, sau đó bà ung dung gật đầu nói được.

**

Nhà hàng cao cấp hoàn cảnh trang nhã, La Khúc Hách vung tay bao trọn, cả nhà hàng ngoài bọn họ thì không có người khách thứ hai.

Một người là cán bộ cao tuổi làm việc trong cục nhiều năm, một người là con cả gia tộc lớn chỉ tay tung hoành thương trường, lần đầu gặp mặt đối thoại qua lại, trên bàn ăn lại là bầu không khí hài hòa.

Cả quá trình Dung Tư Hàm không nói mấy câu, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm gì.

“Bác gái, món ăn có hợp với khẩu vị của bác không?” Lúc này La Khúc Hách đặt đĩa xuống, ôn hòa hỏi người đối diện, “Bác còn muốn gọi thêm món khác không?”

“Không cần.” Lý Lị cười gật đầu với hần, bà nhìn thoáng qua Dung Tư Hàm ở bên cạnh, thân thiết bóp bờ vai cô, “Hàm Hàm, người con có phải không thoải mái không? Sao con ăn ít vậy.”

“Không ạ.” Cô lắc đầu, “Con không có khẩu vị thôi.”

La Khúc Hách cũng nghe rõ lời cô, lúc này hần lập tức vẫy gọi nhân viên phục vụ tới đây tính tiền.

“Không cần.” Hần vừa muốn đưa thẻ cho nhân viên phục vụ, cô lập tức giơ tay ngăn lại, cô lấy ra thẻ mình từ trong túi xách.

“Hàm Hàm, trước đó đã nói ở sân bay bữa cơm này là do tôi mời bác gái.” Gương mặt hần mang ý cười, trong giọng nói còn mang theo một tia thân thiết rõ ràng.

“Không cần làm phiền anh La nữa.” Cô nghe xong lời hần, về mặt càng xa cách hơn, cô bảo nhân viên phục vụ lấy đi thẻ của mình, “Anh đến sân bay đón mẹ tôi, ân tình này đã không biết làm sao để trả, còn thêm bữa cơm này, không phải là muốn tôi bán nhà để trả sao?”

Lời nói cô mang hàm ý khác, ngay cả Lý Lị cũng nghe ra, La Khúc Hách thu lại tấm thẻ của mình, vẫn là nụ cười ôn hòa: “Vậy rút cuộc là tôi làm điều thừa rồi.”

Lúc này Lý Lị hơi oán trách liếc nhìn Dung Tư Hàm một cái, bà bình thản nói với hần: “Cám ơn cậu.”

“Bác gái khách sáo rồi.” Hần lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, giống như đang nói chuyện vụn vặt, “Ân tình khó đền, lòng người càng khó bù đắp, chuyện đã để vượt mắt, cháu có hối hận cố gắng có khả năng bao nhiêu cũng chẳng có chút tác dụng, chỉ khiến người ta chán ghét.”

Lý Lị cười nhạt, gật đầu không nói gì thêm, Dung Tư Hàm nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn tú của hần thoáng hiện vẻ đau buồn, mày cô càng nhíu càng chặt.

...

Từ nhà hàng đi ra, La Khúc Hách đứng ở một bên đích thân giúp bọn họ đón xe, người đàn ông tuấn tú cao lớn đứng ở ven đường, các cô gái không ngừng quay đầu nhìn lại, lúc này Lý Lị kéo Dung Tư Hàm đến bên người, bà cau mày hỏi cô: “Hàm Hàm, rốt cuộc con sao thế? Vì sao phải dùng thái độ như vậy đối với cậu ta?”

“Con nên dùng thái độ gì đối với anh ta?” Cô điềm tĩnh đáp lại, “Anh ta ngay cả bạn bè cũng không tính.”

“Thế à?” Lý Lị quan sát biểu cảm của con gái, lúc này bà gần từng tiếng nói với cô, “Lúc ở sân bay cậu ta cho mẹ biết, con và cậu ta từng ở bên nhau bốn năm trời.”

Con người Dung Tư Hàm lập tức co lại, sắc mặt liền thay đổi.

“Bác gái.” Xe taxi đỗ lại trước mặt hai người, giờ đây La Khúc Hách đi tới trước mặt bọn họ, vươn tay giúp bọn họ mở cửa xe, “Nếu bác và Hàm Hàm đồng ý, mấy hôm sau cháu có thể cùng bác dạo chơi Hồng Kông.”

Cô còn chưa lên tiếng thì lúc này vô tình tầm mắt lướt qua trông thấy phía sau La Khúc Hách có hai người đi tới.

Vóc dáng thấp bé đè xuống vành nón nhìn thấy có thể nhận ra là Milk, cô gái đang khoa chân múa tay nói chuyện, tươi cười đầy mặt, mà người đàn ông bên cạnh Milk khuôn mặt hết sức anh tuấn, trên mặt treo nụ cười lười nhác mà Dung Tư Hàm quen thuộc nhất.

Đó là Phong Trác Luân một đêm chưa về.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Sam

Phong Trác Luân vốn đang hơi khom lưng lắng nghe Milk bên cạnh nói chuyện, lúc này ánh mắt anh vừa dời chuyển bước chân lập tức ngừng lại.

Đám người qua lại bên cạnh chẳng hề gián đoạn, khu vực trạm xe nhỏ như vậy, tuy cách xa mấy bước lại dường như một khoảng cách sâu không thấy đáy.

Ánh mắt anh lặng lẽ dừng trên khuôn mặt Dung Tư Hàm, thu từng tác một trọn vẹn vào đáy mắt mình.

Lông mi cô khẽ run, cho dù có che giấu thế nào cũng không thể ẩn đi vẻ dao động dễ nhìn thấy kia.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng trước người cô có lẽ cũng chú ý tới tầm mắt cô, hần xoay người lại mặt đối mặt với anh.

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, trên khuôn mặt vẫn lộ ra ý cười dịu dàng ôn hòa, hần chẳng hề hoang mang nhìn vào mắt anh.

Phong Trác Luân đứng tại chỗ không động đậy chút nào, anh nắm chặt bàn tay, vẻ mặt dần dần trở nên hờ hững lạnh băng, Milk ở bên cạnh khi nhìn thấy La Khúc Hách thì lập tức theo bản năng lùi một bước tới sau lưng anh, vươn tay nhẹ nhàng túm lấy góc áo anh.

“Hàm Hàm, đây là bạn em à?” Máy giây giằng co im ắng, lúc này La Khúc Hách nghiêng đầu hỏi Dung Tư Hàm ở phía sau, trong âm thanh êm dịu mang chút thân mật.

Dung Tư Hàm không có biểu cảm gì, cô chẳng nhìn lại Phong Trác Luân mà mở ra cửa xe taxi để Lý Lị ngồi vào, còn mình thì ngồi vào sau đó rồi đóng cửa xe.

La Khúc Hách thu hồi ánh mắt, hần xoay người cũng ung dung mở ra cửa xe ghé lái phụ, nói địa chỉ với tài xế, hơi khom người cũng ngồi xuống.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, xe taxi nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ như thoi đưa.

Bấy giờ Milk rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, từ phía sau Phong Trác Luân lùi một bước, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt anh Milk lập tức sợ tới mức ngay cả nói cũng chẳng dám.

Thật đáng sợ, bình thường anh là một người tùy tính, trên mặt vĩnh viễn không thấy rõ vui giận, giờ phút này khuôn mặt anh lạnh như băng chẳng hề có chút độ ấm nào.

“Này.” Milk kéo tay áo anh, dè dặt hỏi, “Còn ăn cơm không?... Hoặc là tự chú quay về căn hộ nghỉ ngơi đi?”

Cả đêm đều đứng ở bệnh viện, Milk còn ngủ một giấc trên giường bệnh bên cạnh, anh thì gần như không chợp mắt.

“Không cần.” Trong đôi mắt anh có thứ gì đó hoàn toàn tối sầm, anh cong khoe môi nhạt nhẽo ý bảo Milk tiếp tục đi về phía trước, “Cùng cháu ăn cơm, sau đó tôi trở lại bệnh viện.”

Anh làm sao có thể ôm may mắn đối với mình chứ?

Từ trước đến nay cũng chưa nhận được, luôn luôn bị đập tan, hiện tại không sớm một phút, không muộn một giây, mọi thứ đều tan tành như anh đoán trước, ngay cả chút sức chống chọi cũng chẳng thể tồn tại.

Tựa như ban nãy vừa nhận được tin nhắn của cô vậy.

“Sau khi thu dọn xong đồ đạc của anh thì em sẽ giúp anh gửi về, chia tay đi.”

.....

Trên xe taxi không ai nói chuyện, Dung Tư Hàm vẫn im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, lúc này chỉ nghe Lý Lị thấp giọng hỏi bên tai cô: “Chàng trai vừa gặp được trên đường có phải là phù rể hôm Lục Lục kết hôn lần trước không?”

Phó trưởng ban Lý luôn có trí nhớ rất tốt, nửa phần cũng không nhận sai, cô bấm chặt lòng bàn tay hòa hoãn cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, nhẹ giọng “Vâng” một tiếng.

“Vậy sao con không chào hỏi với cậu ta?” Lý Lị cảm thấy hơi lạ, “Hai đứa không phải cũng là bạn ư?”

“Không quen thân lắm.” Tay cô run rẩy, hồi lâu sau chỉ thản nhiên thốt ra bốn chữ.

Lý Lị chẳng hoài nghi gât đầu, sau đó thờ dãi: “Cô bé ban nãy là bạn gái của cậu ta à? Tuổi còn nhỏ quá, trông chừng mười lăm mười sáu thôi, cái này cũng kỳ cục quá đi.”

Cô nghe được khuôn mặt càng u ám thêm mấy phần.

La Khúc Hách ngồi ở phía trước, ánh mắt vẫn thông qua tấm gương phản chiếu để ý tới sắc mặt của cô, lúc này xe đỗ lại dưới lầu căn hộ, sau khi xuống xe hẳn tự mình giúp Lý Lị xách hành lý, khiêm tốn nói lời từ biệt với Lý Lị.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm giao chìa khóa trong tay cho Lý Lị, “Mẹ lên trước chờ con, con sẽ lên ngay.”

Lý Lị gât đầu, tò vè hứng thú liếc nhìn cô và La Khúc Hách, sau đó bà xách hành lý đi vào tòa nhà.

“Tôi xin lỗi.” Xung quanh tĩnh lặng, La Khúc Hách đứng trước mặt cô, lúc này thông thả cất tiếng, “Tôi biết những việc tôi làm hôm nay đã ảnh hưởng đến cuộc sống của em.”

“Nhưng tôi không thể không chế, tôi không thể nào kiềm chế bản thân làm những việc này, cho dù tôi biết sẽ càng khiến em chán ghét.” Dừng một chút, sắc mặt hần trịnh trọng, nghiêm túc mà âm trầm, “Tôi chỉ có thể bắt tay từ chỗ mẹ em, có một phần vận cơ hội, tôi cũng bằng lòng làm vậy.”

Thấy cô đứng tại chỗ không nói gì, hần nói lòng cà-vạt nói tiếp: “Từ trước đến nay tôi chưa từng thân thiết với bất cứ người phụ nữ nào ngoài em ra, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy.”

“Hàm Hàm, em hãy cho tôi một cơ hội nữa đối xử tốt với em, được không?”

Người đàn ông đứng đầu Hồng Kông thốt ra từng chữ rõ ràng, tình sâu ý nặng, xung quanh chẳng có bất cứ tùy tùng nào, cứ vậy đứng lẻ loi trước mặt cô, hạ thấp mình đến khiêm nhường, giọng điệu gần như cầu xin.

Hắn là không có một cô gái nào sẽ không động lòng.

“La Khúc Hách, thực ra tôi rất bội phục anh.” Hồi lâu sau, Dung Tư Hàm lùi về sau một bước, “Anh vĩnh viễn có khả năng không cần một chút thật tình, quang minh chính đại thốt ra lời nói không có câu nào là thật.”

“Hai năm trước sao anh lại không thể không chế đi tìm tôi?” Cô cười lạnh nói, “Đề tôi giúp anh trả lời nhé, bởi vì hiện tại nhà họ Chung bắt đầu xuống dốc, anh coi Chung Thành là đồ vứt đi, Chung Hân Dực không còn giá trị lợi dụng với anh.”

Hắn không trả lời thẳng, ngược lại nói: “Chỉ tin dùng hết cũng có một ngày chuộc lại, tôi chỉ biết hiện tại tôi sẵn lòng không tiếc mọi thứ để em trở về bên tôi lần nữa.”

“Trở lại bên cạnh anh tiếp tục bị anh coi là kẻ thứ ba được bao nuôi ư?” Cô gần từng tiếng nói, “Trước đây bao nuôi bốn năm, lần này anh định bao nuôi bao lâu? Tám năm?”

La Khúc Hách nhú mày, không lên tiếng.

“Đừng dùng thời gian quý giá của anh để diễn trước mặt tôi nữa.” Dung Tư Hàm mỉm môi, sắc mặt mỗi một, “Anh không mệt, nhưng tôi thì mệt rồi.”

**

Lúc trở về căn hộ, Lý Lị đang mở va ly thu xếp đồ đạc, thấy cô trở về bà lập tức dừng lại việc trong tay, kéo ra cái ghế cạnh bàn ăn, bà nhún mảy với cô.

Đáy lòng Dung Tư Hàm âm thầm thở dài một hơi, lúc này cô bỏ túi xuống, đi tới ngồi đối diện bà.

“Hàm Hàm, con thành thật nói với mẹ trước đi, mấy năm con đến Hồng Kông đã từng có mấy người bạn trai?” Sắc mặt Lý Lị không nhìn ra vui giận, âm thanh không cao không thấp.

Cô động khước miệng, chậm rãi đáp: “Hai người, đều chia tay rồi.”

Lý Lị hít sâu một hơi: “Con chưa bao giờ nhắc tới chữ nào với mẹ và ba con.”

Cô cup mắt, ngón tay xoắn chặt, không biết phải nói gì.

“Mẹ thực sự không ngờ.” Lý Lị thấy cô chẳng nói gì, lúc này bà nhích người tới gần, “Con có biết không hôm nay cái cậu kia nói với mẹ con và cậu ta ở bên nhau bốn năm, hy vọng mẹ có thể giúp cậu ta xin con tha thứ lần nữa, con có biết mẹ có cảm giác gì không?”

“Đầu tiên mẹ mặc kệ bối cảnh của người này, nhân phẩm phương diện khác thế nào, giữa cậu ta và con đã từng xảy ra chuyện gì.” Trong lời nói Lý Lị đã mang chút tức giận, “Trong lòng mẹ chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, sự hiểu biết của mẹ về con gái mình còn không bằng một người ngoài.”

Dung Tư Hàm nghe vậy trong lòng càng ngày càng chua chát, cô cắn môi nhắm mắt.

Nữ cán bộ giới giang từng trải bóp mi tâm, trong giọng nói dần dần mang theo một tí mệt mỏi: “Lúc trước ba mẹ hy vọng con không ở dưới sự trợ giúp và che chở của ba mẹ, dựa vào sự cố gắng của bản thân đối mặt với từng chuyện xảy ra trong cuộc sống của con, lăn lộn mài giũa tính tình nuông chiều từ bé của con. Hai năm học nghiên cứu sinh, công việc...con đều làm tốt từng việc, chưa từng khiến mẹ thất vọng.”

“Nhưng mẹ đã quên mất điều nên được chú ý và dạy dỗ con gái nhất.” Lý Lị nhìn con gái mình, “Mẹ luôn thừa áp đặt quyết định của mình cho con, chỉ hy vọng con dựa theo tiêu chuẩn và yêu cầu của mẹ tìm một chàng trai tốt, tuân tự mà tiến kết hôn lập gia đình, nhưng mẹ lại hoàn toàn không nói với con nên làm sao đối đãi với tình cảm... Mẹ cảm thấy mình rất thất bại.”

“Con xin lỗi.” Hốc mắt cô dần ửng đỏ, “Mẹ, là con gạt mẹ và ba, là vấn đề của bản thân con, không có liên quan tới mẹ.”

Từ nhỏ tuy rằng Lý Lị và Dung Thành rất ít khi quản giáo cô, đa số thời gian bận công việc và xã giao, nhưng chỉ cần hai người được nghỉ ngơi là cố gắng dành thời gian ở cùng cô, tự mình dạy dỗ cô, bọn họ cho cô cuộc sống đầy ngộ, dạy cô học hành, lễ nghi, tri thức, cũng chiều chuộng quan tâm cô, bọn họ làm ba mẹ tuyệt đối không thể nói không tốt.

Hắn là cô đánh giá mình quá cao, sự chịu đựng tám năm qua đều do bản thân cô, bây giờ rốt cuộc sức cùng lực kiệt, không thể trách bất cứ ai.

“Mẹ đặt vé máy bay ngày mai, con theo mẹ về trước.” Sau khi Lý Lị im lặng một lúc lâu, bà bóp nhẹ mu bàn tay cô, “Sau khi về nhà con hãy suy nghĩ kỹ càng, có thể lựa chọn trở về nữa, hoặc là từ nay về sau ở lại thành phố S, con suy nghĩ thế nào về chuyện của mình thì hãy nói với mẹ, được không?”

Lý Lị bình thường phần lớn thời điểm tương đối cứng cỏi, bà chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô.

Dù sao huyết thống gần gũi, tuy Lý Lị thất vọng về việc cô giấu diếm, nhưng dù sao trong lòng bà càng thương cô hơn.

Thế lực tinh thần của Dung Tư Hàm quá mệt mỏi, vành mắt cô đỏ ngầu hơi gạt đầu.

Cô chỉ có ba mẹ.

Tám năm nay đã đến điểm cuối, sự kiên quyết và kiên trì cuối cùng của cô để chống đỡ chính mình rốt cuộc cũng bị chính tay anh làm tan vỡ.

Cô động lòng, nhưng anh ngay cả tình yêu cũng không còn sức để cho nữa.

**

Người đại diện của Milk đến nhà hàng đón Milk tới cuộc họp báo buổi chiều, một mình Phong Trác Luân quay về bệnh viện, tới tầng trật khu điều trị.

Tại cửa có hai người đàn ông mặc âu phục đen canh gác, thấy anh đi tới, hai người đều bước sang bên cạnh một bước kêu một tiếng “cậu Phong”, một người trong đó vươn tay giúp anh mở cửa.

Nằm trên giường bệnh là một người đàn bà trung niên tướng mạo xinh đẹp, bên cạnh có mấy vị bác sĩ đang hết lòng giúp bà kiểm tra, người đàn bà mê man cả đêm vừa mới tỉnh dậy, lúc này hơi dựa vào gối, khuôn mặt tái nhợt, không có chút màu máu.

Nghe được tiếng mở cửa người đàn bà hơi mở mắt ra, nhìn thấy anh tới, khoe miệng bà dùng sức kéo ra một nụ cười dịu dàng.

“Trác Luân.”

Bước chân Phong Trác Luân khựng lại, anh không lên tiếng đáp lại, lúc này đi đến mép giường chậm rãi ngồi xuống.

“Tình hình kiểm tra thế nào?” Lúc này anh ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi bác sĩ ở một bên.

“Sau lần phẫu thuật vào mấy năm trước, kết quả kiểm tra định kỳ hằng năm đều tốt, nhưng mà...”

“Đừng bày ra bộ dạng ông báo cáo với anh ta.” Phong Trác Luân nhú mày, ngữ khí khác với vẻ thờ ơ thường ngày.

“Chẩn đoán chính xác là tái phát, hơn nữa...” Bác sĩ đành phải đưa báo cáo trong tay cho anh, có phần muốn nói lại thôi nhìn người đàn bà nằm trên giường, hình như đang cố gắng cân nhắc câu chữ.

“Ông nói đi, không sao.” Người đàn bà ôn hòa lên tiếng.

Phong Trác Luân im lặng xem báo cáo trong tay, trên khuôn mặt nhìn không ra vui giận.

“Các người không phải có tiếng là đoàn điều trị chuyên nghiệp nhất sao?” Anh nở nụ cười khinh khi, “Không phải nói hiệu quả điều trị còn tốt hơn so với nước ngoài? Bây giờ tái phát, các người định chữa trị thế nào hả?”

“Thái tử nói đối với chứng ung thư thời kỳ cuối nên giảm bớt đau đớn, quá trình điều trị không cần quá nặng nề.” Bác sĩ bên cạnh bình tĩnh bổ sung.

“Anh ta bảo ông đập đầu vào tường ông cũng làm phải không?” Anh nghe được càng cười tươi hơn, vươn tay ném bảng báo cáo lên tủ đầu giường.
“Sao các người không nói thẳng ra là không cần điều trị, trực tiếp lấy thuốc diệt chuột độc chết đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Sam

Mặc dù anh không mang khí thế lạnh băng u ám bức ép người khác, nhưng lời nói sắc bén hờ hững lại thực sự khiến cho mấy vị bác sĩ không dám thờ ơ.

Sắc mặt của người đàn bà nằm trên giường hơi phức tạp, ánh mắt bà nhìn Phong Trác Luân chăm chú, bà muốn chạm vào ngón tay anh tỏ ý anh đừng nói nữa, nhưng anh thu về ngón tay tránh đi.

“Câu Phong, bệnh của Phong phụ nhân tái phát cậu gán ép trên đầu chúng tôi, chúng tôi cũng hết cách, việc chúng tôi có thể làm là cố gắng hết sức tiến hành điều trị, quan trọng là phải đề trạng thái tâm lý của Phong phụ nhân thoải mái, có thể phối hợp với chúng tôi, chúng tôi mới có khả năng kéo dài thời gian.” Một vị bác sĩ đeo mắt kính lúc này miễn cưỡng cất tiếng.

Càng lắng nghe Phong Trác Luân càng thấy nực cười, anh nhướn mày nhìn bọn họ chẳng nói lời nào.

“Phong phụ nhân.” Lúc này một nữ bác sĩ dời hướng về phía người đàn bà trên giường bệnh, “Xin hỏi bà muốn ở lại bệnh viện tiến hành trị liệu hay là về nhà tĩnh dưỡng trị liệu?”

Người đàn bà nghiêng đầu liếc nhìn Phong Trác Luân một cái, bà vừa định lên tiếng thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

“Thái tử.”

La Khúc Hách từ ngoài sai bước vào, mấy vị bác sĩ vừa thấy hắn đến vội vàng thờ phào một hồi, cùng cung kính chào hỏi hắn, sau đó toàn bộ đều lui ra trước.

Hắn động đậy ngón tay, A Nghiêm đi theo bên cạnh hắn cũng lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Dì Du, xin lỗi tôi đã đến muộn.” La Khúc Hách đứng cạnh giường bệnh, hơi khom người, mặt mày ôn hòa cúi đầu nhìn người đàn bà, “Ngoại trừ nhóm bác sĩ ban nãy lúc trước chăm sóc di quen thuộc với bệnh tình của dì, hiện tại tôi ra nước ngoài mời sang vài vị bác sĩ tốt nhất, sáng mai sẽ đến, dì hãy yên tâm, quá trình điều trị và thuốc men sẽ không quá nặng nề, dì yên tâm phối hợp với bọn họ là được rồi.”

Phong Du trên giường bệnh sau khi lắng nghe hắn nói xong thì ánh mắt bà dịu dàng, gật đầu với hắn.

“Về ba, ông ấy bàn xong chuyện làm ăn thì sẽ quay về Hồng Kông, đợi ngày mai ông ấy qua đây, sau khi xem tình huống của di thì sẽ đón di trở về.” Hân nghiêm nghị nói, “Di ở trong nhà, mọi người đều có thể chăm sóc, bác sĩ cũng có thể chờ đợi bất cứ lúc nào.”

Từ khi La Khúc Hách tiến vào phòng bệnh thì Phong Trác Luân chẳng nói câu nào nữa, lúc này anh đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh.

Phong Du muốn động dậy nhưng không có sức, bà chỉ có thể nhìn bóng lưng anh gọi anh lại: “Trác Luân, con đi đâu?”

“Không trở ngại hai người mẹ con tình thâm.” Phong Trác Luân dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ, anh cười hờ hững, “Dựa theo những lời bác sĩ vừa nói, chỉ cần các người một nhà đoàn tụ thì trạng thái tâm lý của bà tốt rồi, đi đâu điều trị, làm sao điều trị, hiệu quả đương nhiên rất tốt rồi.”

Lời anh không nặng, nhưng Phong Du nghe được sắc mặt đã tái nhợt giờ đây càng không có màu máu, ánh mắt bà khẽ run nhìn anh, khóe miệng mấp máy nhưng không thốt ra lời nào.

“Di Du, di vừa giải phẫu xong, lúc này đừng nên cố gắng hoạt động quá nhiều thì tốt hơn.” La Khúc Hách điềm tĩnh ung dung cất tiếng dặn dò, hân lấy ra cái gối tựa trên lưng giường, dịu dàng cẩn thận hơi ngồi lên.

Phong Trác Luân nhìn điệu bộ quan tâm của hân, khéo léo gần gũi, ra vẻ người con có hiếu.

“Buổi tối tôi còn có một bữa tiệc, tôi đi trước, ngày mai tôi và ba cùng nhau sang đây thăm di.” La Khúc Hách ôn hòa nói xong, vươn tay đắp chăn cho bà, “Di nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Được, cháu bận việc của mình đi.” Phong Du dịu dàng đáp lại, ánh mắt vẫn dừng tại trên người cách đó không xa.

La Khúc Hách thấy thế cong lên khóe môi cười đi tới cạnh cánh cửa, lúc đi qua bên người Phong Trác Luân hân khựng bước chân, dừng lại.

Chiều cao hai người đàn ông gần như tương đồng, một người thân hình mảnh khảnh, một người cân đối cường tráng, khuôn mặt tinh xảo khôi ngô, gần như khó mà phân biệt ai hơn ai.

Ba tiếng trước tại ven đường đồng người ồn ào, bọn họ cũng đối diện như vậy, người lạ tương đồng.

“Quả thật chỉ có di Du gặp chuyện cậu mới có thể hiện thân một lần.” Lúc này La Khúc Hách hơi kìm nén khuôn mặt anh, nở nụ cười ôn hòa đối diện anh, “Nếu hiện thân rồi vậy thì chăm sóc di ấy cho tốt, bệnh tình tái phát tình huống cấp bách, nói không chừng cậu đi lần nữa không quay đầu lại thì sẽ vĩnh viễn xa cách.”

Sau khi nghe xong Phong Trác Luân nhếch khóe miệng, trên khuôn mặt cũng treo nụ cười lười nhác vô vị thường ngày, nhưng trong ánh mắt chẳng có độ ấm nào: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Hai câu nói giao chiến, mỗi một tác không khí dường như bị đông lại. Vài giây im lặng như chết.

Tầm mắt giao nhau, La Khúc Hách không nói thêm gì nữa, xoay người vững bước ra khỏi phòng bệnh.

“Có phải như thế này mẹ sẽ vui sướng hay không?”

Trong phòng bệnh không còn ai khác, Phong Trác Luân đi mấy bước về bên giường, anh nhìn Phong Du mang giọng điệu châm chọc nói: “Mỗi người ở bên cạnh mẹ ở cùng mẹ, thỏa mãn nội tâm không đáy của mẹ, hai bên còn yêu thương lẫn nhau.”

Phong Du đang nhìn anh tỉnh tề, sau khi nghe xong hốc mắt bà hơi đỏ lên, bà muốn nói gì đó nhưng bắt đầu cất tiếng thì ho lên, hồi lâu sau lại ho ra một búng máu.

“Trên thế giới hẳn là không có đứa con bất hiếu thứ hai giống như con, có phải không.” Ánh mắt anh ảm đạm nhìn vết đỏ sẫm trên tấm chăn trắng như tuyết, anh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, “Sau khi mẹ nguy cấp có khả năng mắc bệnh không thể chữa khỏi thì đứa con ngược lại một mình cao chạy xa bay, thậm chí đã trở lại cũng không thèm nhìn lấy một cái.”

“Mẹ có biết con hận mẹ bao nhiêu không?” Anh nhếch khóe miệng, sau đó cười càng tươi hơn, “Gần như căm ghét đến cực điểm.”

Trên khuôn mặt gần như không khác mấy với Phong Du có một ít cảm xúc.

Phong Du ngồi trên giường nhìn anh chẳng hề quay đầu ra khỏi phòng bệnh, bàn tay dính máu của bà từ từ giờ lên che kín khuôn mặt.

Lý Lệ đã tới Hồng Kông vài lần, giờ đây thu dọn sơ hành lý, rồi xuống lầu tới siêu thị lân cận mua chút đồ ăn định ở nhà nấu bữa tối.

Dung Tư Hàm bỏ quần áo và đồ dùng tùy thân của mình vào va ly để ngày mai quay về thành phố S, lúc này cô trở về tủ chứa đồ dọn ra đồ đạc của Phong Trác Luân.

Hồi sáng nhét vào quá vội vàng, đồ bên trong còn lộ ra một chút ngoài va ly, cô đề va ly lại, lấy ra mấy thứ nhét lung tung, lẳng lẽ xếp vào lần nữa.

Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, quần áo... Mỗi một thứ dường như còn lưu lại hơi thở trên người anh, cô cup mắt xếp xong cái quần cuối cùng, bỗng nhiên nhìn thấy trong túi quần lộ ra một góc màu trắng.

Cô chợt nảy sinh ý nghĩ, bàn tay đã không tự chủ được rút ra thứ màu trắng kia.

Sắc trời dần tối sầm, cô ngồi xỏm tại chỗ im lặng thật lâu, rồi đứng dậy bỏ thứ kia vào trong túi của mình, kéo va ly lại rồi xách lên.

Đường Thốc mau chóng bắt máy, bạn học ngốc nghếch ghen tị huyết sáo lập tức cao giọng đùa giỡn ở đầu dây bên kia: “Trước hết đừng nói, để tôi đoán xem là bạn Hoa Luân hay là bạn Maruko nhà anh ấy đây?”

Dung Tư Hàm cứng họng một lúc, cô hít sâu một hơi.

“Tôi đoán ra rồi!” Lỗ mũi Đường Thốc hướng lên trời: “Anh khẳng định là Hoa Luân rồi! Nhóc Maruko bị anh ăn sạch ở trên giường ngủ chết rồi nên anh mới có thể nhớ tới tình yêu cũ là tôi đúng không?! Đúng không?!”

Cô bị biểu hiện ngốc đến trời đất chứng giám của người này khiến cho hoàn toàn mất kiên nhẫn, hồi lâu sau cô bình tĩnh thấp giọng nói: “Anh tới khu nhà của tôi một chuyến, tôi đưa đồ của anh ấy cho anh.”

Vừa nghe được giọng cô, người ở đầu dây bên kia đột nhiên im lặng giống như bị bắn chết, qua cả buổi mới run rẩy đáp lại một câu: “...Tại sao tôi luôn là người bị thương! Hai người... hai người lại làm sao hả?”

“Chúng tôi chia tay rồi.” Dung Tư Hàm ngắt lời anh ta, nói xong thì cúp máy ngay, cô xách va ly cầm chìa khóa xuống lầu.

Bóng đêm kéo tới mỗi một góc trong thành phố, gió lạnh mùa thu từ nơi không có quần áo che đậy chậm rãi xuyên thấu mỗi một bộ phận cơ thể con người, Dung Tư Hàm xách va ly đứng ở dưới lầu, vẻ mặt buồn rầu lạnh lùng.

Nhưng người đợi tới lại không phải Đường Thốc.

“Lần này là muốn chia tay thực sự phải không?”

Trên người Phong Trác Luân vẫn mặc quần áo tối hôm trước khi ra ngoài, lúc này anh vươn tay nhận lấy va ly cô xách trong tay, anh cố hết sức thu lại vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt, cong khòe miệng: “Để anh nghĩ xem... cảnh tượng này đã xảy ra mấy lần rồi? Lần trước là em lấy đồ đạc từ chỗ anh, lần này là anh cầm đồ đạc bị đuổi ra khỏi chỗ ở của em, lần này coi như hòa.”

Khuôn mặt anh vẫn xinh đẹp như vậy, cách nói chuyện như vậy, nụ cười vẫn vậy.

“Về đề nghị chia tay em đưa ra trong tin nhắn hồi sáng, anh không có ý kiến.” Anh không dây dưa, “Em còn có gì không rõ muốn hỏi anh không?”

“...Không có.” Cô nhìn anh, một sợi dây cuối cùng trong đáy lòng cất tiếng đứt đoạn, cô thu lại bàn tay trong túi áo dần dần nắm chặt vải vóc, cũng ung dung cười cười, “Anh cũng có điểm không rõ ràng à.”

Phong Trác Luân nhìn khuôn mặt điềm tĩnh vững vàng của cô, trái tim tựa như bị một sức lực khổng lồ vò nát từng tắc một, rốt cuộc đành nhắm mắt khép lại.

“Không có.” Anh cười càng sâu hơn, đường cong ánh mắt xinh đẹp, “Cho dù thời gian có ngắn bao nhiêu, suy cho cùng anh cũng chính thức yêu đương làm bạn trai bạn gái với Dung tiểu thư, bây giờ hợp tan vui vẻ, không cảm thấy có gì không ổn.”

Thấy cô chẳng nói gì, lúc này anh buông lỏng cần kéo va ly, nhẹ nhàng vươn hai tay về phía cô: “Anh đoán em chắc là cũng không cần anh thiết kế nhẫn kim cương kết hôn cho em, cái này coi như là quà chia tay.”

Bên tai là tiếng gió hơi chói tai, trước mắt Dung Tư Hàm rung rung ánh nước, thật lâu sau bước chân cô di chuyển liền bị anh ôm vào lòng.

Khuôn mặt cô vui trong lồng ngực anh gần như hít thở không thông, chỉ nghe được nhịp tim anh đập từng tiếng ngày càng dồn dập, sự ẩm ướt trong hốc mắt của cô không thể kiềm chế mà dần dần dính trên áo sơ mi của anh.

Thật lâu sau, Phong Trác Luân nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay, xoay người khom lưng xách hành lý lên.

Cô giờ tay lau mặt, bình tĩnh cất tiếng: “Ngày mai em cùng mẹ quay về thành phố S, có lẽ sau này sẽ không trở về Hồng Kông nữa.”

Bàn tay anh nắm cần kéo va ly run lên, hồi lâu sau anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô gật đầu, dùng giọng điệu như bạn bè bình thường nói: “Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, cho dù ở nơi nào, chỉ cần sống vui vẻ là tốt rồi.”

Cô đã từng nghe lời nói sắc bén châm chọc của anh, từng nghe lời ní non tràn đầy tình cảm của anh, nhưng chưa từng nghe qua anh như bây giờ, câu chữ trong xa cách mang theo đoạn tuyệt.

Tựa như đã tuyệt vọng tâm như tro tàn.

“Ừm, không có anh còn có người khác.” Cô nói theo, dồn ép nước mắt vòng vo trong hốc mắt, “Em sẽ không để chính mình sống khó chịu, em biết anh

cũng vậy.”

Anh không nhìn cô, cong lên khoe miệng cười, xách hành lý bước xuống bậc thang.

Chân trời tối tăm chìm xuống, ngoại trừ ánh sao trong trời đêm thì không còn ánh sáng nào khác.

Dung Tư Hàm nhìn bóng dáng anh chậm rãi đi xa, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cho dù có lâu bao nhiêu thì ngày này cũng sẽ tới, từ lúc bắt đầu bọn họ đã hiểu được.

Từ nay về sau có lẽ không bao giờ gặp lại nữa, không còn liên hệ gì nữa, những triền miên thân mật khi ở bên nhau, tổn thương nghi ngờ, dịu dàng yên tâm, tất cả đều phải hoàn toàn chôn hết thối đáng ngày hôm nay.

Tình mộng rồi anh tựa như người qua đường bình thường khác, dễ dàng rời khỏi cuộc sống của mình.

Thế nhưng anh nhất định không biết món quà chia tay mà cô tặng cho anh.

Không phải yêu, không phải hận, không phải oán trách, không phải không nỡ.

Là từ nay về sau cô không còn khả năng nguyện kiên trì với một người mà không cần hứa hẹn.

Là từ nay về sau cô rút cuộc không thể mong muốn cùng bất cứ ai ở bên nhau lâu dài.

Sự thành tâm thật ý mà cô cho anh, rút cuộc không thể cho người thứ hai ——

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Sam

Chuyến bay từ Hồng Kông trở về không gặp bất cứ chậm trễ nào, tới thành phố S đúng giờ.

Dung Tiễn nghe nói Dung Tư Hàm cùng Lý Lị trở về, sáng sớm đã kéo Cù Giản sang nhà họ Dung chờ Dung Tư Hàm trở về, sau khi bọn họ tới thì bố mẹ Dung Tiễn cũng qua đây.

Hiếm khi gia đình hai anh em đều ở đây, Dung Thành đích thân xuống bếp nấu ăn tại nhà, Lý Lị cũng giúp đỡ trong phòng bếp, bầu không khí trong nhà rất vui vẻ.

Trên lầu, Dung Tiễn giống như cái đuôi nhỏ đi theo sau Dung Tư Hàm, vĩnh viễn không ngừng trò chuyện với cô, Dung Tư Hàm vốn định thu dọn đồ đạc trong hành lý, thấy phía sau Dung Tiễn còn kéo theo một người sắp làm bố, cô đành phải bỏ hết mọi chuyện trong tay, để Dung Tiễn ngồi yên trên giường, chuyên tâm trò chuyện với cô em gái.

“Em mang thai có gì không thoải mái không, có chỗ khó chịu không?” Dung Tư Hàm nhìn Dung Tiễn vừa được xác nhận mang thai một tháng, thấp giọng hỏi, “Khẩu vị thế nào?”

Dung Lục Lục khẽ đóng cửa, nhún vai tỏ vẻ không gì: “Ăn rất ngon miệng, đưa tới thì ăn thôi, tốt lắm.”

Cù Giản cầm cốc nước ngồi ở sofa bên cạnh, lúc này anh ta thản nhiên cất tiếng: “Vậy đêm qua là cô nào cho gì cũng không ăn, búng bình ồn ào khóc lóc nói muốn nôn mửa, còn bắt anh ba giờ sáng đi mua khoai nướng?”

“Này!” Bạn học phụ nữ có thai bị vạch trần trước mặt chị gái lập tức không thể bình tĩnh, từ giường đứng bật dậy đi qua giờ tay đánh chông.

Cù Giản để ý đưa con trong bụng, hai tay che chở mặc Dung Tiễn ra tay, rồi anh ta nói với Dung Tư Hàm ở phía sau vợ mình: “Em có cảm thấy tính tình cô ấy hiện giờ càng ngày càng giống một người không?”

Dung Tư Hàm cười nhẹ nhìn hai người họ, cô nghĩ ngợi rồi đáp: “Con thỏ xù lông của nhà Đan Cảnh Xuyên ư?”

Cù Giản gật đầu, vươn tay nắm lấy Dung Tiễn kéo xuống ngồi cạnh mình: “Hôm qua Oa Tử đã nói với anh hết rồi, vì suy nghĩ cho đứa con của chúng ta, sắp tới không thể để em chơi cùng với thỏ xù lông nữa, trừ phi trong tình huống đều có anh và cậu ta, vậy nên sau này em chỉ có thể tìm Bội Bội.”

Dung Tiễn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt cầu xin lác đác thật mạnh: “Lần trước tới nhà họ Phó, em nằm trên đùi Bội Bội bị Phó Chính thấy được, cái tên

lòng dạ hẹp hòi kia lúc ăn bữa tối bỏ thêm hai thìa muối trong com canh của em, còn ném áo khoác của em cho con gái anh ta làm vãi vẽ tranh sơn dầu. Em không đi đâu! Đánh chết cũng không đi!”

Dung Tư Hàm ngồi xếp bằng trên giường, vừa nghe vừa cười: “Vậy xem ra vẫn là chỗ chị an toàn nhất.”

“Em cũng muốn chứ!” Dung Tiễn chun mũi, “Nhưng chị cũng sẽ quay về Hồng Kông.”

“Không nhất định trở về.” Lúc này cô vươn tay vén tóc, điềm tĩnh nói, “Lần này chị trở về nghỉ ngơi một thời gian, có lẽ nộp đơn xin từ chức cho Sở Tư Pháp, ở lại thành phố S tìm một công việc khác.”

Dung Tiễn từ trước đến nay đều lơ đãng, nghe cô nói vậy cũng không suy nghĩ sâu xa, còn cười lộ ra hai chiếc răng: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Vậy sau này em có thể giống như hồi trước mỗi ngày tới tìm chị!”

Dung Tư Hàm gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười đã hơi âm ỉ.

Lúc này Lý Lệ đi lên gõ cửa bảo bọn họ xuống ăn com, Dung Tiễn tiến lên khoác cánh tay cô đi đằng trước, Cù Giản đi theo sau bọn họ, ánh mắt anh ta dừng trên người cô sâu thêm mấy phần.

**

Ăn xong buổi tối, mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, Dung Tiễn giấu đầu lòi đuôi lúc này mọi thứ đều lộ ra, giống như ông lớn sai khiến Cù Giản: “Em muốn uống nước, em khát nước!”

“Lúc ăn com uống nước gì chứ?” Mẹ Dung Tiễn ở một bên nói, “Tiểu Cù, con đừng để ý tính tình con nít của con bé.”

“Ai là con nít chứ?” Dung Tiễn lập tức bắt nắn bừa bãi, “Con chính là một đóa hoa quân đội tiếng tăm lừng lẫy! Bất khả chiến bại đó!”

Lúc này Cù Giản buông đũa, đứng dậy bình tĩnh nói: “Anh đi múc canh cho em, lúc ăn com uống nước không tốt.”

Mẹ Dung Tiễn rất yêu mến đứa con rể này, bà lập tức trợn mắt nhìn con gái: “Con chừng nào thì có thể hiểu chuyện giống Hàm Hàm hả? Sau này sinh con rồi, Cù Giản chẳng khác nào một mình nuôi hai đứa con, nó không mệt sao?”

“Hừ, anh ấy thích.” Tuy nói vậy, Dung Tiễn ngồi tại chỗ lùa mấy miếng com, vẫn không thể kiềm chế đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Hàm Hàm, con nói chuyện với Lục Lục đi, không phải mỗi người đàn ông đều giống như Cù Giản, kết hôn lập gia đình, ngày tháng sau này nó phải biết làm thế nào thông cảm Cù Giản, chăm sóc gia đình mình mới đúng.” Ba Dung Tiễn phần nào bất đắc dĩ nói với Dung Tư Hàm.

Dung Tư Hàm cười gật đầu, thu đũa lại nhìn sang phòng bếp, ánh mắt cô lại lập tức ngơ ngác, hốc mắt dần sưng lên.

Cù Giản đang đứng tại bàn bếp múc canh, Dung Tiễn ôm anh ta từ phía sau, cười tủm tỉm làm nũng với anh ta, người đàn ông anh ta tuần hết sức dịu dàng, cúi đầu hôn lên trán vợ mình, nhu hòa tựa gió xuân.

Cô không khỏi nhớ tới hai ngày trước, trong căn hộ tại Hồng Kông, cô tan tằm trở về rót nước tại phòng bếp, Phong Trác Luân nhàn rỗi ở nhà vừa nấu bữa tối vừa biếng nhác trêu chọc cô, cũng trong không gian nhỏ nhỏ ấy, khi nhìn nhau nụ cười xinh đẹp lại trêu chọc trên khuôn mặt anh khiến cô đang cầm cốc nước nhịp tim đập mạnh.

Thời điểm đó trong lòng cô đã có ý nghĩ sống cùng anh lâu dài một cách chân thật.

——

Cùng anh kết hôn sống chết, cùng nhau làm chuyện mà mỗi đôi vợ chồng sẽ làm, cùng nhau sắp đặt từng li từng tí trong cuộc sống tốt đẹp của họ, mỗi ngày đều thức dậy bên cạnh anh, từ nay về sau cho đến già.

Dung Tư Hàm thu hồi ánh mắt, lúc này cúi đầu nhắm mắt lại.

Cho dù khó khăn cỡ nào, cô cũng không dám, không muốn suy nghĩ chỉ một chút thôi về những điều đó, bởi vì lối ra cũng chỉ có một —— liều lĩnh quay đầu lại, đẩy bản thân vào hoàn cảnh rút cuộc không thể chạy thoát.

Mà điều này không nên do cô làm.

...

Khi Đường Thốc chạy tới Lan Quế Phường thì Phong Trác Luân đang tựa vào quầy bar, áo sơ mi cởi ra hai nút áo, cười đến mức gọi hồn xinh đẹp, anh ngửa đầu lại rót vào một ly rượu.

Một đám phụ nữ xung quanh vây quanh quầy bar, chen chúc đẩy đưa muốn đi về phía chỗ anh, Đường Thốc cao giọng hô lên “Làm ơn”, vất vả lắm mới từ trong đám người chen vào.

Anh ta giật lấy ly rượu trong tay Phong Trác Luân, nhìn lướt qua một hàng vô chai trên bàn, anh ta phát điên nói: “Con mẹ nó, anh không muốn sống nữa à?!”

Một hàng rượu này liếc một cái gần như hai mươi mấy chai!

Khuôn mặt Phong Trác Luân đỏ lên bởi rượu, anh cong khóe môi, cười nói: “Không chết được.”

Anh thật sự đã say rồi, cặp mắt xinh đẹp vừa đen lại sáng được một lớp sương mù hơi mỏng, nhưng rải rác đến mức ngay cả chút tiêu cự cũng không có, từ đầu đến chân ngay cả trên tóc đều là mùi rượu nồng nặc.

“Anh cứ vậy thế nào cũng sẽ đến bệnh viện rửa ruột!” Đường Thốc cúi kính chào tóc, lúc này anh ta quăng đi biên lai tính tiền, rồi kéo anh ra bên ngoài, “Anh có chút nhân tính được không, chết rồi giúp anh nhặt xác còn không phải ông đây hả!”

Anh bị kéo ra Lan Quế Phưong, đứng ở góc đường người loạn choạng suýt nữa không đứng vững, Đường Thốc thấy thế vội vờn tay đỡ anh.

Từ đầu tới cuối trên khuôn mặt Phong Trác Luân chỉ mang theo nụ cười khiến người ta mê hoặc, trong bóng đêm dày đặc mà cực nóng khiến người ta kinh hãi.

Đường Thốc nhin vài giây, rồi cuộc kéo anh tức giận nói: “Anh chết là tốt nhất! Bây giờ chết đi! Tôi thực sự không hiểu, đã vất vả vậy xác định quan hệ ở bên nhau, giờ mới mấy ngày hả? Tại sao vẫn kiên quyết chia tay với cô ấy? Bây giờ anh có khổ sở đau lòng bao nhiêu muốn chết thì thế nào, người ta đã đi rồi, không bao giờ trở về nữa!”

Lúc này anh hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến cạnh đèn đường ở góc đường mà dựa vào, âm thanh hơi khàn: “Không về thì tốt.”

Ở tại đây, cô mới bị cuốn vào lốc xoáy càng sâu này, sống một môi cực nhọc, chịu đựng nguy hiểm và dằn vặt mà cô không nên chịu đựng.

Cả đời phụ nữ có bao nhiêu cái tám năm, anh đã ích kỷ níu giữ cô lâu như vậy, anh đã thỏa mãn rồi.

“Phong Trác Luân, hiện tại tôi cảm thấy anh thực sự hèn nhất nhu nhược.” Đường Thốc nghiêm nghị, nhìn anh gần từng tiếng nói, “Tôi không biết anh đang sợ cái gì, không dám hứa hẹn với cô ấy, chính mình không muốn trao ra toàn bộ thể xác tinh thần, khiến cô ấy và bản thân đều không có cảm giác an toàn, thích một người nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tốt rồi, mẹ nó đây là lời phi lý! Nếu đối phương thật sự thích anh, cô ấy tuyệt đối sẽ không muốn bị anh nhường cho bất cứ người nào, tại sao người bảo vệ cô ấy để cô ấy sống tốt không phải anh mà là người khác?”

Hai bên đã yêu thương một lòng hướng về nhau thì tại sao không cố hết sức để được ở bên nhau?

“Cậu cũng biết tôi vô trách nhiệm với phụ nữ bao nhiêu, đàn ông giống như tôi hoàn toàn không đáng để phó thác.” Anh im lặng một hồi rồi ngẩng đầu nhìn Đường Thốc, nhếch khóe miệng trầm giọng nói, “Bởi vậy thực ra tôi không phải nhường mà là cam tâm tình nguyện.”

Anh xứng đáng không có gì cả, anh xứng đáng cô độc cả đời, có hồi ức về cô đã có thể chèo chống sự cam tâm tình nguyện của anh, thả cô đi, rời khỏi nơi này, rời khỏi mọi thứ, rời khỏi ký ức của bọn họ, không bao giờ trở về nữa.

Đường Thốc nhìn thấy anh cười, trong lòng anh ta lại cảm thấy khó chịu như là bị kim đâm.

Nụ cười như vậy, không phải nước mắt, không phải gào thét điên loạn, là nụ cười đã tuyệt vọng đến nỗi không thể cầu xin gì nữa, tình nguyện một mình cam chịu vạn kiếp bất phục.

Lúc này bước chân Phong Trác Luân hơi loạn choạng đi tới ven đường, anh vờn tay đón xe taxi, trước khi ngồi vào anh quay đầu dùng sức vỗ vai Đường Thốc, thấp giọng nói câu: “Cảm ơn.”

**

Mỗi một tác trang hoàng trong nhà đều mang theo khí chất cao sang lạnh lùng, nguy nga lộng lẫy, trong không gian xa xỉ to lớn lại chẳng có chút sức sống.

Phong Trác Luân đẩy ra cửa chính tiến vào, về mặt hồ hững kéo ra một cái ghế tại bàn ăn ngồi xuống.

“Ồ, nhìn xem ai kìa.” Một người đàn bà xinh đẹp ngồi tại một đầu bàn ăn, lúc này bà ta vờn tay về phía người làm bên cạnh nói, “Khách quý trở về, chị đi báo phòng bếp bung lên thêm hai món.”

Ngồi bên cạnh người đàn bà chính là La Khúc Hách, hân ăn vài miếng đồ ăn, ánh mắt lạnh lùng tao nhã hướng về phía Phong Trác Luân.

Lúc này một người đàn ông trung niên từ trên lầu đi xuống, mặt mày anh tuấn, phong thái hết sức xuất chúng, ông ta ngồi xuống vị trí người chủ tại bàn ăn, nhìn thấy Phong Trác Luân ông ta cất tiếng: “Tiểu Du vừa đón về từ bệnh viện, bây giờ đang nghỉ ngơi trên lầu, ăn uống xong anh có thể đi lên thăm bà ấy.”

Từ đầu đến cuối Phong Trác Luân không nói lời nào, anh cầm đĩa gắp đồ ăn dùng com, làm như không nghe thấy.

Người đàn ông trung niên nhìn anh, biểu cảm ôn hòa ban nãy đã thu về trong nháy mắt, lông mày ông ta hơi nhướn lên.

“Khúc Hách con có ngửi được mùi chua của rượu không?” Lúc này người đàn bà xinh đẹp kia buông đĩa xuống, cau mày giờ tay bịt mũi.

La Khúc Hách cười với bà ta: “Cũng ớn, không nồng nặc lắm.”

“Chiều nay đi ăn với nhóm người Lưu phu nhân, bọn họ nói mấy câu mẹ cảm thấy rất có đạo lý.” Người đàn bà xinh đẹp trầm ngâm một lát, sau đó lấy khăn giấy lau khóe miệng, “Một người đàn ông có năng lực và vượt trội hay không thì phải xem người đó có khả năng tự kiểm soát không, không ham mê rượu chè chính là một ví dụ cơ bản nhất.”

“Cũng có thể tình huống mỗi người khác nhau.” La Khúc Hách cười ôn hòa, “Người làm thiết kế, mỹ thuật nghệ thuật, có lẽ cần phải phóng túng mới có được linh cảm làm việc.”

Người đàn ông trung niên nhìn người đàn bà xinh đẹp và La Khúc Hách một cái, ông ta điềm tình cất tiếng nói với Phong Trác Luân: “Công việc thiết kế trang sức của anh dạo này tốt chứ?”

“Tốt lắm, cảm ơn đã quan tâm.” Ánh mắt Phong Trác Luân khẽ động, rốt cuộc chậm rãi buông đĩa xuống, anh cong lên nụ cười biếng nhác nói, “Ba.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, lúc này ông ta gần từng tiếng nói với La Khúc Hách: “Hiện tại nó ở Hồng Kông, còn chưa quay về Pháp, về phương diện nào anh cũng nên chăm sóc nó nhiều hơn.”

Người đàn bà xinh đẹp thấy thế cũng lập tức nói theo: “Dù sao đi lâu vậy rồi, cuối cùng không giống nơi mình đã quen thuộc, người một nhà không nói nhiều lời, đương nhiên là phải giúp.”

Phong Trác Luân cảm thấy nực cười nhìn bọn họ, sắc mặt này giống như thực sự lộ ra vẻ quan tâm, quả là chân thành.

A Nghiêm đứng phía sau La Khúc Hách không xa lúc này đi tới, đưa một xấp giấy cho La Khúc Hách, hắn cầm lấy rồi đứng dậy đi vòng qua bàn ăn tới bên cạnh Phong Trác Luân, đặt xấp giấy kia tại mép bàn ăn.

“Chút sức mọn, cậu đừng để ý.” Hắn cười tao nhã, ánh mắt dịu dàng, “Em trai.” ——

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.